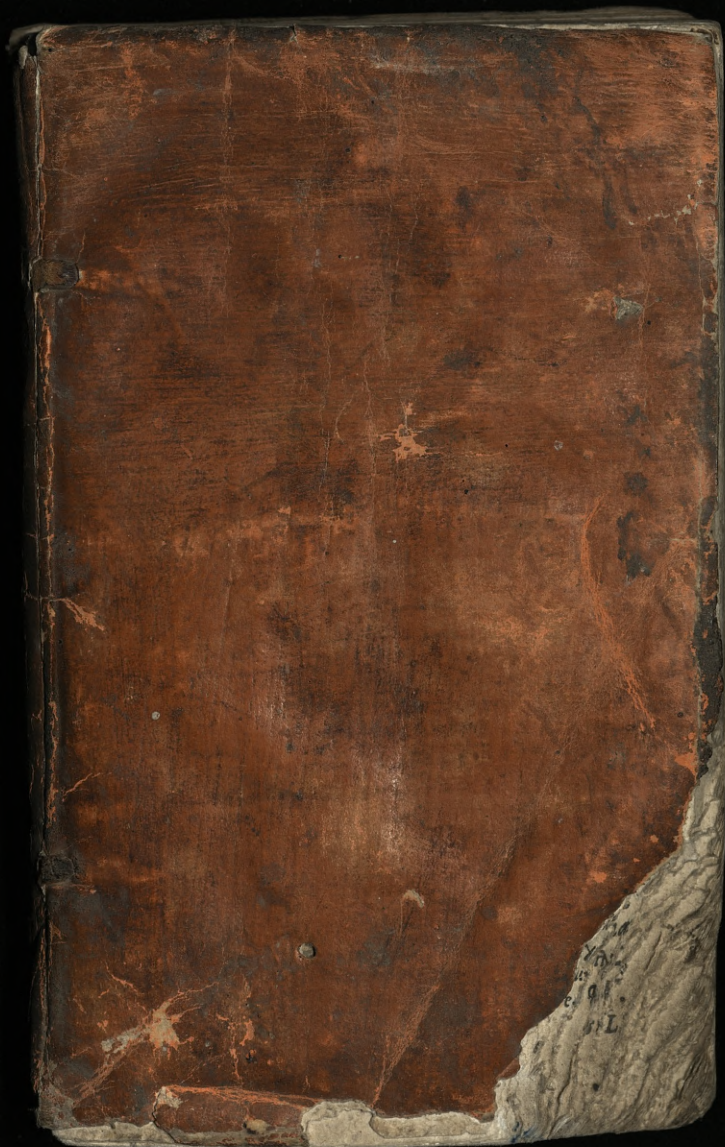
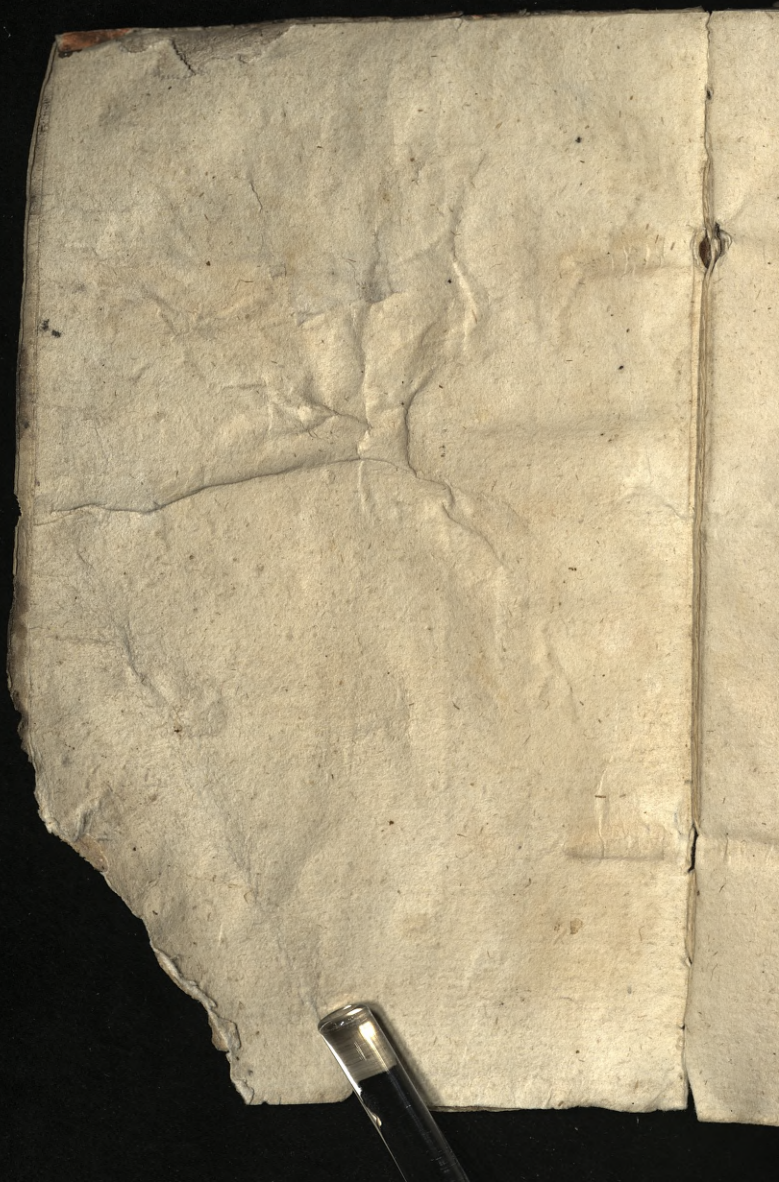

In honore

aut ad
mōi
uov
da
m
re
m
re
m

Non sic excubia non circumstantia
Quam tutatur amor. Gila

19386 1957

FRANCISCI
VERGARAЕ DE

ABSOLUTA CONSTRV-
CTIONE OCTO PARTIVM

orationis, Lib. III.

DE SIMPLICI NOMINVM
constructione. Cap. I.

OMEN adiectivum cum substan-
tium convenit in genere numero &
casu. vt ὁ σοφὸς ἀνδρῶν & sapiens ho-
mo. καὶ ἡ γυνή, pulchra mulier. μέ-
γα ξύλον, magnum lignum.

Idem accidit in pronomibus,
participijs, & articulis præpositivis. Nam postpositivi,
& sine necessario cōveniunt cum suis antecedentibus in
genere & numero, non tamē necessario in casu, vt ὁ-
δους. α. ἀνδρα μοι ἔννεπε, μέγα πόντος, ὃς μέ-
γα πολλὰ πλάγχθη, Virum mihi dicito musa multo-
rum morum, qui nimis multa erravit.

Talia sunt relatiua qualitatē, numerum, aut ad-
gnitudinem significantia: quæ sibi inuicem respon-
dent, vt τῶς vel τοῦτος & talis, οἷος vel ὁ τοῦτο & quoniam
οἷος ὁ λόγος, τοῦτος & ὁ λόγος, qualis ἡ
lis & sermo. ὁ τοῦτο ἡ δέσποινα, τοῦτο & ἡ
qualis domina, tales & famula. τόσος & νε-
tot, ὅσος & vel ὁ πόσος & quot. ἡλικία. β. ἀλλὰ

14071

ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες ἀχαιοί. at non tot erant, quot o-
culis volubiles Achaei. τηλίκῳ vel τηλικῷ tantus, ἡλίκῳ quantus. Demosthenes, κατεσθῆσα μὲν τηλικῷ, ἡλίκῳ οὐδεὶς πῶ βασιλεὺς γέγονε μακεδόντας, & constituimus tantum, quantus nemo unquā rex fuit Macedonia. Itidem horum interrogatiua, πῶς ἐστὶ; qualis est? respondetur καλὸς, bonus. τηλικῷ quantus? ἡλίκῳ σὺ; quantus tu? πόσοι ἐσὶ; quot sunt? ἑῷ, res. πόσῳ ἐστὶ; quotus est? τίτῳ, tertius. πῶς αὖ, ἀνέστησεν ὁ Λάζαρος; quoto die surrexit Lazarus? τεταρτῷ, quatruiduanus.

Nomina numeralia & inter se coniunctione media copulantur, & cum alijs nominibus adiectiuorum vice: id quē modo praecedente inferiori numero, modò sequente, sic, ἑκατὼν καὶ τριαράκοντα, centum & quadraginta. πέντε καὶ ἑκκοσι, quinque & viginti. Xenophon, διῶκον ναυσὶν ἑκατὼν καὶ ἑβδομήκοντα, insequens nauibus centum & septuaginta. Dinarch. τετάρη γὰρ τάλαντα ἔστι καὶ ἑξήκοντα εὐρημένα, quatuor enim & sexaginta talenta sunt inuenta. Verum plerūq; inferior numerus supra viginti praecedit, & supra centum subsequitur, quum intercedit interrogatiua: sicut apud Latinos quoque. Notanda verò ἔτι, qualis est apud Plutarchum, οὐ μὲν, ὥς ἐ-
δοιογούσιν, ἀπὲρ τεσσάρων ἑπτά καὶ ἑβδομήκοντα στίους πρὸς τῷ ἑπτακισχιλίοις: ubi πρὸς in maiori numero, aliās etiam minori. Αἰθε-
ρ γὰρ καὶ τριαράκοντα ἐστὶ πρὸς τῷ sex-
quadraginta quatuor enim sunt supra cen-
tum.

tum. Quadam citra coniunctionem sub eodem to-
no efferuntur. εικοσιπέντε, viginti quinque τρι-
σκαίδεκα, tredecim. έννεακαίδεκα, vndecim, &c.
qua aduerbiorum speciem habent. Dicitur & εικοσός
πέντε, vigesimus quintus, item εικοσός & τέμ-
πη, & τέμπη & εικοσός, non tamen τέμπη
εικοσός. Sed hac minuta lector diligens accuratè ob-
servabit. Cuius studium Luciani opusculum de lon-
gauis, & Artemidori de insomnijs libro II. cap. vl-
timum, & Demosthen. oratio περί συμφοριών, ac
Iulij Pollucis locus περί ἀρεθμητικῶν, compedio non-
nihil adiunabunt.

Præterea nomina quandoque aliud nomen transiti-
uè regunt, aliquando aliam orationis partem.

Genitivus proprius est possessionis & relationis ad
aliquid. vt πάντα φίλων κοινά, omnia amicorum
communia: ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, rex Iudæo-
rum. Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ χριστοῦ υἱοῦ Δαβίδ. δὲ
δεσπότης, servus domini.

Ad hæc genitivum exigunt nomina qua differen-
tiam significant, & qua partitionem. vt ἑτέρων τῶ λί-
θου, alterum à lapide. διάφορος τούτων, differens ab
his. ἄλλοι ἐκείνων, alij ab illis. ἕκαστος τῶν πολιτῶν
vnusquisque civium. ἕκαστος τῶν ὀφθαλμῶν, v-
que oculorum.

Item illa per qua, siue de quibus laus indica-
vituperium, habitus aut peritia, vel contrā, ἀρχὴς, dignus magistratu. ἀνάξιος, indignus
honore. ἀγέως, παδείας, expers disci-

ωειρος πολέμῳ, peritus belli. μεγάλῃς ἀρετῇς ἀνὴρ,
magna virtute vir.

Item que plenitudinem euacuationemque, aut nuditatē significant. Lucian. πάντα ἐρήνης μετὰ omnia pace plena. Idem, κενὴ δὲ, ὥς δὲ ἄλγε, πονηρῶν ἢ ἀκρόπολις, vacua prauis, ut videtis, est arx. Heliod. γυμνοὶ τῷ κρόνου nudigalea.

Comparatiua quoque cum genitiuo construuntur, facta comparatione ad vnum siue plures eiusdem vel diuersi generis. ut ἐκτὼρ κρείττων Πάριδι, Hector praestantior Paride. καὶ ἥττων Ἀχιλλεύῳ, & inferior Achille. Ἀχιλλεύς ἰσχυρότερος τῷ Τρῶων, Achilles fortior Trojanis. Ὀμφος ὀρφνέος ἑσπέρης, Homerius Orpheus sapientior. Δημοσθένης ἀπάντων τῶν ῥητόρων δεινότερος, Demosthenes omnibus oratoribus vehementior. πυρὸς καὶ ὕδατος φίλος ἀναγκαϊότερος, igne & aqua magis necessarius amicus. Ἰλιάδης μακρότερον, Iliade prolixius. λυγρῆος ὀξύτερος, lynceo perspicacior.

Superlatiua exigunt genitiuum multitudinis eiusdem generis. ut Σολομὼν ἑσφώτατος τῶν ἀνδρῶν, Salomon sapientissimus hominum. Σωκράτης τῶν φιλοσόφων σεμνότερος, Socrates philosophorum honoratissimus. Πριάμοιο θυγατρῶν εἰς ἀριστον, Priamidarum specie praestantissimam. Ἀχιλλεύς τῶν ἑλλήνων δρειότατος, Achilles Graecorum strenuissim�τε ἀνδρῶν, optime virorum. ἡδίστος ἀπάντων, ἡδίστος ἐμὸς καὶ μονομαχῆς, id est, ipse certatissimus in singulari certamine: & qua

DE CONSTRUCT.

ea forma dicuntur, ad alias eiusdem personae actiones
aut certamina referuntur.

Nomina etiam quae superlatiuorum instar, excel-
lentiam significant genitiuo similiter iunguntur. vt $\mu\omicron$
 $\nu\theta\tau\omega$ ἀνθρώπων, solus hominum, $\epsilon\zeta\omicron\chi\tau\omega$ πάν-
των, precipuus omnium, & similia.

Datiuum exigunt nomina, quoties acquisitio sig-
nificatur, aut commodum, damnumue. vt $\phi\iota\lambda\theta\sigma\omicron\iota$,
amicus tibi ἐναντίον νόμῳ, aduersus legi οὐδενὶ π-
σδς, nulli fidus. ἀπιστοῦ τῇ πολιτείᾳ, reipublica infi-
dus. γείτων ἡμῶν, vicinus nobis. εὐνοίᾳ δῆμῳ, be-
neuolus populo Idem quae similitudinem & qualita-
tem, aut contra denotant vt ὅμοιοι & πατρὶ simi-
lis patri. ἀνάμοιός σοι, dissimilis tibi. ἴσθ' τέτω, a-
qualis huic. ἀνίσθ' ἐκείνῳ, inaequalis illi. sic ὁ αὐτός,
σοι, idem tecum, Demosth. τέτο γ' ἔχειν δεῖ, τὸ ταύ-
τα λυπεῖσθαι, καὶ ταῦτα χαίρειν τοῖς πολλοῖς, at hoc
habere oportet, vt eadem doleat, eademque gaudeat
cum plebe. His similia sunt composita a σύμ & ὁμο.
Lucianus, σύνζωον ἡνθρώποις ὑπάρχοντα, καὶ
ὁμαδίαν, καὶ ὁμοῖαν, ἀπάντων γίνεται.
Parro ex superioribus quaedam genitiuo & datiuo iun-
gi possunt. vt ὅμοιοι, γείτων σὺ καὶ σοι. σύμμαχος
φίλος, ἑχθρὸς, ἐναντίον τῇ πόλει καὶ τῆς πόλεως
κοινὸς, ἰδίῳ καὶ ἡμῶν. Et in summa, quae ad-
vna & acquisitiue & possessiue sumuntur.

SCHOL. Hic in primis agitur de nominum
simplici & recta constructione inter se: capite ver-
adduntur variae ipsorum cum alijs orationis parti-
etiones, item dialecti Atticae syntaxeos, & figurae
locutiones, quae omnia instar exceptionum sunt.

etas habeant fœminas terminationes, vt χρῆτιμα
ὕλη, utilis materia. γνώριμα, nota ianua.
βάβαρ, barbara vox. ἡμερὰ, mitis.
herba.

Adiectiua in genere neutro pro substantiuis. siue si-
mul pro se & pro his frequentissimè ponuntur. vt ποι-
δὸν, ἀντί τῆ ποιότητος quale, pro eo quod est qualitas
siue res qualis. τὸ ἀληθές veritas, τὸ ἀκαίριον impor-
tunitas: siue res vera, res importuna. Aeschines, πό-
τερά τ' ἀληθές εἶπα; verumne dicam? Isocrates, τὸ
ῥῥ' ἀκαίριον παταχοῦ λυπηρόν, ἀντί τῆ ἡ ἀκαί-
ρια: nam intempestiuum ubiq; molestum. Item absque
articulo. Demosthen. καὶ ὅλας ἀπίστον, οἰκίαν, ταῖς πο-
λιτείαις ἡ τυραννίς, & plane infida res est, opinor, re-
bus publ. tyrannis. Idem, πονηρόν ὧ ἀνδρες ἀδελφοί,
πονηρόν, ὁ συκοφαντίας, καὶ πανταχόθεν βάσκανον
καὶ φιλάπουν, improba res est, ὁ viri Athenienses, im-
proba certè & vndequaq; inuida atq; infesta sycophā-
ta. Aeschines, καλὸν, ὧ ἀδελφοί, καλὸν, ἡ τῶν δη-
μοσίων πραγμάτων φυλακή, pulchra quidem res
& praeclara, ὁ Athenienses, publicarum rerum custo-
dia. Sic Virg. Triste lupus stabulis. Itē, varium & mu-
tabile semper fœmina.

Præterea substantiua in genitiuū transeuntia, ab ad-
iectiuis diuersi casus reguntur eodem sensu. sic, οἱ
φοῖ ἀνδρες, καὶ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνδρῶν. αἱ καλὰ γυναῖκες
καὶ αἱ καλὰ τῶν γυναικῶν. τὰ μεγάλα ἔξωλα
μεγάλαι τῶν ἐξώλων. Aeschines, πρὸς μὲν τὰ
λα καὶ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων, ad
dem & praeclaras res. Interpres D. Luc.

transfuit, Non sum sicut ceteri hominum: sicut etiam
ab Apuleio scriptum est, roscida vallium, & glebosa
camporum. Quid si adiectiuum vice versa, in geniti-
uum ita transeat, ut ipsum à substantiuo alterius casus
regatur: nō manebit idem sensus. ut quum dico, ξύλα
τῶν μεγάλων, ligna quaedam ex magnis significo: quum
autem τὰ μεγάλα τῶν ξύλων, ligna quæuis magna.
Duo quoque adiectiua hoc modo iungi possunt. ut τὰ
μέτρια τῶν χακῶν, mediocria mala.

Item adiectiuum & participiū. Isocrat. χαῖρε μὲν ἐ-
πὶ τοῖς συμβαίνοισι τῷ γαθῶν, & λυτῶν μετρίως ἐπὶ
τοῖς γινόμενοις τῶν χακῶν, gaude ob quæ contige-
rint bona & moderatè dole ob mala quæ inciderint.
Similis forma est, quum nomini aut pronomini singu-
lari subiungitur genitiuus. sic, ἐς τὴν ἀνδραγῆς ἡλ-
δοῦν, ad hoc necessitatis deuenimus. Demosthen.
ἐς τὴν ἡμετέραν, bucufq; infania processit. Pausan.
ἐπὶ μέγα δυνάμεως προέλδοντες, ad magnam potē-
tiam progressi. Sic dicimus τὸ φιλόνακον τῷ ἀνδρά-
πῳ, & τὸ ἀμφίβολον ὃ λόγῳ: tametsi hæc sensum
habent possessiuum, pro eo quod est, ἡ φιλονεικία τῷ
ἀνδράπῳ, contentio hominis. & ἡ ἀμφιβολία τῷ λό-
γῳ, ambiguitas sermonis.

Sunt & alia constructiones Atticorum, quas defe-
ctiuas vocant, ut puta quum adiectiuis positis, subau-
olunt substantiua. ut ἀντλεῖν ἀμφοτέρων, adag.
ἐκ ἀμφοτέρων, deest χερσὶ, manibus. Xenophon,
ἐκ τῶν ἀντλεῖν εἰς πολεμίαν, si quando exer-
cent in hostilem, subintelligitur χώραν, re-
gionem. Iulianus, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαναι, &
plu-

plures fuerit attri, subauditur ἡφοι, calculi. ἰλιὰ δ. β. εἰ δὲ πωτ' ἐς χαμίαν βλεῖτο μά, quod si in eadem consultemus, subauditur ἐκκλησίαν, concione. Talia sunt illa vulgata, προτερὰ prior, ὑστερὰ posterior, ὅπῃσα sequens, vbi ἡμέρα, id est, dies, supprimitur, & ξηρὰ apud AEsopum, arida: item οἰκισμένη habitata: ἐνεγκῆσα quae sustulit, id est, patria: & ξὺν externa: ἡμετέρα nostra. vbi suppletur γῆ terra, aut χώρα regio. quae forma multo sunt venustiores quam integra substantiis expressis, sic Latini dicunt oriens, continens, subauditis sole & terra.

Porro adiectiua post se habent substantiuorum accusatiuos per synecdochen subintellecta praepositione κατὰ, vt ἀδύνατον τὸ γένος, id est, κατὰ τὸ γένος, Atheniensis genere, βάρβαρον τὴν φωνήν, barbarus voce. ἀπλοῦς τὸν ὅπον, simplex moribus. καλὸς τὸ πρόσωπον, speciosus facie. ἀνδρεῖον τὴν ψυχὴν, strenuus animo. Item substantiua, Σωκράτης τοῦ νομα, Socrates nomine. Commutatur autem accusatiuus in datiuum, vt ἀπλοῦς & ὅπω, &c. Illam formam etiam Latini poetae vsurpant. Virgilius, Nuda genu. Idem, Cressa genus.

Præterea nomina quadam adiectiua inter se copulari gaudent, vt πᾶς ἕκαστος, πᾶς τις, vnusquisque πᾶς ὅστις, quicumque. πολλὰ ἅπαντα, ἕτερα ἅπαντα, & πᾶτες ὅσοι, vnusquisque. ποῖός τις qualis. πόσος quantus interrogatiue. Item ποῖός τις, qualis τις, quantus, absque interrogatione. ἄλλος τις. Nam neutrum τι saepe alijs sic appenditur, vt τὸ τέον, διχόρον τι, ἕγι

π, πάνυ π, ὅζο π, &c. Ad hac π, quibus suis verbis praepositur, quum interrogat. vt τίς ἀγορεύειν βέλεται, quis concionari vult? ὅσοι ἔρχονται, quot veniunt? Sed frequentissimè substantiuus & vocatiuus. τίς ἐστ; quis est? τίς καλεῖται, quis vocatur. Quandoque subaudito verbo, casuale additur. τίς οὐτός, πῶτο, πῶς ὁ ἀνθρώπος, τίς ὁ ἐρχόμενος. Lucianus, σὺ γὰρ πρὸς τῷ: οἱ δὲ ἄλλοι ἡγήλασα, tu autē quid ad hoc? quid aliud quàm nisi? id est nihil. Porro τί ἐμὴ, valet, quid aliud nisi, hoc est, nihil nisi.

Quaedam adiectiua infinitiuum post se exigunt. Demosthenes, ὅζοι τὰ γινώμενα τὰ ρηθέντα, acutissimi ad dignoscenda quae dicta sunt. Lucian. συμβιῶναι δεξιός, & συμπεῖν ἱκανός, conuictui aptus, & ad compotandum idoneus. A Eschin. δυνατός λέγειν, potens in dicendo. Idem ἄξιός μισοῦ, dignus odio haberi. Demosth. τοῦτον οἶμαι εὐφραναι πάντας, id est, tale, vt omnes letos efficere posset. Plato, ἀλλὰ μὲν οἱ ἀγαθοὶ δικαιοῖτε, & οἱ μὴ ἀδικεῖν, atqui boni iusti sunt, & tales qui iniuriam inferre nolint. Id imitatus Virgilius dixit, Et cantare pares, & respondere parati. Nihil autem vetat horum quaedam alijs etiam modis construi. vt δυνατός vel δεινός λέγειν, & πρὸς τοῖς λόγοις, & πρὸς τοῖς λόγοις, & περὶ τοῖς λόγοις, ἀξιόμισοῦ, & μίσους ὅτις φορέται, acer ad deprecandum. & ὅζος τῇ διανοίᾳ, acer mente, καλὸς καὶ τὸ εἶδός, & εἶδος pulcher visu. οἷός vel εὐφραναι.

comparatiua incrementum suscipiunt his
s, μᾶλλον, πολὺ, πολλῶ, ὅσῳ, τόσῳ, τοσού-

τῷ. Plato, ἀπὸ χωτιμρότερον μᾶλλον τῷ δέοντι, *ve*
recundius quàm par est. Demosthen. πολὺ ὥς ῥᾶον,
 ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε, *na-*
tura enim multo facilius est paria custodire, quàm om-
nia acquirere. Idem, ὅσῳ ἢ τὰ τ' ὅλεως ἐλαττω γέγο-
νε, τοσούτω τὰ τριτων ἡυξήται, quāto aut̃ minores esse
ita sunt urbana rationes, tāto maiores horū res euase-
runt. Aristophanes, τῷ τῶρ πολλῷ πλείονα, *his multo*
plura. οἱ ὅτι quoq; illis ad intendendum iungitur. Pla-
 to, πολλὰ μοι ἀπέχθισα γεγονάσι, καὶ οἷα χαλεπώ-
 τατα καὶ βαρύτερα, *multa mihi acciderunt simulta-*
tes, eaq; acerbissima & grauisima. Itē ὀλίγω. Thucy-
 dides, ὑβιάων ἄνδρες ὀλίγω πλείονες τριακοσίων,
 Thebanipaulo plures trecentis. Item πολὺ μᾶλλον.
 Isaus, πολὺ μᾶλλον ἐτοιμότερον, *multo promptius.*

Variatur genitiuus comparatiui in particulam ἢ
 inter aqualia. Aristophanes, ἀμεινον ἢ χεῖς πρῶτ-
 οῦδε, *melius quàm heri vobiscum agitur.* Item se-
 quente ὥς τε cum infinitiuo. vt τὸ νόσημα μείζον ἢ ὥς
 τε δόνασθαι φέρει, *agritudo maior est quàm vt susti-*
neri queat. Item sequente κατὰ cum accusatiuo. vt
 πλείον ἢ κατὰ ἄνθρωπον, *plusquam secundum homi-*
nem, siue quàm pro homine. vel ὥς κατὰ ἄνθρωπον.
 Superlatiua quoq; augentur his adiectionibus, πολὺ
 ὥς, ὅτι. Isocrates, πολὺ μέγιστον διαφορὰν εἰλήφασ-
 quàm maximam acceperunt differentiam. ὥς & πρῶ-
 τισιν hoc modo iuncta reperies, ὅτι πλείστα, ὥς πλεί-
 στα, ὡς εὐδαιμονέστατα. & ὥς ὅτι πλείστα,
 pluralia illa, nunc vt nomina, nunc vt aduerb-
 tur.

Porro superlatiua & comparatiua in genere neutro, sicut adiectiua alia, in se comprehendunt substantiua. Gregor. ἐμοὶ τὸ θαυμασιώτατον ἡ σὺντομος Κορυθα, ὁδὸς, mihi quidem maximo miraculo est cōpendiaria salutis via. Plato, ὁδὸς οἱ μοι ἀδίκων δικαιοσύνης κερδαλέωτερος, neq; iniuriam puto iustitia magis lucro esse.

SCHOL. Quia quæ initio de conuenientia adiectiui cum substantiino dicta sunt, variantur aliquando figura, aut idioma te, aut omnino ob sermonis elegantiam copiamque: & aliqui nonnulla erant illis adijcienda: placuit ea omnia seorsum persequi. Præter adiectiua in μ, & & & purum finita, alia quoque communem habent desinentiam in &, idque exstantibus quorundam femininis desinentijs in u, qualia sunt ἄγροιν & rusticus, καὶ χαῦν & hic & hæc futilis. ἀργὸς ociosus, αἰσύν & miser, ra. & superlatiua quedam, raro tamen, ut apud Theophrastum lib. III. cap. XV. de Hist. plant. κἀδιστοὶ καὶ μέγιστοι, loquitur de buxis, quas ibidem feminino genere enunciat. Et apud Thucyd. λυτὸς ἐλωτάτος & ἡ λοκρὶς, quale etiam est illud ὀδυσσ. δ. ὀλωτάτος & ὀδμή. Cōposita verò finita in &, citra controuersiam habent eam desinentiam duorum generum secundum communes. ut αἰὼν & μέδω, citra vinum ebrietas. ἐγκύβλι & παιδεία, circularis disciplina. γυνὴ καλῆρος, mulier flagitiosa, γῆ ἑνωκρῶτος, terra ferax. Quamquam in quibusdam ex his, feminine quoque terminationes reperiuntur. ut ἀνόμοια ἀπὸ τοῦ ἀνόμοιος, ἑξαιρία, ἀπὸ τοῦ ἑξαισιος. Tamen subiecta negatione pro ἐδὲν sumitur τί ἐκ, vel τί ἐχ, quid non? & sublata interrogatione, id est, nihil non. Demosthenes, τὴ κακὸν ἐχίπασχόντων, id est, nihil non mali patientibus. Effertur & dubitative; ut ὧμιν ἐγὼ τί παῖδα, miser quid agam, scilicet dubito.

DE CONSTRUCTIONE PRONOMINUM. Cap. III.

Pronomina primitiua genera habent confusa, personas tamen discretas, idq; vt plurimum cum emphasi. ἐγὼ γράφω, ego scribo, non alius pro me. Possessiua tanquam adiectiua quibusuis nominibus congruunt in genere, numero & casu. vt ὁ ἐμὸς φίλος, meus amicus: ὁ πατήρ, pater noster. ἡ σὴ οἰκία, tua domus. τὸ ἐορ ἀνδράποδον, suum mancipium.

Habent quoque post se aliorum nominum genitiuum, qui possessorem explicat. Lucian. ὁλως ᾤτ' ἀμὰ οὔτοι παρὰ τῷ τῷ κακοδαίμονι, hi enim omnino res meas infelicis dilapidant. Resoluuntur autem hæc in primitiuorum genitiuos, sic, ὁ φίλος, amicus meus. ὁ πατήρ ἡμεῶν, pater noster, &c.

Αὐτὸς aliquando habet emphasin, sicut primitiua. vt αὐτὸς ἔφα, ipse dixit. vbi certus quidam & egregius intelligitur. pro hoc sæpe inuenitur positum οὗ, ὅς, ἔ, primitiuum relatiue citra reciprocationem. Herodot. καὶ οἱ ἐγένετο θυγάτηρ, eiq; fuit filia.

Αὐτὸς rursus compositum cum nominibus, reciprocè significat, vt αὐτοδίδαχτος, sui doctor, φιλαυτός, sui amator. & cum primitiuis pronomibus. vt ἐμευ χάριζομαι, mihi ipsi gratificor. τὴν ἐμαυτῷ οἶκον ἀποδίδωμαι, meam ipsius domum vendo. σαυτὸν ἀγαπᾷς, te ipsum amas. & σαυτὸν ὡς μεμψή, tuum filium accusas. ἐαυτῷ φείδεται, sibi parcit. τὸν μόνον φροντίζει, sua tantum curat. Iungitur

aliquando ἑαυτῆς secundæ personæ. Xenophon. οὐτὰρ γὰρ παρδούεις τοὺς ἑαυτῆς φίλους, sic enim instituis tuos amicos. Interdum relatiue citra reciprocationē sumitur pro simplici αὐτός. Plato, νεμεσῶ γὰρ ὁ θεός, ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτοῦ ὄμοιον, indignatur enim deus, quum quis ei ipsi similem vituperat, hoc est Deo. E. diuerso αὐτὸς nonnunquam reciproce pro composito ἑαυτῆς ponitur. Gregor. ὁρῶν οὖν τὴν τῶ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν, δρασμὸν βεβλεύεται, videns igitur populi motum in se, de fuga deliberat. Carent autem composita rectis ob reciprocationem : quæ per rectum fieri nequit. Tale est ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλας, vt ἀλλήλων ἀπόνειτο, inuicem frui sunt. ἀλλήλοις ἐπιπερῶσι, mutuo sibi opem ferūt. ἀλλήλας ἀγαπῶσι, inter se amant.

SCHOL. Quia de pronominum vsu Apollonius apud Græcos exactè scripsit: & apud Latinos de reciprocatione trium compositorum, & ἑ, ac deriuatorum ἑὸς καὶ σφίτερος, multa ex professo à Prisciano atque Valla, scrupulose satis præcepta sunt, nos de istiusmodi amplius præcipere superse-
demus. Illud interim admonentes, horum anxias traditiones ab auctoribus haud perpetuo obseruatas, quod lector diligens facile animaduertet.

DE VI ET CONSTRUCTIONE AR- ticulorum. Cap. IIII.

Articulus propositiuus genere, numero, & casu cum suo casuali conuenit. cuius quidem vis atque vsus multiplex est. Nunc enim per excellens in-
signe & egregium quippiam significandū vt ὁ ποιητής, id est, summus poeta, pro Homero,

mero, per antonomasiam. τὸ ἀγαθόν, id est, eximium illud & precipuum bonum. Interdum rei praecognitae mentionē recordationemq; inducit. vt ἤλθευ ὁ ἀνθρώπος, venit homo ille. Quandoque additur ad interpretandū id quod praecipit. Lucianus τὸν γέροντα οἰδοῖα, τὸν πάνυ γεγηρακότα, λέγω τὸν πλεῖστον ἐδουλότατον: senem illum nosti, decrepitum inquam illum ac locupletem Eucratem? Ἰσοκράτης πείθει τις νόμοις, τοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων κειμένοις, obtemperato legibus illis quas reges tulerunt. Aliās ad distinguendum. Diogenes καλοῦμαι γὰρ κύων ὁ οὐρανῶς, οὐχ ὁ γῆς, vocor equidem canis, nempe caelestis, non terrestris. Aliquando potest hac omnia aut pleraque simul significare. Matt. 16. σὺ εἶ ὁ χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος, tu es ille Christus filius dei viuentis, vel qui viuit.

Præponitur nominibus. vt ὁ Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς διαλέγεται, Socrates bonus disputat. non tamen omnibus, neque enim iungitur interrogatiuis, qualia sunt τίς, ποῖος, πότες: neque indefinitis, nisi per compositionem, vt ὅς τις, ὁ ποῖος, ὁ ποῶς, quod videlicet cum horum confusione & incertitudine pugnat articuli certitudo. Aliquoties tamen legimus τὸ τί, & τὰ ποῖα apud Aristophanem, & τίνα τὴν ἄσκησιν apud Lucianum. Neque reddituiis, qualia sunt οἶος, ὅσος, ὅτιος, τόσος.

Ad hac nominibus vniuersaliter negantibus & distribuentibus, articulus non necesse habet adiungi. οὐδὲν ὑγιές, nihil sanum. πλησιμονή γὰρ ἀπάνηται, tædium enim est omniū. οὔτε πάντα, οὔτε πάντα.

παρὰ πάντων, neque omnia, nec passim, nec ab omnibus. Quandoque tamen τὰ πάντα legimus.

Numeralibus quoque iungi recusat, quod ea per se certitudinem habeant. Lucian. τίθει πέντε δραχμάς καὶ ὀβολούς δύο, pone quinq; drachmas & duos obolos. D. Lucas, οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πέντε ἔτη, καὶ δύο ἰχθύες. Nisi quum certum numerum, siue alias predictum indicamus. Lucian. ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτη βεβίωκε, ad nonaginta illos annos quos vixit. & D. Lucas paulo post locum modo citatum insert, λαβετε τὰς πέντε ἀρτοὺς καὶ τὰς δύο ἰχθύας. at verò ἀρτοί τε οὗτοι & ἄμφω nunquam articulo iunguntur. Preponitur & pronomimibus possessiuis, ὁ ἐμὸς οἰκέτης, meus famulus. ὁ σοῦ κοινωνός, tuus sodalis. ὁ ἡμέτερος πατήρ, noster pater. τὸ ἡμέτερον ἀνθεράκον, nostrum mancipium. Nam primitiua demonstratiua & composita, quia certa rei siue persona demonstrationem habent, articulis non indigent. Demonstratiuis ergo raro preponitur. vt ὁ οὖν &, hic. rarius primitiuis, vt apud Lucian. τὸν νῦν ἐμέ.

Participijs quoque preponitur sicuti nominibus. vt ὁ δεχόμενος & ὑμᾶς, ἐμεῖ δέχεται, qui recipit vos, me recipit.

Item verbis infinitiui modi vice nominum. Demosthen. διόπερ τὸ φυλάξαι τὴν κτήσαντα χαλεπώτερον, ideoque difficilius est tueri, quam acquirerem aduerbijs vice quoque nominum. vt ὁ πλησίον, est, proximus. τὸ πλησίον, proximi. ἡ σήμερον, id est, hodierna dies. τῆς σήμερον ἡμέρας, hodie.

Et praepositionibus. vt ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, qui in caelis. οἱ παρὸς ἡμᾶς, maiores nostri. τῶ παρὸς ἡμᾶς, maiorum nostrorum. οἱ μετ' ἡμᾶς, posteri. τῶ μετ' ἡμᾶς, posterorum. οἱ κατ' ἡμᾶς, nostra tempestatis, &c.

Item coniunctionibus. vt οἱ μὲν λόγοι καλοὶ, τὰ δὲ ἔργα φαῦλα, sermo quidem bonus, at opera praua.

Ad hac τὸ neutrius generis praepositur litera & dictioni, ad eas ipsas indicandas: vt τὸ διπιδεταὶ ἀντὶ τῆς τ, τὸ ἀνδρῶπι & μὲν ὄνομα ἐστὶ, τὸ δὲ λέγω ῥῆμα.

Item orationi, vt τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν μετέρπει, id est, hoc quod enim dicitur, ne quid nimis, nimis me delectat.

Articulus verò postpositiuus, quia relationem habet ad antecedens, cum illo semper genere & numero conuenit: casu verò non semper sicut in nomine dictam est. Congruit autem numero & persona cum verbo, cuius est suppositum, instar nominis.

SCHOL. Articulus praepositiuus fere adhibetur ad coerendam nominum in significando confusionem & laxitatem. Nam cum dico de quopiam, μαθητὴς μὲς ἐστὶ discipulus meus est, alios praeter illū mihi esse discipulos inuenio. Cum verò ὁ μαθητὴς μὲς ἐστὶ, solum illū. Item cum dico, πᾶς ὁ ἐγὼ, diuersas vitas intelligo: cum πᾶς ἐγὼ, eandem totam. Sic sacri Evangelistae, atque in primis Ioannes, ad designandum principem & eximium prophetam, agnum, pastorem, addere solent articulum, ὁ προφήτης, ὁ ἀμνὸς τῶ θεοῦ, ὁ ποιμὴν ὁ καλός. quem alii idem derabunt, ad indiscretam & communem rem significandam. vt Matth. X. ὁ ἀρχόμενος προφήτης ἐστὶ νόμος προφήτου, μισθὸν προφήτῃ λαμβάνεται, Qui recipit prophetam in nomine prophetae, mercedem prophetae accipiet. E diuerso articulus interdum confuse significat. N. ἐγὼ ὁ ἀρχόμενος, quemuis suscipientem designat, no-

aliquem. Porro alicubi additur maioris demonstrationis sine
 emphaseos, ornatuque, aut dignitatis, magis quam necessitatis
 gratia, ac proinde paruo sensus emolumento, ut apud Lucia-
 num, ὅ ποσα γὰρ δὴ ὄρεσ, τῶν γῆς, καὶ πὶ γῆς, τὸν ἔρανόν, τῶν δὲ
 λατῶν. quaecunque vides, terram ipsam, quæque in terra sunt,
 celum, mare. *Æsch.* καὶ δὲ τῶν τῶν τῶν Αλέξανδρον, ἐκ ἐξ Α-
 λείξανδρος φύσις. & coniiciens Alexandrum, non ex Alexan-
 dri natura. Hic idem nomen proprium semel est cum articulo,
 & iterum sine illo. Alias idem contingit in appellatiuis. De-
 mosthen. μικρὰ προεταῶν, ὡς γνώμης ἔχω πρὸς τῶν πρὸς τῶν
 βασιλῆα, ἔγω νομίζω κοινὸν ἐχθρὸν ἀπάντων τῶν ἐλλήνων ἐ-
 ναι βασιλῆα. Item apud eundē, βασιλεὺς μακεδόνων φιλιππὸς
 ἀθηναίων τῇ βασιλῇ καὶ τῷ δῆμῳ χαίρειν. Hic τῇ βασιλῇ & τῷ
 δῆμῳ duo quidem distincta & insignia denotant. ceterum no-
 mina hæc βασιλεὺς μακεδόνων, φιλιππὸς & ἀθηναῖοι, quæ
 articulos non habent, eos recipere poterant eodem sensu. Nam
 propria indifferenter & cum articulo & sine illo ponuntur.
 Quum autem subiungitur proprio aliud appellatiuum sine ad-
 iectiuum hic interpretatiue præponitur, ut Ασικανὸς Νιργίνω
 ξὺν πρᾶτῃ, vel τῷ Νιργίνω. Item Νιργίνω τῷ φιλοσόφῳ, vel
 τῷ πτωτᾷ. Aduertendum autem, nomen quod de alio dic-
 tur mediante verbo substantiuo expressio vel suppressio articu-
 lum non admittere. ut χειλιδῶν vel ἡ χειλιδῶν ὄρνις ἔστι, hirum
 do avis est. ἵππος vel οἶππος & ταχὺς ἔστιν equus velox est.
 Σωκράτης, vel ὁ Σωκράτης ἀγαθὸς ἦν. Socr. bonus fuit. ἐλεή-
 μονες vel οἱ ἐλεήμονες μακάριοι, misericordes beati scilicet
 εἰσιν. Pari forma cum ordo mutatur. ὄρνις ἡ χειλιδῶν, καὶ
 χὺς οἶππος & ἀγαθὸς ὁ Σωκράτης, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες. & ad-
 dito alio nomine, ὄρνις καὶ χὺς χειλιδῶν, καὶ χὺς ὥσος ὁ πῶτος.
 ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὁ Σωκράτης, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ἀνθρώποι. Hæc
 enim serie subiecto fere præponi vult articulus. cuius loco in
 primo exemplo & alijs similibus, potest præponi ὅσος rela-
 tum sic ὅσοι ἐλεήμονες. Aristoteles in libro de Physiogn. ἐ-
 λειμῶνες ὅσοι γλαυροὶ καὶ λευκοχρόοι, καὶ λιπαροὶ μακροί, pro-
 γαυροί, &c. Iterum etiam subiectum ipsum absque ar-
 ticulo, ut ibidem μικροὶ καὶ χὺς, μικρομελῆς μικρογλαυρός,
 ἰσχυρός

ἰσχυρὸς μικρομυής, id est pusillanimis est, ὁ μικρομελής, &c.
 Simile est, quum duo substantiua per appositionē iunguntur abs-
 que ullo articulo. AEschi. Θῆβαι δὲ πόλις ἀστυγίων μὲν ἡ-
 μίαν μίαν ἐκ μέσης τῆς ἑλλάδος ἀνύρπασαι, Thebæ vrbs vi-
 cina, &c.

Quod si prædicato præponatur, necesse erit aliud verbum
 subiungi. sic ἵππῳ vel ὁ ἵππῳ ὁ ταχὺς ῥίχαι, equus velox
 currit. χελιδὼν vel ἡ χελιδὼν ἡ ὄρνις ἐφίπτεται, hirundo avis
 volat. Σωκράτης vel ὁ Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς διαλέγεται, Socr. bonus
 disputat. Vel sic, ὁ ταχὺς ἵππῳ ῥίχαι ἡ ὄρνις χελιδὼν ἐφίπτε-
 ται ὁ ἀγαθὸς Σωκράτης διαλέγεται. Exponitur autem hic articu-
 lus per participium verbi substantiui, ad hunc modum: ὁ ἵππῳ
 ὁ ὢν ταχὺς ῥίχαι, & sic in cæteris. Hæ verò constructiones, ἡ
 ὄρνις ἡ χελιδὼν ἐστὶν ὁ ταχὺς ὁ ἵππῳ ἐστὶν ὁ ἀγαθὸς ὁ Σωκρά-
 τής ἐστὶν. οἱ μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ἐστὶν. item illæ, ταχὺς ὁ ἵππος
 ῥίχαι ἀγαθὸς ὁ Σωκράτης διαλέγεται. ineptæ sunt & inaudite.

Quod si alicubi auctoris idonei simile testimonium reperia-
 tur, id erit per quā rararum, & aliqua ratione tolerabile poti-
 us quā imitandum. Ceterum in his ordine mutato, sensus quo
 que variari potest, ob articulum iteratum, aut omnino sublatū.
 quum enim dico, ταχὺς ὁ ἵππῳ, equum quem demonstro ve-
 locem esse assero: quum verò ταχὺς ἵππος, vel ἵππος ταχὺς,
 quēlibet velocē equū intelligo: quum autem ὁ ἵππος ὁ ταχὺς,
 certum quendam ē multis designo, quem ab alijs velocitate di-
 stinguo. Porro quum duo adiectiua vni substantiui iunguntur,
 nulla fere in sensu est differentia. Enimverò quā dico ἵπποι ἰσ-
 χῆς ἰσχυροί, vel οἱ ἰσχυροί ταχῆς, siue ἵπποι οἱ ταχῆς ἰσχυροί,
 vel οἱ ἵπποι οἱ ταχῆς ἰσχυροί, aut sic, ταχῆς ἵπποι vel οἱ τα-
 χῆς ἵπποι ἰσχυροί, idē perpetuo significo, nempe ὅτι ἵππων
 οἱ ταχῆς, vel ὅσοι ταχῆς ἰσχυροί εἰσι. quot ex equis veloces,
 vel quicunq; veloces, iidem & fortes sunt. vbi nomen quidem
 substantiui omitti potest: si de illo aliquid præcesserit, ad
 hunc modum. οἱ δὲ ταχῆς ἰσχυροί, vel ἰσχυροί δὲ οἱ ταχῆς
 quale est μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, scilicet ἀνδρωποί, nisi quo
 non dicitur eodem sensu, οἱ μακάριοι ἐλεήμονες. per hanc
 orationem beatos aliquum miseri significatur.

DE FIGVRATIS ET ELEGANTI-
bus articulorum constructionibus.

CAPVT V.

IN articulis quoque contingit ἀλλοιότης numeri & generis, atque etiam casus. vt cū dicimus, τῷ ἀνδρῶντινι γένοισι, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ φαῦλοι, ex huiusmano genere, partim boni, partim mali. aut sic, τῶνδρῶντον γένει, τῇ μὲν ἀγαθῶν, τῇ δὲ φαῦλων, subauditur autem hic μερίδι. Item, ἀνδρῶντοις τίνυντον, ὅστις ἐπιτοκοῦ ὁμόσκη. Tale est quum postpositiuus generi sequentis nominis respondet, non antecedentis. Lucian. πόλεις ἐκείναι εἰσιν, οὓς φάλεοὺς εἶναι νομίζας, ciuitates illae sunt, quos specus esse putas. Itē quum constructioni verbi praecedentis, non subsequēntis. Idem, δεδέω μεμνημένον ἔπραξον, id est, ἐκείνων ἔπραξον. Isocrat. ὧν δὲ δὲ μὲν μηδὲν παραλιπῶν, ὧν δὲ ἔχω σοὶ συμβαλεῖν, id est, ἐκείνων ἔχω. Sunt tamē qui in huiusmodi locutionibus ὑπερsubaudiri velint ἀτιμῶς.

Vsus postpositiuus pro praepositiuo quanquam Lucia no improbatur in Pseudosophista, eidem tamen alias in Timone admittitur sic scribenti, διδοὺς ἀπασιν τῶνδεο μένοισι, ὧ μὲν πέντε δραχμας, ὧ δὲ μὲν, ὧ δὲ ἡμιτάλαντον. In decretis quoque apud Demosthen. pro Ctesiph. bis legimus. ἄς μὲν, πινᾶς δὲ, pro τὰς μὲν, τὰς quanquam utrobique codices nonnulli veteres habent πινᾶς μὲν, πινᾶς δὲ. E diuerso praepositiuus pro postlo locari videtur, vbi dicimus, Σωκράτης δὲ ἀγαλόμεγεται, id est, ὅς ἐστι. vel ὧ μὲν ἀγαθός. Aper-
tius

tius est quum participium adijcitur. vt Νέτωρ ὁ πολλὰ
 ἐτὶ βεβιωκὼς, id est, ὁς βεβίωκε, Nestor qui multos
 annos vixit. Attici quandoque superfluos ponunt
 prapositionuos, quandoque etiam necessarios omittunt.

Porro prapositionuus pluralis numeri cum praposi-
 tione περί, periphrasin efficit. sic, οἱ περὶ τὸν ἄρχον-
 τα, pro eo quod est, ὁ ἄρχων. τὸς περὶ κράτητα, id est,
 Cratetem. vbi pro περὶ nonnunquam ponitur ἀμφί,
 idem fere pollens. simili modo τὰ περὶ τὸν βίον, id
 est, ὁ βίος, & τὰ τῆς στρατείας, pro ἡ στρατεία. Fre-
 quentius tamen compendio sermonis deseruit. vt Phi-
 lippens. II. οἱ πάντες γὰρ τὰ ἐαυτῶν ζητῶσι, οὐ
 τὰ τῷ Χριστῷ ἰσοῦ. hic τὰ subauditum affert πρά-
 γματα. Athen. κρινομένην τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπέφυ-
 γε, hic τὴν includit δίκην. sic in Adagio, τῇ μὲν ὕδωρ
 φορεῖ, τῇ δ' ἑτέρῃ τὸ πῦρ, altera fert aquam, altera
 ignem, supprimitur χεῖρὶ manu. Demosthen. ὁ μὲν τὴν
 ἐκείνης κακῶς ποιοῦντων, vobis illius regionem popu-
 lantibus, omittitur χάραν. Sic legimus, τὴν ἐμὴν, id
 est, meam opinionem, & τὸ ἐμὸν, τὸ ἡμέτερον, hoc
 est, res, vel partes mea, nostra. Item ὁ τὸ διὰ δῆμα, sci-
 licet, ἐχωρ, apud Lucian. diadema habens: vel ἀμπε-
 χοῦδον & indutus. & τὴν τὸ τεταπλοῦν τεῖχος, sci-
 licet, ἐχέσσαν.

Illud ad structuræ elegantiam facit: quum duo ar-
 ticuli continui subiectos habent casus ordine retrog-
 do respondentes. vt τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ci-
 tatis res. & quum tres. vt apud AEsopum, ἡ τὰ
 θεῶν ὁργὰς ἀποτέλειν ἐπαγγελομένη, deorum
 auertere pollicita.

SCHOL. Huius loci est illa passim obuia ellipsis, ubi posito articulo & nomine patris: intelligitur yōs, id est filius. Plutarch. Νηλεὺς ὁ Κόσπρ. Neleus Codri, scilicet yōs. Lucian. Πτολεμαῖος ὁ Ἀδύρρ, D. Matth. καὶ Ἰωάννης τὸν το Ζεβεδαίου, ubi articulus compendio distinctioni & interpretationi seruit. Et diuerso yōs ex abundantia addi solet, quod obiter annotare placuit. ut Ἰσχυρὸν apud Homerum, pro Ἰσχυροί. Item Ἰάντων τῶν δούλων, pro Ἰάντων. & Ἰατρῶν τῶν δούλων, pro ἰατροί apud Chrysostomum. Qui tropus ex Hebreo idiomate etiam in sacras literas manauit, unde filij Israel, filij hominum & multa alia. Aduertendum autem formam illam, οἱ πατέρες τῶν ἀρχόντων, & similes nonnunquam comitatum significare. Sic Heliodorus, quum οἱ πατέρες τῶν Θεαγέων scribit, modo solum Theagenem designat, modo illum & Charicleam: aliās etiam vnā quosdam alios. Inter articulum & suum casuale alie partes non inueniuntur interseruntur. Diogen. ὁ γὰρ καὶ ἡμᾶς τῶν δούλων. Ἀλλὰ καὶ τῶν δούλων, noster enim studiosius per seipsum commendatur. Ad hæc quum bini conueniunt, & si non incongrue iunguntur suo quisque casuali. ut, τὰ πρᾶγματα τὰ πόλεως: ornatior tamē euadit oratio articulis contiguus, sic τὰ τῶν πόλεως πρᾶγματα. Postpositiuus interdum ponitur absque antecedenti, interdum etiam ipsum positum præcedit. Musæus, ὁ δὲ ὅς σ' ἐφύερε, καὶ ὁ δὲ ἡ τῆς μητρός, Felices qui te talem genuere parentes. Vbi ὅς refert antecēdes omissum πατέρα, & ἡ præcedit antecēdens μητέρα. Porro ὅς alicubi vicem habet pronominis primitiui aut demonstratiui. AEsop. καὶ ὅς ἀποτυχῶν, & ille frustra tuus. Compositus cum nomine ris, ὅς ris, varias insuper desinentias recipit, ὅς ris τῶτε ὅς τῶτε, &c. Reperitur etiam ὅς cuiuscunque, & ὅς cuiuscunque in genitiuo & datiuo tantum ad τὰς τῶν articulis indefinitē & encliticē positus, pro τῶν τῶν τῶν vncomposita ὅς ποτε ὅς τῶν ποτε, ὅς τῶν. Hinc quoque per tropum fieri volunt ὅς τῶν pro ὅς τῶν, id est que vel que uic. & ὅς τῶν quedam: quanquam spiritu non consentiunt. Quia fere bina uerba exposcūt. Præpositiuus quoque ad nomen ris, interposita cōiunctione, sic, ὁ πατὴρ ris, id est ris: itidem ὁ πατὴρ ris, aliter, alius. ubi ris abundat: quādo-

doquidem hæc idem videntur quod ὁ δὲ, ὁ δὲ. In neutra signifi-
catione ὁ μὲν π, & ἵδ' ὁ δὲ π etiam pro cum & tum, siue pro
partim & partim, ponuntur: hoc est pro τὸ μὲν, τὸ δὲ, siue, τὸ
μὲν, τὸ δὲ, aut τὸ μὲν. τὸ δὲ, quæ idem sunt, alias. ὁ δὲ τὸ
demonstrationē habet sicut ὁ δὲ, id est hic quidam & certus, sic
ὁ δὲ π hoc aliquid, quod apud Aristotelem pro eo quod per se
est aliquid, sumitur, id est, pro substantia. Ponitur adhuc arti-
culus præpositiuis per se demonstratiue. Demosth. ἵδ' ὁ καὶ ἵδ'
ἐποίνετο ἄνδρα π. ὁ δὲ ἵδ' ἄνδρα, si hoc & illud fe-
cisset homo hic, non obisset. Lysias, καὶ μοι καλεῖτο ἵδ' καὶ τὸν,
& mihi voca hunc & illum. Item pro ἵδ' τὸν & dubitatiue.
Demosthen. ἀπορῶ π. πρὸς τὸ μνηστῆς, dubito quod primum
memorem. & interrogatiue. Aristoph. ἵδ' τὸν κριναί; qua ra-
tione hoc indicas? Tandem cui hæc præcepta de vsu atque or-
dine articulorum haud satis certa videbuntur, fortasse prode-
rit cum idiomate vernaculo Hispanica, aut aliqui alterius
barbaræ lingue articulos habentis conferre: auribus vbi libe-
rit consultis, quas tamen bonorum auctorum vsu detritas esse
oportet, unde purius hæc & certius hauriuntur.

DE VERBORVM SVPPOSITO, DE- quæ habentibus post se accusatiuum.

Cap. VI.

Verba personalia finita, ante se nominatiuum in-
transitiue exigunt, passiua quidem persona pa-
tientis, reliqua vero agentis. Nominatiuus cum
illis conuenit numero & persona. Quædam etiam post
se cum eodem nominatiuo reciproce construuntur, de
quibus aliis dicitur: alia cum obliquis, transitiue. Hæc
autem multipliciter accidit.

Sit igitur prima species simplicis transitiue, cum
bentium post se accusatiuum, vt proprium. re.

sunt actiua, deponentia & communia, quæ corporis affectionem & exercitium denotant. vt Κλίνω, ἀνάγω. Sophocles, ὥς ἡμέτερά κλίνει καὶ ἀνάγει πάντα τᾶν θρώπεια, vt dies premit atque extollit humana omnia. Εγείρω. Aratus, λαοὺς δὲ ἐπὶ ἔργον ἐγείρει, porculos ad opus excitat. κολάζω. Demosth. τοὺς δὲ ἀδικούντας κολάζειν, iniuste agentes punire. Λύω. Lucian. λύσσω μεῶ Ζεῦ, solue me Iupiter. Ἀπῶ. Aristoph. ἀπῶ πῶλύχνον, accende puer Lucernam. Κόπτω. Idem, ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν. verum non pulso ianuam.

Sic Adag. ἀβίωπα σκήχεϊς ἢ λευκαίνεις, A Ethiopem lauas vel dealbas. πλύνθον πλύνεις ἢ νίξεις, latrem lauas. λίθον ἐψείς, lapidem coquis. ἄλλως δρῶν βαλάνιζε, aliam quercum excute. ἐγκράτειαν ἀσκει, continentiam exerce. πλουσίαν ἐγχευε, diuitem duxit.

Item quæ ad animum & mores pertinent. vt Στέργω. Isocrat. στέργε μὲν τὰ παρόντα. ἀμὰ presentia.

Φιλῶ, εὐγῶ. Sophoc. τοὺς ᾧ σὺ φρόνας θεοὶ φίλῃσι, & εὐγῇσι τοὺς κακοὺς, nam probos Dii amant, & ode runt malos. Μισῶ, Isocrat. μίσει τῶς κολακεύοντάς. odio prosequere adulatores. Κακῶ, ὄνημι. Demosthen. ἰκαίω τά τοι ἔσεκακῶσαι μὲν ἐχθρῶς, ὀνίσσαι δὲ φίλοις, aptissimi estis ad hostes offendendos, & iuuandos amicos. Συκοφαντῶ. Lucian. τὰ ὑπ' ἄλλω γινόμενα, συκοφαντῶ, ab alijs facta defero. Διαβάλλω. Demosthen. διαβάλλει τὴν πόλιν, defert ciuitatem. Οφέλλω. Phocylid. πόντος δὲ ἀρετὴν μέγ' ὀφέλλει, labor virum admodum iuuat. Ἀνιῶ, εὐφραίνω. Theogn. μηδὲ φίλῃ, μηδὲ ἐχθροὺς εὐφρανε, neque amicos in iocunditatem, neque inimicos in latitiam inducas. Sic ἀγα-

ἀγάπα τὸν πλησίον, *dilige proximum*. ἀδικῶ *ludo*.
λοιδορῶ *conuicio*, ὑβρίζω *contumelia afficio*, σκώπτω
τῷ, γελῶ *irrideo*.

Item quæ ad doctrinam & affectionem. vt Διδά-
σκω. *Adag.* μουσικὴν ἔρωσ διδάσκει, *musicam amor*
docet. Πείθω. *Xenophon*. οὐκ ἀν' ἐπὶ πείσας ἀνδρώ-
πων οὐδένα, *nō persuaseris vltra cuiquam hominum*.
Sic ἱοὺς παίδευε, *filios erudi*. θερμαίνω *calefacio*, ξη-
ραίνω *sicco*, ὑγραίνω *humecto*, διαπύθμι *afficio*.

Item quæ laudem significant, vt Επαίνω. ἐπαίνεα
τὰ καλὰ, *lauda honesta*. μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μὲ τὸν
κύριον. *Sic* ἄδω, ἐγκωμιάζω *laudo*.

Item quæ venerationem & timorem. *Isocrat.* τὸν
μὲν δεὸν φοβέ, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα. τοὺς δὲ φίλοις ἀσχού-
υς. *Idem*, εὐλαβοῦ τὰς διαβολάς, *caueto calumnias*.
ἰλ. χ. ἡνπὼς ἡλικίῃς ἀδέσεται, ἡδ' ἐλεήσει γῆρας, *si*
forte atatem vereatur, & senectutis misereatur. Πρό-
σκυνω. *Lucian*. προσκυνήσομεν τὴν θεὸν, *adoremus*
deam.

Sic σέβω τὸ θεῖον, *cole deū*. χολαρεύω σε, *adulor tibi*.

Item quæ suspicionem, opinionem, & notitiam, vel
ignorantiam. vt ὑπολαμβάνω. *Demoſthen.* τότοις
μὲν ἐχθροὺς ὑπολήψομαι, *hos quidem hostes susſpica-*
bimini. ἰσημι. *Demoſt.* εἰ μὲν ἴσε με τιγτον, οἶται οὐ-
τὸ ἡπᾶτο, *si me talē noſtis, qualē hic accusauit*. Οἶ-
δα. *Adag.* οἶδα ξίμωννα, καὶ ξίμων ἐμὲ, *noui Simonē*.
Simon me. Εὔισταμα. *Lucian*. μηδὲν ὄφελος ἐπὶ τὰ
τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα τὸν βίον βυθμίζει γὰρ
ἐέλπον, *nulla utilitas est disciplinas nosse, si*
in melius cōponat. ἄγνοω. *Isocrat.* οἱ γὰρ τὰ

μήμ ἀλῆθειαν ἀγνοῦσι. nam multi quidem veritatē ignorant. Demosth. ἐκείνο ἀπορῶ, illud dubito Sic μηδέν ὑπορῶ, nihil suspicari. δίχωμα κρίνει, iusta iudicatio. οἶα τὸ δίχωμα, cogita iustum, γινῶδι σεαυτὸν, nosce teipsum. Item τεκμαίρομαι, εἰκάζω, coniecto, νομίζω existimo, δοξάζω opinor.

Item electiua, & voluntaria, tametsi ea sapius post se habent infinitiuium, vt postea dicetur. vt Αἰρουμαι, apud Demosthenē, ἔδοξε δὲ δήμῳ, πρέσβεις ἐλέγω, visum est populo legatos eligere. ἐβλόμαι. Demosth. ἔταυ γὰρ ἅπαντα, ὅσα βέβλεδ' ὑμεῖς, erunt enim omnia, quae vultis vos. Sic ἐέλω, vel ἐδέλω, προσαρβύμαι, προσκρίνω, eligo, volo.

Item disquisitiua. vt Εἰςτάζω. Αἰσχίν. ἐγὼ τὸ μὲν βίον τῷ δημοδένοντι διετάζαν, μακροτέρῳ λόγῳ ἔργον ἡγούμαι εἶναι, ego quidem ad Demosthenis vitam examinandam, longiori sermone opus esse arbitror. Ερωτῶ. Demosth. εἰ δὲ ἀπίστεις, ἐρώτησον, αὐτὸς, quod si non credis, roga ipsos. Ζητῶ. Isocrat. ζητεῖ τὰ βελτίω, quare autem meliora. Sic ἔρευνῶ scrutor, ἔρομαι interrogo, ἀνακρίνω dyjudico, percontor, δοκιμάζω probo, ἐνρίσκω inunio.

Item obtentiua. vt Εχῶ. Aristoph. πόσοις ἔχεις δόντας, quot habes dentes. Πιέζω, Idem. ἡ γὰρ ἀνάγκη πεπιέζει, nam necessitas me opprimit. Θηρεύω. ὁ εἰς τοῦ θηρεύει τὰς μέγας, Adagium: aquila non caput muscas. Τηρῶ, διατηρῶ, apud Demosth. τῶν δὲ νόμων, τὴν παρέλαβον τάξιν διατηρεῖν. horumque legum, quem ordinem acceperint, retinere. Sic κρατέω, φυλάσσω custodio, σφάζω seruo, κτῶμαι possideo,

possideo, ἐλάυνω impello, νικῶ vinco.

Item hortatiua. AEsch. καὶ τί δέ σε Δημοσθένειν
παρακαλεῖν; & quid te opus est Demosthenem aduo-
care? Sic προτρέπω adhortor, παροξύνω incito, πα-
ρμῶ perello, σέ te.

Item vocatiua. vt καλῶ. Demosth. ἀλλὰ μὴ δα-
τὸν ἐγὼ σε Φιλίππου πρότερον, καὶ νῦν Ἀλεξάνδρου κα-
λῶ, atqui mercenarium ego te Philippi pridem, &
nunc Alexandri nuncupo. κραυγάζω. Τίλω κραυγά-
σεις, Hyllam inclamas, Adag. Sic προσαγορεύω nun-
cupo, ὀνομάζω nomino, βοῶ clamo, φωνῶ voco.

Item artium significatiua. vt apud Phalar. σώμα-
τος γὰρ ἀρρώστιαν θέρπει εὖ τεχνὶς ψυχῆς ὁ νόσος
ἰατρὸς ἰάται θάνατον, corporis enim aegritudini ars
medetur: caterū anima morbum mors medica curat.
Sic κύματα μετρίεις, fluctus metiris, Adag. Item οικο-
δομῶ, ædifico, τεκταίνομαι fabrico, νεῶν templum.
ἔχει γάζετο ἀνδριάντα, effinxit statuam. ἔγραψεν ἐ-
κόναν, pinxit imaginem. μιμῶμαι σε, imitor te.

Item deceptoria. vt ἔξαπατῶ. Demosth. ῥᾶρον ἐ-
πάντα μ' ἐστὶν, αὐτὸν ἔξαπατήσας, facillimum cinni-
um est, seipsū decipere. κλέπτω. AEsch. κλέπτεις τὴν
ἀκρόασιν, fallis aures. Sic πλανῶ seduco, ὀφίζομαι
impono, περιεχίζω circumuenio, παραλογίζομαι fal-
lo, πείζω illudo.

Item miserationem & luctum significantia, vt
ἐλεῶ. Demosth. σὺ μὲν τὸς διβαίους ἐλεῖς, tu qui Thebanorum
misereris. Sic μύρομαι plango, κλύω lugeo, ὀδύρομαι ploro, θρῆνω lamentor, οἰκίζω seror, γοῶ vlulo.

Item qua supplicare significant, & orare. vt ικέ-
τεύω. Plutarch. ικέτευσε τὸν Ἀχιλλέα, supplicavit
Achilli. γουῦμαι. ὁδ. ζ. γουῦμαι σε ἀνασσα, suppli-
co tibi regina. Sic λιταεύω, ἀρτιβολῶ supplico, ἐκλι-
ταῶ deprecor.

Item emptionum & commerciorum significatiua,
vt πωλῶ. Aristoph. ὁ δὲ γε πωλεῖ κρόμμυα, alter ven-
dit ceras. ἀγοράζω. Idem, καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγορά-
σαι χιτῶνιον ἐκέλευεν αὐρ, & sororibus emere tuni-
culam mihi imperabat. Sic πρᾶσκω, ἀποδοίμαι,
vendo. ὠνῶμαι, πρίαμαι, emo. ἀμείβω, ἀλλάττω, συμ-
βάλλω, commuto.

Item qua naturalem productionem significant, vt
τίκτω. δίκη δίκην ἐπικτεῖν. Adag. lis litem peperit. φυ-
τεύω, φύω. Sophocles, ὅστις δὲ ἀνωφέλιτα φυτεύει τέ-
χνα, τί τὸν δὲ ἐν εἰσίοις ἄλλο, πλὴν αὐτῷ πόνοις φύσαι,
πολὺν ᾧ τοῖσιν ἐχθροῖσι γέλων; qui inutiles gignit fili-
os, quid hunc dices aliud producere, quàm sibi arum-
nas & hostibus risum? Sic θάλλω germino, αὐξάνω au-
geo, τρέφω alo, γεννῶ gigno.

Item visus & contemplationis significatiua. vt ὁ-
πλοῖαι. Aristoph. ὁ ψεῖκα τὰ δὴλα τὰ προσώπια γε τὰ
ῥάκη, videbis apertos faciei centones. Οἶω. Idem,
ἐπειτ' ἀναβλέψαι, ὁρῶ τὸν ἱτρεά, dein respiciens,
video sacerdotem. Εφορῶ. ὁδ. λ. ἡέλιος, ὅς πάντ' ἐφο-
ρεῖ, sol qui cuncta vides. Θιῶμαι. Demosth. ἐπεὶ δὲ
ὅς ἐφεξῆς ἐπὶ τῆς τῆς μείζονος κακῆς γῆρας θεάσασθε,
deinceps flagitium hoc etiam maius considera-
θεῶν. θεωρῶ speculor, βλέπω, δέρκο, video.

SCHOL.

SCHO L. Conuenientia nominatiui cum verbo fallit in his nominibus, ἀμφω ambo, & δύο duo. quæ quum dualiter declinentur, passim iuncta reperimus verbis pluralibus, ἀμφω τρέχουσιν, ambo currunt, δύο αἰετὶ ἐπέρει, due aquilæ euolauerant. Ediuerso nomen voce plurale, quum significatione habet singularem aut dualem, requirit fere verbum voci respondens. vt Ἀθῆναι φιλοσοφία διέφειρον, Athenæ philosophia excelluerunt. ἀμφότεροι γράφουσιν, ambo scribunt. Fallit quoque ἕκλεψι. vt ἰὼ καὶ πύρρον ἡλδομῶς, hic prima dualis deest. alias etiam, quum non deest, vt possumus plurali. vt οὐ καὶ ἰωάννης γράφει, vel ἰγράφει. Fallit etiam idiomate, vt lib. V. patebit.

Verborum constructio à plerisque in tres potissimū species simplices ita diuidi solet, vt prima sit cum accusatio, eorū videlicet quæ per emissionem dicuntur, vt ἴππῳ σι. secunda cum genitiuo, eorum quæ per immisionem, vt αἰσῶς ος. tertia cum datiuo, eorum quæ per acquisitionem, vt ἰσῶς ἰδωσιν. Ad quas illi vniuersa verba transitiva referunt. Nam reliquas constructiones ubi post proprium casum alter accedit, aut aliqui pars indeclinabilis seu infinitiuius modus, aut participium, tanquam compositas ac generales aut aliunde pendentes, seorsum habendas putant. Notat autem Apollonius, accusatiuum ea verba exigere, quæ vtrunque actiue sumuntur: siue secundum maiorem (vt ipse tradit) actionem. vt τιμῶς τιμῶντα honoro Socratem: siue secundum minorem, vt λέγω τὰ εἰδόντα, dico opportuna: & φρονῶ τὰ εἰδόντα, sapio consentanea. Deinde hæc vtrique in speciales canones distribuit: quos magna ex parte secuti sumus. Verum hic & in mox tradendis admonitos volo studiosos, primum vt hæc in genere præcepta putent, de ijs quæ frequentius leguntur: deinde esse verba multa ad diuersas species pertinentia: vt ποδῶ, καὶ γόμφῳ, ἐξέλεμῳ item alia quæ liquido diiudicari distribuiue in loca propria non possint, vel ob ancipitem significandi rationem, vel alia de causa. Nam τὰ εἰδόντα animi corporisque affectionem denotat. Item σοφῶς, id est, coniecto, potius recensendum est inter ea secundum speciei, quæ curam denotant, vt sit curiose exquirere.

genitiuo, quam inter opinatiua aut disquisitiua prime speciei, que accusatiuum expetunt, Isocrat. Ἰσοκράτης δὲ θνητῶν ὄντα τῶν θεῶν σοφῶς ἀρετῆς ἀνέχοιτο, quod si oportet eum qui sit mortalis, curiose deorum mentem perscrutari. Εὐχομαι quoque datiuum habet, ἀξιῶν verò τὸ δέχομαι genitiuum: quum tamen accusatiuo iungenda fuerint secundum hos canones, quandoquidem orare significant. Demosthen. Ὅς θεοῖς εὐχομαι πάντας πατρίδας. Idem ἀξιῶν καὶ δέχομαι τῶν ἰσχυρῶν ὁ μοιὸς ὑμῶν, ἀκρόαί μιν. Sic αἰτιῶμαι accusatiuum exigit, ἐγκαλῶ datiuum, τὸν καὶ τὴν ποῶ genitiuum: quum tamen omnia significant accusare. Variatur etiam constructio variata significatione. Item dialecti consuetudine nonnunquam quemadmodum suis locis ostenditur. Verum hæc omnia tutius ad veterum auctorum usum dirigit studiosus, quàm ad vllas præceptiones, ne hic fiat, que pro uerbis notatur, Lesbia regula.

DE VERBIS HABENTIBVS

post se genitiuum.

CAPVT VII.

ESto secunda species simplicis transitionis, habentium post se genitiuum vt proprium. qualia sunt actiua, neutra, cōmunia, & deponentia, quæ apprehensionem per sensus denotant, visu excepto. vt ἀκρόω. Demost. ὡς ἐγὼ πινῶ ἡκιστα ἀνδρὸς, vt ego à viro quodam audiui. ὁσφάζομαι. Aristoph. ὁσφάζοντα τῶ ψύχοις, olfacit frigus. Γεύομαι. Eurip. ὅστις γὰρ οὐκ εἶδε γεύεσθαι κακῶν, φέρεται μὲν, ἀλγεῖ δὲ αὖ χεῖνα ἐν πείδαις ζογῶ, insuetus gustare mala fert quidem, at dolet cernicem supponens iugo. ἀπομαί, ἐφάπομαι. Aristophanes, καὶ πρῶτα μὲν δὴ τὸ κεφαλῆς ἐφῆφα, & primo quidem caput attigit. αἰδέομαι. Idem, μὴ τις αἰδέσθαι φόβου, σιγαῖν, silentium indicēs, si quis

si quis sonum sentiret. *ἰμέρω, ἔρω*. Oppianus, *ἰμέρω δὲ πόνον, ἔρω δὲ θαλάσσης*, sit cupidus laborum, & amet mare. Sic *ὁρῶ γομῶ τ' ἀληθινῆς σοφίας*, cupidus sum verae sapientiae. *ἄλλοτρίων μὴ ἐπιθυμοί*, aliena ne appetas.

Item quae curam & ediuerso negligentiam atque obliuionem significant vt *φροντίζω*. Aristoph. σὲ δὲ οὐ φροντίζω, tui curam non habeo. *ἐπιμέλομαι*. Isocrat. πάντων ἐπιμελοῦ τῷ περὶ τὸν βίον, diligens esto in omnibus quae ad vitam attinent. *μνησκω*. Idem, τῷ ἀπόντων φίλων μνησκοπῶς τοὺς παρόντας, absentium amicorum memento apud praesentes. *ἐπιλανθάνομαι*. Theognis, οὐ ποτε σεῖο λίσσομαι, nunquā tui obliuiscar. *ὀλιγοῦμαι*. Demosthenes, εἰ θεατέρου τῶν ὀλιγοῦρήσῃτε, quod si alterutrum negligatis. Sic *σαυτὲ μὴ ἀμελεῖς*, ne tui negligens esto. *ἀμνημονεῖς μὲν*, obliuisceris mei.

Item quae dominatum siue imperandi potestatem. vt *ἄρχω*. Isocrat. ἀσχεδὸν τῷ μὲν οἶκετ' ἄρχαι, τῷ δὲ ἡδοναῖς δελεῖται, turpe quidem famulis imperare, & voluptatibus seruire. Sic *ἡδονῆς κρατεῖ*, voluptati imperato. Idem, *δεσπόζω, κυριεύω*, dominor, τυραννῶ tyrannum ago, *δυναστεύω* potestate vtor, *βασιλεύω* regno. Quae omnia etiam inter possessiua recenseri possunt.

Item quae possessionem fruitionemue. vt *περιέχωμαι*. Isocrat. μήτε μετὰ βλάβης περιέχω τῷ φίλῳ, neque amicos cum damno explorato. *τυγχάνω*. Demosthenes, εἰ μετὰ πάντων τυγχῇ, mei eorū laudem consequar. *ὠφελίζω*. Lucian, ὁ νόμος αὐτῷ φέρει, sic tui

ἔχῃ, pietatem amplexare. Item μετέχω, participo, κοινοῦνō communico, ἀπολαύω fruor, πλέτῃς diuitijs αἰσθῆμαι τῇ κρείττονι, eligo quod melius est.

Item quæ copiam & indigentiam. vt εὐπορεῖ. Chrysost. τῆς ἀναγκῆς μολις εὐπόρουσι σοφῆς, vix necessario victu abundabant. Γέμω. Aristophan. αἱ δὲ λήκυθοι μύρῃ γέμισι, Leiythi autem vnguento scattent. Δέδομαι. Demost. ὁ μὲν οὖν παρὲρ χειρὸς πολλῆς φροντίδου καὶ βουλῆς δέεται, præsens quidem occasio multa cura & consilio indiget. Sic χρῆζω egeo, ἀπορῶ χρεμάτῳ, inops sum pecuniarum.

Item quæ differentiam, & separationem, & quæ priuationem. vt διαφέρω. Adag. ἡ ἄχαιρος εὐνοία δὲ ἐχθρὰς διαφέρει, intempestiua beneuolentia nihil ab inimicitia differt. Ἀπέχουμαι, Pythag. κυάμων ἀπέχεσθαι, à fabis abstinetο. Φέδομαι. Phocyl. πλέτῃς μὴ φείδῃς, diuitijs ne parcito. Λήγω. ἰλ. κ. σὺ μὲν πόρῃ οὐ ποτε λήγεις, tu quidem à labore nunquam cessas. Διαμαρτάνω, διαμαρτάνω. Pbalariis, πολὺ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνεις, multum à veritate aberras. Sic ἀφίστημι recedo, ἀπέχω disto, ἀπέρχομαι τὴ πόλιν, abscedo à ciuitate. διαίτημι, dissentio, disto, τῷ ἀτε.

SCHOL. Verba visus ideo hinc excipì videntur, quòd is sensus omnium maximè sit actiuius. quem quidam per emissionem potissimum operari tradunt, reliquis tantum per immisionem extrinsecus motis. Cæterum ἀνέω, αἰσθάνομαι, ποτῶ, & similia, interdum accusatiuo quoque iuncta reperiuntur. Item & alij nonnulli, vt μέμνημαι, ἀμειλῶ, ἀπολάνω, καρπῶμαι &c.

DE CONSTRVCT.
DE VERBIS HABENTIBVS POST
se datiuum.

C A P V T V I I I .

SIT tertia species simplicis transitionis habentium
post se datiuum, vt proprium, qualia sunt actina-
ua neutra, & deponentia quae commodum &
gratiam, quaeque incommodum & repugnantiam vt-
cunque significant, vt *χρῶμαι*. *Isocrat.* *χρῶ τις βελ-
τίστοις*, vtere optimis. *Λατρεῖω*, *Lucian.* *ταύτη μόνη
λατρεῖν διέγνωκε*, huic soli seruire de reuit. *Επο-
μα*, *ἐπὶ χωρῶ*, *ἰσοποῖς*, sequere regionis mores. *Πι-
σεύω*. *Diony.* *μὴ τίνων πιστεῦε τοῖς ἐν νοεῖν φάσκειν*,
ne igitur fidem habeas ijs qui sese tibi amicos esse di-
ctitant. *Βονδῶ*. *Philipp.* apud *Demosthen.* *ἀκούων ὃ
καὶ ὑμᾶς παρασκευάζομαι βονδεῖν αὐτοῖς*, audiens
autem, vos etiam id moliri vt ipsis suppetias feratis.
ὑπακούω. *Demosthen.* *ἐτοίμως ὑπακούσατε ὃ φη-
λίπω*, promptè auscultastis *Philippo*. *Μάχομαι*. *A-
dag.* *ἀνάγκη οὐ ὃ θεοὶ μάχονται*, necessitati ne dij qui
dem repugnant. *Επιβλέω*. *Aristophan.* *ἐπιβλέουσιν
τί τε ὃ πᾶσι, καὶ ὃ δήμῳ πολεμῶσιν*, insidiantur ὅς
multitudini, & aduersus plebem pugnant. *Φθονῶ*. *He-
siod.* *καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονεῖ*, & mendicus medico in-
uidet. Sic, *μὴ ἐπιζε γονεῦσι καὶ ἀνδράσι λέγῃς*, ne contē
de cum parentibus, etiam si vera dicas. Item *ἀποχρῶ-
μι* *μὴ ἐπιτέλλω*, misero ne illuseris, *ἐπαγγέλλω* *μηδενί*,
nulli promittito. *νόμοις πείθεσθαι*, legibus obtempera. *πεί-
σιν ἅρεσκε*, omnibus place. Item *ἐπιτίλλω* mitto, *χρῶ
χομαι*, gratificor, *ὁ πῶν ἔμα*, polliceor, *δίδωμι* do,
πῶ mitto, λέγω dico, *ἐπαγγέλλω* nūcio, *κελεύω*

ἐπιτάτῃ, σημαίνω σοι, *impero tibi*. ἀκολυβτῷ *sequor*,
 ἀπ' αὐτῷ *diffido*, εἰκω *cedo*, ἀσμίλω, ὑπηρετῷ, δούλω
ministro, σοὶ *tibi*. ἐπιτιμῷ, ἐπιπλήτῃ σοι, *inrepro te*.
 ἐναντιῶμαι *aduersor*, ἀντιλέγω *contradico*, ἀνδίστα-
 μαί *resisto*, παλαίω *contendo*, ἀμφίσβητῷ *certo*, ἀ-
 παιλῷ *minor*, ὀργίζομαι *succenseo*, σοὶ *tibi*. ὦ *Atticē*,
 μετ' ὀφθαλμοῖς, ὀνειδίζω, λοιδοροῦμαι, ἐνοχλῶ σοι.

SC H O L. Etsi ex vi acquisitionis datius præter propriū
 casum cuilibet verbo adiungi possit, tamen verba huius speciei
 proprie & peculiariter illum expetunt, quedam solum, alia
 non solum. Pertinent autem huc significationia vsum, gratiam,
 opem, obsequium, seruitutem, iussione, nuncium, fiduciam cre-
 dulitatem, similitudinem, repugnantiam, increpationem, in-
 sidias, inuidiam, & similia.

DE GENERALI VERBORVM
 constructione, cum altero casu præter
 principalem.

C A P V T IX.

Superioribus addi potest quarta species composita,
 Scilicet eorū quæ præter principalem ac proprium
 obliquum, alium quoque sibi patiuntur adiungi. Ho-
 rum quedam accusatiuum desiderant, vt διατιθῆμι.
 Demost. κακῶς τοὺς ἐλλέως ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς
 καὶ σασιασινῶς, ἐπὶ χεῖρον διέθηκε.

ΑΠΩΤΩ. Item, μετ' ὁδὸς αὐτὴν ἀπατήντ',
 mercedem ab ipsa quum exprosceret. Εκλέγω. Αἰσέβ.
 αὐτὸς παραπλέοντας δεξιγόν, νεκτὶ γὰρ ἀναγῖα
 ἐξίγεβαν. ὑπομνήσκω. Demost. ἀναγκάσιον
 ἀμβάνω, μικρὰ τῶν γεγενημένων πρῶτον
 ὑπομνήσκω, necessarium duco, paucorum ex his
 quæ

quæ gesta sunt vos primum admonere. Sic διδάσκω
doceo, ἀφαρῶμαι aufero, ἀποδίδω exuo. Pari forma
δέομαι σε τὰ δίκαια, oro te iusta. ἀκούω σε τὸν λόγον,
audio ex te sermonem. εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν
μεγάλαν, annuncio vobis gaudiū magnum. ἐπιτάτ-
τοι αὐτοῖς δεινὰ, imperabat ipsis grauiā, & similia.

Ad hac cuilibet verbo subiungi potest accusatiuus
per synecdochen, subaudita videlicet præpositione κα-
τὰ. Vnde tales constructiones defectiuas appellant:
quæ per quàm familiares sunt Gracis, non poetis tan-
tum, sed oratoribus quoque.

Simili modo, vbi duratio temporis denotatur, vt a-
pud Demosthenem, οἱ χρεστοὶ πρέσβεις οὗτοι καθήν-
τε ἐν μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλοις μῆνας, isti boni legati se-
derunt in Macedonia totos tres menses, id est, κατὰ
τρεῖς, &c. Idem, ὥς τε ἅπαντα τὸν βίον ὑπεύθυ-
νός εἰναι ὁμολογῶ, fateor itaque me per omnem vi-
tam esse obnoxium. Et quum citra durationem spatii
temporis designatur. Idem, κατέπλευσαν δεῦρο, τρεῖ-
τον ἐξ ἡμέρας, οὗτός τε καὶ Παρμενίων, huc enauigarunt
hic & Parmeno, tertio post id anno. Idem, ἔκλειπον ἔτος
τρεῖς τρίτον, exij annum ab hinc tertium. Item quum
spatii loci. Thucyd. ἀπέχει ἡ Πλαταία τῆς Θηβῶν
σταδίου ἑβδομήκοντα, abest autem Plataa Thebis sta-
dia septuaginta.

Alia post casum principalem genitiuum deside-
rant, subaudita præpositione ἐν, vel aduerbio ἐνενκα,
quæ constructio similiter dicitur defectiua: qualis
sunt abundantiam aut inopiam significantia, vt, πλὴν
ῥῶ τὸ ἀγγεῖον, impleo vas vino. γεμίζω τὴν οἶνον.

ἅλῳ ὕδατος, repleo phialam aqua. ἐκένωσα τὸν οἶλον
 κλεπῶν, vacuum feci domum furibus. id est, ἐκ τῷ
 οἴκῳ, ὕδατος, κλεπῶν. Item separationem & probi-
 bitionem. vt νουνώ σε τῷ ἱματίῳ, denudo te vesti-
 bus. λύω σε τῷ δεσμῶν, soluo te vinculis. διώκει με
 τὴ κληρονομίᾳ, repellit me ab hereditate. ἐλαύνω σε
 τὴ οἰκίᾳ, expello te domo. ἔργω σε φόνῳ, cohibeo te à
 cade. ἐκώλυσιν αὐτὸν τῷ ἄσχερ, retraxit eum à turpi-
 tudine. ἐπαυσά σε πόνῳ, liberaui te labore. Item quæ
 impartiri significant. vt κοινῶν σοι τὴ παδείᾳ, com-
 munico tibi doctrinam: μετέχω σοι τῷ χρημάτων,
 impartio tibi pecunias. Item quum alicuius pars sig-
 nificatur, aut materia. vt κρεῖω σε τῷ ποδός, suspen-
 do te pede. λόκῳ τῷ ὄτῳ κρατῶ, lupum auribus
 teneo. λίθῳ λευκοῦ ἐποίησε τὸν νεῶν, è candido lapi-
 de templum edificauit. Et generaliter quum causam
 adiicimus laudis, amoris, misericordie, accusationis, o-
 dij, & similiū. Phalaris, τό τε δὴ τὴ τέχνης αὐτοῦ ἐ-
 πανέστηντες, τῷ ᾧ ᾤπῳ ἐπιμωρῶμεθα, tunc demῶ
 eum ob artem laudantes, morum causa mulctabamus,
 id est, ἐνεχὰ τὴ τέχνης, καὶ ἐνεχὰ τῷ ᾧ ᾤπῳ. Ando-
 cides, ἐγὼ οὐκ τῆς μὲν τύχης, ἢ χρηστόμεῖν, δικαίως
 ἂν ὑπὸ πάντων ἐλεγχέειν, ego merito omnium mise-
 ricordiam merebor, ob fortunam qua usus sum. Sic ζη-
 λῶ σε τῆς ἐλευθερότητος, admiror te ob libertatem.
 ἐνδοκίμονά σε τῆς παρρησίᾳ, beo te propter eloquendi
 audaciā. ἀγνοῶ σε Λυκίῃ, dignor te honore. φιλεῖ αὐτὸν
 τὸ ἀρετῆς, amat eum ob virtutem. συγγνώσκω σοι τὴ
 βροχῶς, ignosco tibi contumeliam. κατηγόρει αὐτὸν
 τὸν ἄδικον, accusabat eum cadis. μέμφομαι σοι ἀχαριστίας,
 infir-

insimulat te ingratitudinis. Βασκαίνε μοι ὁ χάρις, inuidet mihi gratiam. Possunt inter hac recenferi quæ permutatione aut precium significant. Heliodor. χρυσῶν χαλκείων ἡλλάξατο, aurea areis permutauit. Lucian. πότρε πρὸς ὅμῳ σε quanti te emam? AEschin. αἷματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὧνία, sanguine virtus comparatur. In quibus & alijs eiusmodi sunt qui præpositione nē διὰ putēt subaudiri, vt integra sint, διὰ χαλκείων, & διὰ πόσων, & διὰ αἵματός. Præterea generali ratione cuilibet verbo genitiuus addi potest, quoties certum tempus significatur. Hippocr. αἱ κοιλίαι χειμῶν & ἡρος θερμότεραι φύται, ventres hyeme & vere natura calidissimi sunt. Thucyd. χειμῶν & ἡδὴ ἀνεχώρησαν, hyeme appetente regressi sunt. Item quū tempus sine duratione Aristophan. πολλοῦ χρόνου οὐχ ἐώρακα χρόνον, nam longo tempore eos non vidi. Philip. apud Demosth. τὸ λοιπὸν περὶ ἄτομα καὶ γὰρ διαφυλάττειν τὴν εἰρήνην. Pro quo datiuus simili modo ponitur. Thucyd. ὅτερον χρόνον ἐπὶ Τροίᾳ ἐστράτευσαν, insecutis temporibus in Troiam exercitum distarunt. Idem, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ἐγένετο, eadem autem die ipsis euenit.

Datiuus vniuersaliter adiungi potest cuius verbo per modum acquisitionis, gratiæ, aut damni. vt διδάσκω τοι τὸν νόμον, doceo tibi filium. Plutarch. ἐστὶ δὲ αὐτῷ ποιήσεις δύο, sunt autem ipsi (Homero, scilicet) poëtiata duo. Item per modum instrumenti, vt πορεύεσθαι κατὰ τὴν τύχην, abi bona fortuna. πάση δυνάμει βοηθήτω, totis viribus tibi opem feram & εἰς πᾶσα, gladio percussit. & χρονοῖς τοῖς δεινοῖς.

aduersis. ἐξυμίωσεν αὐτὸν θανάτῳ, multauit
eum morte. ἐσεφάνωσε χρυσῷ σεφάνῳ, coronauit au-
reā corona.

SCHOL. Accusatiuus per defectum præpositionis
ἡ γὰρ παῖσι occurrit cuius verbo coniunctus. Lucian. ἐσε-
τά οὐλύμπια, coronatus es in Olympijs. Idem, οἷς γὰρ ἰσάει διο-
νύσια ἰογῶσαι, putas te perpetuo Bacchanalia celebratu-
rum. Synesius, ἀτυχῶ δὲ πολλὰ, καὶ ὅσα ἀνδρῶν ἀτυχῶ-
σαι δύναται, infortuniorum patior plurimum, quantumque
pati homo potest. Interdum etiam cum altero accusatiuo, quē
verbum exigit, inculcatur. Idem, ταῦτα δίδω, ταῦτα ἀνδρῶ-
πος μαρτύρομαι, hæc apud deum & apud homines testor. Iso-
crat. μετὰ τῶν μάχης ἢ ἐν κινήσει διδῶσαι λακεδαιμονίης, post
pugnam in qua thebani Lacedæmonios deuicerunt. Quin & a-
liquoties geminatur. vt in epigrammate Antipatri, ἀνδρας
ἐνίκησεν ποτὲ μὲν ἐνίκησεν Νικοφῶν οὐλύμπια, viros quoties pugilla-
tu vincebat Nicophon Olympijs. Aeschines, γίνεσθαι δὲ μοι μι-
κρόν χρόνον τὴν διάνοιαν μὲν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἀλλὰ ἐν τῷ δικα-
στῶ, esto nunc mihi paulisper mente, non in iudicio, sed in thea-
tro, hoc est, κατὰ μικρόν χρόνον, & κατὰ τὴν διάνοιαν. Geni-
tiuus adiectiuorum absolute positus temporis articulum in-
stantēve occasionem definit. vt μικρὸν ἐξέφυγε, parum absuit
quin effugeret. μικρὸν διήλθε, fere euasit. Item ὀλίγον δέμ, ferme.
Aduertendum vero, quod spreto proprio casu verbi, sepe in
tertio aut etiam secundo loco casus speciei compositæ
subijciunt. vt πολλὰ ἐπρίσθη. Αἰδάνει τὰ μαθη-
ματικά. ἔλακε τὰ χρήματα. πίνει
τὸ ὕδωρ. & χρυσῶ ὄρη ὑπὶ
Χρῆσας.

DE ALIIS VERBORVM ET IN-
finitiu constructionibus.

CAP. X.

Quam speciem addere licebit, quoties verbum
particulis indeclinabilibus aut infinitiuis ad-
haret. Coniunctionibus quidem, vt ἐπειδὴ τα-
ῦτα λέγει, quandoquidem hæc dicit. ἵνα δόξῃ εὐνὸς
εἶναι, vt appareat esse beneuolus. Item aduerbijs, vt κα-
λῶς ποιεῖτε, bene facite. μαλακῶς ἔχει, languide ha-
bet. Item prepositionibus per appositionem, vt in illo
Diogenis, ἀσπίς παρ' ἐχιδνῆς φάρμακον δαείζεται, ἄσπις à vipera venenum mutuatur. ἡ σέβας ἐῖς τὴν
μητέρα, ἡ δὲ πρὸς αὐτόν. & per compositionem,
ψιδυροῦ ἄνδρα ἔβαλε τ' οἰκίας. Item infinitiuis, vt
βέβηται πίνειν, vult bibere. ἔτετο δ' αὖν, ratus est oportere. ἐπίσταται ζωγραφεῖν, nouit pingere. ἐκινδύνε-
σεν ἀπολέσθαι, fere perijt.

Alias etiam alijs multis verbis subijci potest infinitiuus: quum videlicet indicatur finalis causa. vt
ἔγραψά σοι ἐλθεῖν πρὸς ἐμὲ, scripsi tibi, vt ad me
venires. Et quando species rei, vt οἶδα αὐτὸν ἐρεῖν,
scio illum dicturum. Spectant autem ad causam fina-
lem verba in primis desideratiua & voluntaria, cum
alijs multis: ad speciem verò ea peculiariter, qua nar-
rare, scire, opinari, iurare, sperare, timere & polliceri
significant.

Ad hæc infinitiuus modus ante se accusatiuum
plerumque exposcit: aliquando nominatiuum. AE

ὅταν ῥῆ δημοσικὸς εἶναι, *quando dixerit esse popularis.*
Demoſt. αἵ ἐκ τῷ πρότερον λέγειν ὁ δῖος καὶ ἰσχυρὸς,
 quibus eo praestat accusator, quodd prior dixerit. Idem,
 ὥστε πάντα ποιεῖν αὐτὸς, *ut omnia ipse effeceris.* *Itē*
genituum. *Plato,* ἡ Δόμῳ αὐτὸν διὰ τὴν ποιῆσιν οἱ
 οὐκ ἔω, καὶ τὰλλα θρωτάτω εἶναι ἀνθρώπων, *sensu*
eos obpoesin arbitantes, etiam in alijs se esse sapien-
tissimos.

Et dativum AEschin. τῷ τῷ μὴ ἔξῃναι πορδμεῖ γε
 νέδαι, huic nō licere portitori esse. Adnotant quidam
 recte dici βούλωμαι, vel βούλει, vel βούλεται ἀγαθὸς
 εἶναι, nontamὲ βούλωμαι ἐμὲ εἶναι ἀγαθόν, sed te vel
 ἐκείνον εἶναι ἀγαθόν. Post se eandem constructionem
 habet infinitivus quam verbum suum. Aristophan. με-
 τέχειν ἀναγκητορ βεράωντα τὸ κακῶν, necesse est
 servum participem malorum esse.

Poterit ergo constructio multiplicari per hac lo-
 ca, & per reliqua generalia specialibus addita, ut si
 dicamus, ἐπισαλκασοι ἐχθρὸς, ἀλλὰ τε πολλὰ ποιεῖν,
 καὶ πάντα ῥόπον ὠνιδάμοι ἵππον χαλόν, εἰς τὴν
 ἑορτήν, τῷ δισχιλίον δραχμῶν, ἅς τῇ ἐμαυτῷ χειρὶ
 ἔδωκα, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, φιλιππῶ τῷ ὅπῃ ἔτη σθ.

SCHOL. Infinitivi plurimus est usus apud Græcos. Nam
 & cum articulo neutro vicem supplet nominis, sic τὸ, τῷ, τῶ, τὸ
 πλοῦτῳ, id est, divitiis, arum, is, as.

Determinatur autem à nomine, ut πρός μου, τοῖς αἰ-
 κῶν, ἔχειν. A participio, ut δὲ λῶν λέγειν. A seipso, ut οἱ δὲ
 αὐτὸν δύνανται λέγειν. Ab adverbio, ut πρὶν ἢ λῶν, & coniu-
 gitione addita, πρὶν ἢ λῶν. Item à præpositione, ut πρὸς τὸ
 γεν. & à verbis quàm plurimis. Cæterum quando species
 significatur, locari solet in presenti, ut φασὶ τὸν βασιλέα ἀπο-
 λῶν.

ἄποδεῖν, id est, ὅτι ἀποδεῖν. Item in praterito, ἀποδεῖν-
 ναι, & in futuro, ἀποδεῖναι. nisi quod quum verbum rens
 futurū innuit, in futuro solū illi subijcitur. vt ἐπὶ χυδ' μοι δώσω
 ἐλπίσ' ὁφείδ', μὴ δὲ δόσω, vbi etiā μὴ δὲ δόσω dicitur.
 Quando finis significatur, in presenti aut indefinito. ἔργον σοι
 πέμψαι, vel πέμψαι. ἐπεὶ ὑμῖν δόσαν ἢ ἰδαν σε. ἔδωκε δίδοναι
 vel δούναι. Huic autē finali formæ nonnunquā maioris eviden-
 tiæ gratia interponuntur particule, ὥστε, ἵνα sic ὥστε πέμ-
 ψαι, ἵνα πέμψαι. Itē τὸ πέμψαι, subauditur ἐνεγκε. Demosth.
 ἄρα γε μικρὰ βουδῆσαι ἔστι πεινῶν, ὅμιν δ' ὠκῶ, ἢ μικρὰ ἀναλῶ-
 σαι ἄν, τὸ μὴ τὰ δ' ἵνα ποιεῖν ἰδ' εἶναι ἐπὶ πλεονοί, παρ' ἡμεῖς videtur
 vobis auxiliatus pauperibus? an pauca putatis erogavros fuisse
 diuites, ne iusta, exequerentur? id est, ἐνεκα ἢ ἐκ τὸ μὴ ἰδ' εἶ-
 ναι ποιεῖν: quod valet διὰ τὸ, vel ἐπὶ τὸ μὴ ἰδ' εἶναι, quod nol-
 lent. Item cum articulo dativi ἡς τ' ἡμεῖς prepositionis fi-
 nem causamve significantis. Item ὁ βίον μόνον τὸ μὴ ἡς. Du-
 φείνα, ταῦτα σε μύνομαι, & δὲ τὸ γράφεις ἀποφύγειν, &c. non
 ergo ob id solum glorior, quod hæc non omiserim, & quod ab-
 solutus fuerim: vbi subauditur ἐπὶ, vt sit ἐπὶ τὸ μὴ ἡς. Duφείνα,
 & ἐπὶ τὸ ἀποφύγειν. Denique infinitivus fere locum habet
 post quoduis verbum, quum causa finalis insinuat, & ἡλθον
 ἡς. ἰαλῶσαι, ἀλλὰ πλεῶσαι. Vsurpantur etiam pro imperatiuo.
 Phocyl. μὴ τὸ μὲν φαγεῖν, πείνῃ ἡς, μυθολογεῖν, mensura e-
 dito, bibito & loquere. In qua dicendi figura aliquando accu-
 satus illi adiungitur. vt in Pythagoræ Symbolo, ἡς δὴ πρὶν
 πρὶν ἡσθαι. interdum nominativus, vt in alio, ἀνὰ δὲ
 εὐνῆς, πωταράθειν ἡς. ἡς, surgens ē lecto, stragula con-
 fundito.

DE SYNTAXI VERBORVM PAS-
 suorum, neutrorum, & aliorum quo-
 rundam.

CAP. XI.

VERBA passiva nominativum ante se ha-
 persona patientis, post se verò fere genitivum.

persona agentis cum aliqua prepositione ex his, παρ, ἀπὸ, ὑπὸ, παρὰ, extremis inuersis. Deinceps in ceteris locis, suorum actiuorum constructionem sequuntur. Dicimus enim ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτῶ τὰ μαθήματα, & ἠγόρασά μοι τὸ βιβλίον ἐπὶ δραχμῶν, & τὰ χρήματα δίδοται σοι παρ' ἐμοῦ τριάδας. Item ἀξιούμαι λιμῆς, ἐκδύομαι τὸν χιτῶνα, & similia.

Præterea ex neutris ea quæ per se passiuæ dicuntur, passiuorum constructionem imitantur, vt πάσχει ὑπὸ τ' νόσου, ἀπέθανεν ὑπὸ πυρετοῦ, sic φθίνω, ἔρρω, ἀλγῶ, φρίττω, τυρέτω, ἐρυθρίω, νοσῶ, & alia.

Quæ per se actiuæ, actiuorum, vt φεύγω & λαμβάνω σε, fugio & lateo te. ἀναβαίνω το ὄρος, ascendendo montem, & similia. Quæ verò absolutæ dicuntur, per se poni solent. vt πλετῶ diteſco, ζῶ uiuo, ὕγιαίνω valeo. Quin & quacunque transitiuæ absolute poni queunt. vt ἐγὼ ᾤσάμην, σὺ ἀναγινώσκεις, ἐκείνους ἔειπες, ἔφαθ' ἔειπες, βλέπεις. Quædam etiam transitionem habent implicitam, vt μεταλλάττω, τελευτῶ, commuto, finio: subauditur εἰς vitam, id est, obeo, defungor. Alia contrà ex absolutis sunt transitiuæ, significatione etiam mutata. vt ἀνέστησά κ' ἄλλω, exegi columnam. ἀνέστησά δ' ἄλλον, concitauit plebem in seditionem. ἀνέστην, verò, id est, surrexi.

Ad hæc actiuæ quædam passiue sumuntur. vt ἀνακείμενος reflector, μεταβάλλω mutor, ἀναλαμβάνω recreor.

Substantiuæ alterum nominatiuum post se volunt. vt φυχάγει περιπατῶν, ἔσιμ' ἀγαθός, ὅπ' ἀρχαί δι-
 χυται.

ἔγωγε. Item quacunque vocare significant. vt ἀκούει
πατὴρ, vocatur pater. καλεῖται ἰωάννης, nuncupatur
Ioannes. Sic alia quadam rectum, eumq; vt plurimū
participij desiderantia. διατρίβει ποσὸν χρόνον, degit
studens. διατελεῖ λέγων, perseverat dicens. Reliqua
neutra iuxta sua significata ad superiores species refe-
renda sunt.

Communia & media quum actiue significant, iuxta easdem species, vt actiua construuntur: quum passivae, vt passivae. vt ἐργάζομαι τὴν γῆν, & ἡ γῆ ἐργάζεται ὑπ' ἐμοῦ. Deponentia ad superiores transitionum species referenda sunt, nisi quoddammodo παθητικὰ, quia passivorum significationem habent, eorundem quoque constructionem sortiuntur. vt γίνομαι, οἴχομαι, κοιμῶμαι.

SCHOLI. Nominatiuus agens actiue vocis ad passiua transit in genitiuum cum prepositione: accusatiuus vero patiens in nominatiuum. vt ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν ἀδελφόν, ego diligo fratrem, ὁ ἀδελφὸς ἀγαπᾶται ὑπ' ἐμοῦ. Quanquam hoc perpetuum non est: Illa enim, ἐγχερίσαι μοι τὰ χρήματα, ἐπιτίθει τὸν οἶνον, πιστεύει τὸν λόγον, & similia, variari eleganter solent hoc modo, ἐγχερίσομαι τὰ χρήματα, ἐπιτίθεσθαι τὸν οἶνον, πιστέυσαι μοι τὸν λόγον. quibus addi potest persona agens, ὑπ' αὐτοῦ. Notandum verò prepositionem aliquando subtrahi. Isocrat. ὁμοίως οἰχομένοις, ἡμεῖς ἐχθρῶν νικῶντες τοῖς κακοποιοῖς, καὶ ἡμεῖς φίλων ἡττῶντες τοῖς ἐπιχειροῖς, & que turpe puta, ab hostibus vincimur malefactoribus, & ab amicis superari beneficijs. Hi tamē dativi persone agentis tribui poterunt: quandoquidem pro genitiuo sepiissime ponitur dativus. vt apud Demosthenem, ἐὰν δὲ μοι ἐπ' αὐτῷ ἂν ἐπιπράξαι μοι, pergam autem ad ea que à me gesta sunt, id est, ἂν ἐπιπράξαι ὑπ' ἐμοῦ. Porro inter verba que rectum post se cum persone reciprocatione habere queunt, illa licebit recensere, que incessum & apparentiam suique ostensionem

rationem præ se ferunt, ut μετώρθη ἰσχυρήν,δρομάθη ἡ-
λθε, δοκῶ μοι ἡτοχθῶ γάρ ἔρωπι πολλαῖς, ὦ πολύφρα με,
τὰ μὴ καλὰ, καλὰ τῷ φαίνεται, apud Theocritum. Notandum
præterea verbus passivè significantibus maxime convenire ac-
cusativum per synecdochen, ut τί τι τῶν ται τὸ πρόσωπον, percuf-
sus est faciem, ἀλγῆ τὴν κεφαλὴν, dolet caput. Artemidor. ἔδο-
ξε πρὸς ὑπὸ δράκοντος, λείδῃχθαι τὸν ἔπτορον, ἤν ποδῶν, ὑπὸ
τροχῶ ἐπλήκειν ὁδῶ τὸν αὐτὸν ἐκείνον πόδα, ὅπως ἔδοκε
λιδῃχθαι. Item neutra active significantia in accusativum fi-
gurate transire. ut αἰχρὰ φεύγε turpia fuge, pro δι' αἰχρὰ, ob
turpia. Sic ἀνασφαίνω τὸν πύργον, pro εἰς τὸν πύργον. ἵριχω τὸ
σάδιον, pro κατὰ τὸ σάδιον, λιδοικάν τὸ νῆχθρον, pro διὰ τὸν ἐχ-
θρὸν φρόνι θνητὰ, pro κατὰ τὰ θνητὰ. Item deponenium præ-
terita quâdoque passivè significare, præcipueque participia, ut
μειμνηχάμεν, ἑωνυμέν, πεπολιτευμέν, quod idem de
ipsorum aoristis diximus libro secundo.

DE VERBIS DIVERSARVM SPE-
cierum manente eodem significato.

CAPVT XII.

IDEM verbum non mutata significatione, va-
rijs quandoque modis constructum reperitur. Ex-
empla ex multis pauca subijciamus. *Επλήξα μοι,*
καὶ με τόδε, hoc mihi deest, vel me destituit. *μετέχω*
τόδε καὶ τῷδε participo hoc. *αἰδάνομαι φόρον καὶ φό-*
φον, sentio strepitum. *Μνηστο τὰ πραχθέντα καὶ τῷ*
πραχθέντων καὶ πράττειν, memento factorum & fa-
cere.

Δρέπομαι τὰ ἄνθη καὶ τῷ ἄνθεων, decerpo flores &
è floribus. *Οσφραίνεται π καὶ πν*, olfacit quid-
am.

Αρε

Ἀρχαί τ' πόλεως καὶ τῇ πόλει, *præst civitati*. Προσκύβω τὸν θεόν καὶ ὧς θεῷ, *adoro deū*. Βισκάνω σοι καὶ σέ, *invideo tibi*. Λοιδορῶ σοι καὶ σέ, *conuittor tibi*.

Μεμφραμαι τοῦτω καὶ τῷ τῶν, *inuso hunc*. Θαρρῶ τοῦτω καὶ τῷ τῶν, *cōfido huic*, ὃ hoc. Ἐπέχω σε μαγνόν μῦθον, καὶ μὴ μαγεῖσθαι, καὶ ἵνα μὴ μαγῇ, *prohibeo te in sanire* ὃ ne *insanias*. Λαγχάνω βαλῆσθαι vel βαλεῦσθαι, *id est, creatur* ὃ *designatur senator*. φοιτῶ ὧς δεδασκάλῳ, καὶ εἰς διδασκάλῳ, καὶ εἰς διδασκαλῆον, *franguento scholam*. Χάρω τῇ, καὶ πὶ τῇ εὐτυχίᾳ, καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν σε, *lato fortunæ tuæ*. Ζημιῶ σε χρημάτων, καὶ χρήμασι, καὶ χρήματά, καὶ εἰς χρήματα. *multo te pecunijs*. Sed hac immensum fuerit persequi, præsertim si præpositionum casus a numerentur si quidem pleraq; verba in aliquem casum cum præpositione exire possunt.

Quædam ἀντιτροφῶς, *id est*, alterna vice dicuntur. ὡς Δωροῦμαι σε χρήμασι, *dono te pecunijs*, ὃ οὐδὲ χρήματα, *tibi pecunias*. Ἀφαρῶμαι σε τόδε, καὶ σέ τῷδε, καὶ σέ τόδε, καὶ σοι τόδε, *aufero à te*, vel *tibi hoc*. Σιχαίμαι σε τῷ φρονήματι, ὃ ἄχαίμαι σε τὸ φρόνημα. Ἐπαίνῳ σε τὴν εὐσεβείαν, καὶ σοὺ τὴν εὐσεβείαν. Θαιμάζω σε τὴν ἀρετὴν, καὶ σοὺ τὴν ἀρετὴν. Ὑπομνήσκω σε τῶνδε, ὃ σοὶ τὰδε. Κατηγορῶ ὃ καταγιώσκω σε θανάτῳ, ὃ σὺ θάνατον.

SCHOL. Quædam constructionum differentie ex his præpositis Antice sunt, ὡς ἀφαιρῶμαι σε τῷδε, ὃ alie. Huc pertinent communes multe. ὡς ἐβόλωμαι δειπνῶν καὶ δειπνῶν, *volo cenam* ὃ *cenare*. πρὸς δουκὸς ἀπαλλαγὴν, καὶ ἀπαλλαγῆσθαι τῆς νόστος, *expecto liberationem*, ὃ *liberari a morbo*. ἐλπίζω καὶ ἐλπίζω διὰ γωγῆν, ὃ καὶ ἔλλον διὰ ξαν, *spero meliorem* ὡς

conditionem, & quod melius mecum agetur. φοβέμαι θάνατον
metuo mortem, & περνήξω mori. εἶλετο τὸ πρᾶγμα, & τὸ
πρᾶγμα, & πρᾶξαι, elegit negotium, & agere. ἐπιδουμά
τρόφῳ, & τρέφω, cupio cibum, & cibo refici. ἐπίσταμαι τὰ μα-
θηματα. noui mathemata. & ἡπίσταται τὰ πόδια ὑπερβλήναι apud
Aristoph. nouit census dehorare. Et alie pene innumere, quæ
vilius ex auctorum pratis decerpentur, profuturæ nō tantum
ad congruitatem elegantiamque, sed ad copiam quoque & or-
natum.

DE VERBIS DIVERSARVM SPÉ-
cierum ob significati mutationem.

C A P V T XIII.

ADhuc alia ob significati varietatem, interdum
varias sortiuntur constructiones. Quod quidē
dupliciter contingit: aut mutata significatione in ea-
dem voce: aut genere etiam mutato, ab actiua scilicet
in passiua siue deponentem.

Prioris ordinis exempla esse poterunt, quæ sequū-
tur: ἄκουσον σου, audio te vel obtempero tibi. ἄκουε
ταῦτα. vel τοῦτο, audi vel intellige siue mente con-
cipe hac. Item ἀκούω παρὰ σοῦ τοὺς λόγους, vel ὅς
ἐστι λόγος, audio sermones tuos. ἀκούω καλῶς, bene
audio, id est, laudor. ἀκούω κόλαξ, id est, vocor adu-
lator. κῆνις ἀκούει δρυγῇ, id est, interpretatur, siue est
ira. ἀπορῶ τὸ τοιοῦτον, ignoro hoc. ἀπορῶ τὸ χρημάτων,
egeo pecunijs.

Ἐβασίλευσε τὸν Ρώμης, imperauit Roma. Ἐβασίλευ-
σε τὸν υἱόν, regem designauit filium. similiter δεσπό-
ζω, δεσποσιάζω, ἡγεμονεύω σε & σε. Γίνομαι ἀδυνῆς,
sum vel fio imbecillis. πάντα δοθέντα ἐγένετο, omnia re-
facta sunt. ποτὶ τὴν ὁδοῦ ἐγένετο, & Attice

in accusatio, ποτήκοντα ἐτη γεγονώς, quum esset
 quinquagenarius. γίνεται ἑαυτῷ, liber & sui iuris est.
 γίνεται ἐκείνῳ, illius seruus, vel sub potestate illius est.
 γίνεται ὑπὸ τῆς πολεμίας, peruenit in hostium pote-
 statem γίνεται περὶ τῆς πόλεως, accedo ad ciuita-
 tem. & ἡδίας δὲ ὀφθαλμοῖς σε θεωρεῖν, libenter è
 tuo conspectu recederem. Εἰ μὴ πένη, sum pauper. εἰ-
 μὴ ἱπποῦ, laudo: & cum genitio, τῷ ἱπποῦ νόῳ
 ἂμ, ex ijs sum qui laudant. Itē impersonaliter ad sig-
 nificandum officium. Demosth. ἢ μὲν τίνου τῷ δι-
 καῖῳ πολίτῃ, τότε δείξω, εἴ τι τῶν εἶχον ἀμεινον,
 erat certe boni ciuis, tunc ostendere, si quid his melius
 haberet. γίνεται, id est, est sui iuris. εἰ μὴ ἐκείνῳ, est
 seruus illius. εἰν ἰωάννῳ, est filius Ioannis. εἰ τὸ Ρώ-
 μης, est oriundus Roma vel ciuis Romanus. Cum ge-
 nitio etiam precium significat. οὐδενὸς λόγῳ ἐστὶ,
 nullius precij est. τῇ παρρησίᾳ τῇ σῇ οἵει τετρά-
 ρων ὀβολῶν εἶναι; maledicentiam tuam censēs qua-
 tuor obolis estimandam? citatur apud Suidam, tametsi
 deprauatè: vbi enim vulgati codices sic habent, τῇ τε-
 τράρῳ ὀβολῶν, ἐπὶ τῷ πολλῇ ἡμῶν ἀξίῳ, sic scri-
 bi oportuit, ἐπὶ τῷ ὀλίγῳ ἡμῶν ἀξίῳ. Datius quo-
 que reperitur adiunctum. Demosthen. μηδὲν εἶναι
 σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα. nihil tibi negotij esse cum
 Philippo. & iterum, καὶ προσεποιεῖσθαι φιλικὴν καὶ ξενικὴν εἰ-
 ναι σοὶ πρὸς αὐτόν, & simulabas tibi amicitiam
 hospitalitatemque cum illo intercedere. Item ἀσ-
 μένω μοι εἶναι τόδε, id est, ex sententia & ad votum
 mihi hoc euenit. & eodem sensu, ἐμοιβασθαι μένω εἶναι

ἔτι μοι χάρον τι εἶναι, id est, ἀσμένως ἔχω, καὶ χάρον
 Item εἶναι & quodam. εἶναι οὓς, quosdam. εἶμι ὅτε, ali-
 quando. ὄκιν εἶναι ὅπως μὴ, non potest fieri quin. ὄκιν
 εἶναι ὅτε, id est, nunquam. ὄκιν εἶναι ὅπως, neutiquam. εἶ-
 ναι ἰδεῖν, licet vel contingit videre. πρὸς τοῖς δυσίαις
 ἦσαν, id est, ἑδύον, sacrificabant. Εἰσιέναι οἰκίαν vel
 εἰς οἰκίαν, est, domum ingredi. εἰσιέναι εἰς πατέρα,
 conuenire patrem. εἰσιέναι τῇ ἀρχῇ, principatum
 inire. εἰσιέναι τοῖς τυράννευσι, agere tyrannos, & perso-
 nam illorum subire. εἰσῆλθε vel εἰσήα αὐτόν, ipsi in-
 mentem venit, & suspicatus est. εἰσιέναι quoque vel εἰ-
 σελθεῖν, est ingredi tribunal & reum esse: id ἄν, modo
 absolutè, modo addito accusatiuo. vt ῥαφὴν εἰσῆλθεν,
 accusatus est. aut genitiuo, vt εἰσῆλθε παρανόμων, po-
 stulatus est, quidd contra leges scripsisset. Προσιέναι
 & λέγειν, id est, ad dicendum accedere. Προσιέναι τῇ
 βουλῇ καὶ δῆμῳ, id est, referre ad senatum, & ad
 populum, & cum eis agere. Per se verò & absolutè,
 est prouenire. vnde τὰ προσιόντα, obuentiones &
 prouentus. Εοικας λέγοντι, similis es dicenti. Εοι-
 κας λέγειν, videris dicere. Item apud poetam, ἐπεὶ
 οὐδὲ εοικε, quando haud decet, id est, ὡς περ ἐκ impersonaliter.

Επέχω σε, detineo, moror, inhibeo te. ἐπέχω πο-
 λέμῳ, supersedeo bello. Item ἐπέχω ταῦτα, conseruo,
 retineo hac absolute atque intransitiuè, cessò. Aristophan.
 μικρόν ἐπισχωμ, paulum cessans. Item ἐπέχω
 ἐπὶ τῷ, ambigo de hoc, id est, retineo assensionem.
 De philosophi Pyrrhonij dicti ἐφεκτικοί, qui σκεπτι-
 στικῶς, hoc est, consideratores, & ἀπορητικοί,
 id

id est, dubitatores appellati sunt : quod nihil assere-
rent, ne ex illis quidem quæ sensu percipi continge-
ret.

Ηγούμεναι cum genitiuo, impero. ἰλ. β. συμπα-
ταμ δι' ἡγείν βοήμ ἀγαθὸς Διομήδης. Cum datiuo,
præcedo, duco. Ἀπίστω. οἱ γὰρ ἐλέποντες τοῖς τυφλοῖς
ἡγοῦμεθα, videntes enim cæcis præimus. Cum accusati-
uo siue infinitiuo, existimo. Demosthen. φίλου εὐεργε-
τίῳ σωτήρα τὸν Φίλιππον ἡγῶντο, amicū benefa-
ctorem seruatorem existimabant Philippum. Iso-
crat. ἡγῶ μάλιστα σεαυτὸν ὑπερταπεινώσειον, puta in
primis te decere modestiam. Λανθάνω, lateo, absolu-
te. Item τὸ τὸ μέλας, hoc ignoro, hoc me latet. Ἐ-
λάδον ποιῶ, id est, imprudens ἔ' in scius feci. Μέ-
λα per duplex λ, absolutum, id est, cunctior. cum infini-
tiuo verò μέλλω ποιῆν vel ποιήσιν, id est, facturū
sum, futurum est vt faciam. debeo facere. Πάσχει π.,
id est, aliquid patitur vel affectu laborat. Item τί πεί-
σῃς, quid agas? Ἐπὶ πάδοι, si quid humanitas
ei accadat, hoc est, si moriatur. πᾶσχει ὑπὸ τῇ τύ-
πῳ, vapulat. εὖ πᾶσχειν ἔ' ἀγαθὸν πᾶσχειν,
est beneficium accipere cui forma potest addi geniti-
uius conferentis, sic, εὖ ἐπαδὸν ὑπὸ τῷ ἀδελφῷ, bene
de me est meritis frater. Πολεμῶ σοι vel πρὸς σέ,
pugno aduersum te. at πολέμοισι τοῖς πολεμῶν-
τάς με, id est, expugna impugnantes me. Πράττω
πράττω, ago. ἐπράξε τὰ τῆς πόλεως, res ciuitati
gessit. χαλῶς vel εὖ πρᾶξαν, est feliciter ἔ' prosp-
rè degere. quod etiam τὰ βέλτιστα πρᾶξαν dici-
πρᾶξαν με τόχους, exigit à me fœnora. Aliàs πρᾶ-

πρῶτον ἐστὶν vendo. vnde πρῶσις, auctio. Πείθω σοι,
 confido vel credo tibi. πείθει δῶρα καὶ θεῶς, persuadent
 munera etiam dijs. τοῖς δὲ νόμοις πείθει, legibus au-
 tem obtemperato. Στέργε τὰ παρόντα, ama præsenti-
 tia, vel acquiesce præsentibus, Attice. ὧς στέργε τοῖς
 παρόνσι, contentus esto præsentibus. similiter vsurpa-
 tur τὸ ἀγαπῶ. Συρίτῳ σίβιλο, absolutum, ὧς ἐσύρι-
 ξαν αὐτὸν, exhibilarunt ipsum. Τυχᾶνα διαλεχό-
 μιν, ὧς, est disputans. ἔτυχε vel ἐπέτυχε τῷ σκο-
 πῷ καὶ ἡμῖν, attigit scopum, ὧς consequutus est hono-
 rem. ἔτυχε ἡμῶν, nactus est vel subiit supplici-
 um. ediuerso ἀπέτυχε ὧς ἡμαρτε τῷ σκοποῦ, id est,
 erravit à scopo. Herodot. ἀκοντίζω τὸν σὺν, (τῷ
 μὲν ἀμαρτάνει, τυγχάνει δὲ τῷ Κροίσῳ παῖδος, iacu-
 lo, quod contorsit in aprum, illum quidem non atti-
 git, sed Cræsi filium confixit. Itidem διαμαρτάνω ὧς
 διαμαρτάνω. Sophocl. Βέλομαι δὲ αὐτὸς καλῶς ἐργῶν
 διαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς, malo recte fa-
 ciens fraudari, quam male vincere. quam sententiam
 sic explicat interpres, θέλω εἰπὼν τὸ ἀληθές, ἀποτυ-
 χεῖν, μᾶλλον ἢ διαπατῆν τὸν ἄνδρα ἐπιτυχεῖν.
 ὧς ἔτυχε, id est. forte fortuna, temere, ut fors obtu-
 lit, sine delectu. vnde τυγχάνοντες dicuntur obuij ὧς
 quiuis ἐν vulgo. Φιλῶ σε, osculor vel diligo te. φιλεῖ πε-
 ριπατεῖν, amat deambulare. ὧς impersonaliter, φιλεῖ
 γενέσθαι, solet accidere. φεύγω σε, fugio te. φεύγει
 τὴν πόλιν, exulat ciuitate. φεύγει φόνος, reus agitur
 edis. φεύγει ἐγκλημα, ὅπῃ ἐκείνους, criminis postula-
 ab illo. Εφθη αὐτὸν δραμῶν, anteuertit eum cur-
 σθῇ τελευτῇσιν, prius obijt. ὅτε ἄγροθνοίμι εἰ-
 πὼν

πὸν ἢ εἰπεῖν, omnino eloquar. οὐκ ἂν φθάνοις ὠνδ-
 ρου, nihil loci est tergiuersationis quin emas. φθά-
 νει ἂν, in sublime euadit. φθάνοντα etiam & φθά-
 σαυτα dicuntur praeiterita.

χαίρω τοῖς, lator his. χαίρω περιπατῶν, gau-
 deo deambulans. & absolute, σοῦ τοιαῦτα λέγοντος,
 πᾶν ἔχωρ, te talia dicente, magnopere letabar.
 Item χαίρει aue, & πολλὰ χαίρω, aeternum vel mul-
 tum valeat. vt In Epigrammate, ἑλπίς χ' σὺ τύχη μέ-
 γα χαίρει, τὸν λιμὲν εὖρον. Inueni portū. spes & for-
 tuna valete. Similiter dicitur ἐρῶ δαί. Demost. πολ-
 λὰ ἐρῶ δαί φράσας, & καλῶ Σοφοκλεῖ, dicto vale bo-
 no viro Sophocli. χρήζω σου, egeo tui. χρήζω σοι ἀρ-
 γύριον, mutuo tibi argentum.

Posterioris ordinis exempla sequuntur, & quaedam
 vtriusque. Ἀγῶ σε, duco, rapio, ducto, rego, educo, fo-
 ueo, appendo te. πάντων ἐπιπροδόν ἄγει τὴν σω-
 φροσύνην, ante omnia colit castitatem. Item ἄγειν
 εὐεργεσίαν, festum diem agere. ἄγειν εἰρήνην, pacē habe-
 re, sic ἡ τύχη καὶ σχολή, & similia, διὰ λιμῆς & ἐν
 λιμῇ ἄγειν, honorare. ἐν ἀδελφῷ ἄγειν, fratris loco ha-
 bere. ἄγομαι verò, ducor, educor. item duco, admitto,
 trañcio foueo. ἄγεται γυνῶνα, id est, γαμῇ, ducit
 uxorem, & collocat alteri ac despoñdet. quod est apud
 Herodi. διδόναι γυνῶναι, & ἐκδιδόναι. καλῶς ἄγο-
 μαί, bene mecum & prospere agitur. ἄγομαι καὶ φέρο
 μαί, trahor & discerpor. Αἶρω τὸν πύργον, occupo vel
 demolior turrim, ἄρθμαί τι γράφειν, volo vel eligo scri-
 bere. Αποδίδωμί σοι τὰ ὀφειλόμνα, reddo tibi de-
 bita. ἄποδίδομαι τὸ βιβλίον, vendo librum. ἀφ-

σκω σοι, placeo tibi. ἀρέσκομαι σοι, id est, tecum con-
 tentus sum, vel tu mihi places. ἀπῶ λύχνον, accendo
 lucernam. Item ἀπῶ βρόχον, apto laqueum. ἀπὸ-
 μαί ᾧ λύχνος καὶ βρόχος, id est, tango lucernam & la-
 queum. ἀποκρίνω τὸ τοῦ ἐκείνου, secerno hoc ab illo. ἀ-
 ποκρίνομαι σοι, respondeo tibi. ἀποτάττω φυλα-
 χήν, id est, impero, secerno, distribuo custodias. Et ἀ-
 ποτεταγμένη ὥρα, statuta hora ac tempus constitu-
 tum. ἀποτάττομαι ᾧ τῇ κληρονομίᾳ, id est, renuncio
 hereditati. βάλλω λίθον, iacio lapidem. βάλλ' ἐς κόρυ-
 κας, scilicet σέ, conijcito te in coruos. βάλλω σε λί-
 θῳ, percutio te lapide. βάλλομαι quoque iacio & iaci-
 or. Item βάλλομαι ἐπ' ἐμαυτῷ, mecum cogito, & ἐς
 νῦν vel ἐς θυμόν ἐβαλόμην, in animum induxi, vel
 adverti animum. Παραβάλλω ταῦτα ἐκείνους, compa-
 ro hac illis, vel admoueo, trado. πᾶρεβαλεν ἐς Ἰτα-
 λίαν, appulit, traiecit in Italiam. παραβάλλει τῷ φ-
 θάλμῳ, oculos in diversa detorquet. παραβάλλομαι,
 admoueo, portui appello & periculo expono. Συμ-
 βάλλουσιν ἀλλήλοις, id est, conflagunt, coniunguntur.
 Item συμβάλεν αὐτοῖς, commisit eos in praelium. συ-
 νίβαλε τὸ ἐνὸπνιον, coniecit aut in somnium. συμβά-
 λε τῷ τοίχῳ, commisit parietes. συμβάλλω σοι τῷ-
 το, vel absolute, συμβάλλω, id est, paciscor. Item συμ-
 βάλλω σε ἐκείνῳ, vel πρὸς ἐκείνον, comparo te illi. Συμ-
 βάλλομαι, comparator, & confingo. Item συμβάλετο
 τῇ πόλει, ἢ ἐς τὴν πόλιν, ἢ πολλὰ ἐς τὴν πόλιν, id est,
 opem tulit, vel commoda multa ciuitati, & illi utilis
 fuit. & συμβάλετο τὰ πραχθέντα, coniecit facta.
 εἰς μετ', qui ducit uxorem. quod transitive quoque dici-
 tur,

ταυτην, ἐγὼ αὐτήν, duxit illam De muliere verò nubente, ἐγὼ αὐτήν dicitur. Γράφω γράμματα, pingo literas: vnde ζωγράφος pictor. Ἦτέγραψά σοι ἐπιστολήν, scripsi ad te epistolam. γράφεις παράνομα, id est, decretum contra leges promulgas. γράφομαι σε παρὰ νόμον, id est, accuso te, quod decreta legibus aduersa scribas.

Δανείζω σοι χρήματα, mutuo vel scenero tibi pecunias. δανείζομαι ᾧ παρὰ σὲ ἀργύριον, mutuo vel sceneror abs te argentū. Εγγυῶ σοι τὴν κόρην, despondeo tibi puellam. ἐγγυῶμαι ᾧ αὐτήν, quum ipse eam ducō. Ἐχω σοι χάριν, habeo tibi gratiam, quod alioqui οἶδά σοι ὅτι μέμνημαί σοι χάριν dicitur. ἔχω συγγνώμην, do veniam: ἔλαθον ἔχει, posteriores tulit. id est, victus est. δεινὸν ἔτχει, agere tulit: quod alias dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι. γυνάμει ἔχει, ducit seu accipit in uxorem. καλῶς ἔχει σώματι, vel τὸ σῶμα, id est, valet corpore. ἐν νῷ ἔχων, in animo habēs, ἐν καρδίᾳ ἔχουσα, vterū gestās. πότῃ τὴν γνώμην ἔχει, virtus esset sentētia. πολλὰ ἔχω εἰπεῖν, multa habeo, hoc est, possum dicere. Ἐχομαι ᾧ ἔξωλ, id est, adhæreo ligno. ἀνέχῃ κίον τὴν οἰκίαν, sustinet columna domū. Ἐνέχομαι ἔξωλ, tolero dolentē. ἀπέχει τῆς πόλεως ἑφῆμερον ἔχον τὸν σάδαν, distat à ciuitate præfidiū centūm stadīis. ἀπέχομαι ᾧ οἶνον καὶ κρέων, abstineo vino & carnib⁹. προσέχω τὸν νῦν τῆς λαγομένης, adhibeo mentē hīs quæ dicuntur. προσέχομαι ᾧ ἡ προσίσχομαι τέττις, adiungor his. ορέγω σοι χεῖρα, porrigo tibi manum. ορέγομαι ἱσοφῆς, appeto cibū. Εἶπα τῷ ἀνδρὶ λιμῆς, amorē mitigat fames. καὶ πάλιν αὐτοδίδα

λύπης, cessato iam à dolore. vel παῦσαι δὴ λυπούμε-
 νου, omitte tandem dolere. Ἐποίησεν οἶκον, fecit
 siue construxit domum. Item δύναται ποιεῖν καὶ λέ-
 γειν, id est, potest poema condere, & oratione soluta
 scribere. πάντων ἐπίπροδον ποιεῖ σε, te omnibus
 praefero. Εὖ ποιεῖ, id est, beneficium confero. quod et-
 iam εὖ δρῶ dicitur. Sophocles, ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ
 παθὼν ἐπίσταται, παντὸς γένοιτ' ἀνκτύματος κρεί-
 στων φίλος, nam qui de eo bene mereri nouit, à quo
 beneficium accepit, is fuerit amicus quauis re prae-
 stantior. Item εὖ ποιῶν, benefaciens, siue εὖ ποιοῦσα, &
 εὖ ποιεῖντες, ac similia, id est, ut par erat, ut debuit, si-
 ue merito. approbantis sunt. ποιοῦμαι, fio. ποιοῦδην ποι-
 εῖται, dat operam, curat. ποιοῦδην ποιῶ, serio acci-
 pit. ἐποίησατο αὐτόν, adoptauit eum. περὶ πλείονος
 σε ποιοῦμαι τῶν ἄλλων, ἢ περὶ ἐλάττω, pluris te a-
 dmitto quàm alios, vel minoris. Sic περὶ πολλῶν, πλεί-
 ον, ὀλίγων, οὐδενός, & παρ' οὐδέν. It' ἐποιεῖται ὑπ' ἐ-
 αυτοῦ vel ὑπ' ἐαυτὸν, in suam potestatem redigit, sibi
 subiicit. εἰς ἐαυτὸν ποιεῖται, in sese recipit, ποιῶμαι
 τὸ πρᾶγμα ὀργήν vel ἐν ὀργῇ, id est, rem indigne fe-
 ro. ἐν ἐπηρεάσι τᾶξαι καὶ φθόνῳ τῷ τοῦ ποιῶν, apud De-
 mosthenem, id est, odij & inuidia loco hoc habere. Iti-
 dem ἐν θαύματι ἐποίησατο, pro miraculo habuit, siue
 duxit. & ἐν γέλωτι ποιῶμαι, risui habeo. Item πρᾶ-
 νοιαν καὶ λόγον ποιῶσα δαί, habere rationem. Σοφί-
 ζω σε, erudio te, at σοφίζομαι, id est, scitū aliquid ex-
 cogito vel decipio. Itidem cum accusatio, ταῦτα καὶ
 πολλὰ ἑτερα ἐσοφίσατο, hac & alia multa commen-
 tes est. Absolute quoque σοφίζεσθαι est tergiversari &

calum-

calumniari. φέρω τὰ βιβλία baiulo libros. φέρειμ quoque est tributum pendere, auferre, & pertinere, cum accusativo.

Item φέρειν ψῆφον, ferre suffragium & decernere. φέρειμ διά τόματ', in ore habere, & predicare. εἰς τὸτο φέρει, ad hoc tendit. φέρει χάριν, id est, χαρίζεσθαι, gratificatur. πρῶτος ἢ χαλεπῶς φέρει, leniter, aut moleste fert. μέγα φέρει, magni refert. φέρειν quoque producere est & εἰαυτὸν φέρειν, se ingerere, ac nomen dare. φέρομαι verò, id est, verſor. item rapior. vnde ἔγομαι καὶ φέρομαι, vt paulo ſuperius notauimus, id est, trahor & diſcerpor. Item καλῶς φέρομαι, proſpere dego. χάριν καὶ μισθὸν φέρομαι, accipio & mereor gratiam, premium & mercedem. εἰς τὸτο φέρεται, ad hoc tendit, huc vergit. Διαφέρει ἡλιος καὶ σελήνη, differt ſol à luna. Item ὁ πατήρ σου διὰ τὸν νοχὸν ἀπάντων, apud Iſocratem, pater tuus omnes antecelluit. Διαφέρει τὰς πρὸς ἀδελφὸν περὶ κλήρου, id est, contendit quiſpiam cum fratre de hereditate. ſυμφέρω τὰ ὅσα, ſimul fero hac. Item ſυμφέρω σοι, vtilis ſum tibi. ſυμφέρομαι σοι, tibi conſentio, conuenio tecum. ſυμφέρομαι τοῖς παρῶσιν, id est, contentius ſum praſentibus. Item ſυμφέρομαι τοῖς πολεμίοις, id est, conſligo cum hoſtibus. & ſυμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, id est, τῷ τυχόντων εἰμί, vnus è vulgo ſum. τυχλῶ quod, ἢ καμὸν ſυμφέρεδω, eſt euenire & contingere talem fortunā vel occaſionē. φοβῶ τοὺς ἐπιβουλευόντας, terreo inſidiantes: φοβέμαι δὲ αὐτοὺς, timeo ipſos. φυλάττω τὴν πόλιν, cuſtodio ciuitatem. μέδω φυλάττου, ebrietatem caue.

SCHOL. Pleraque passiva verba sunt communia secundum Atticos, retenta propria significatione. ut τίθιμαι pono, ponor. ποίω facio, fio. Porro deponentia multa vocem habent actiuam significato diuerso. ut ἀπέχομαι abstineo, ἀπέχω absum. alia retento significato constructione variant. ut λαμβάνω μάλιστ', ἔχω λαμβάνω σε, accipio te. Alia eadem constructione, indifferenti voce sunt, ut δονῶ δονῆμαι, δυσφορῶ δυσφορῆμαι, quibus similia sunt apud Latinos impertio & impertior, assentio & assentior. Alia & passivae & deponentialiter sumuntur in voce passiva, ut ἀέχω habeo, ἔχομαι habeor & hereo. ἀάγω ducor ἀγομαι ducor & ducor uxorem. Alia eadem voce atque constructione significandi modum variant, propter nomina in quae transeunt. ut δέχοι χάριν, habere gratiam. δέχοι δάξιν, vel φάσιν deferre. δέχοι δίκην, dare pœnas. ἐνδύνας δίδοναι, rationem reddere, vel pœnas etiā pendere. Item λόγον δίδοναι, dicendi locum vicemque permittere, & rationem reddere. unde λόγον ἔαυτῷ δίδοναι, rem secum perpendere. τίσις & ὅρκος δίδοναι, fidem dare, & iurare. Sic ὀφλύναι ὀφλύνειν αἰετῶν τέλματα, debere decē talenta, vel damnatū esse decē talentis. Inde ὀφλύναντες γέλωτα, αἰχύναν, & similia dicuntur μεταφορικῶς, qui se se propināt deridendos ac dedecorādos. quod tale est, ac si dicas, seipso derisione & dedecore mulctāt. Talia sunt ἀγῶ, φέρω, τίθημι, ποίω, & alia de quibus suis locis nonnihil indicamus. Modus ille sermonis, οὐκ ἂν φάσαιοις ἐνέμεν, ἀνέμεν, ἐσιώπ, &c. tam est anceps quā frequens. varie enim exponi solet, non effugies quin, non poteris tergiuerari, fieri non potest quin item continuo, iam iam. ut ἐν ἂν φάσαιοις ἀποθύσκοις. id est, quā citissimē moriemini, μεταφορικῶς. & ἐν ἰφθύνειν, id est, non vacauit dicere, vel antequā dicerem. Item ἰφθύνειν ἀκούσας, audiui, vel simul audiui.

DE CONSTRUCTIONE VERBORUM IMPERSONALIVM.

CAP. XIII.

Impersonalium forma actiua quinque sunt prae-
cipuae species. Prima eorum quae cum solo genitiuo
construuntur. Demosthen. δὲ δὴ χρημάτων, necessa-
ria demum sunt pecunia. Euripid. ὅταν δὲ ὁ δάμωρα
εὖ διδῶ, τί χρὴ φίλων; quum fortuna prosperitatem da-
nauerit, quid amicis est opus? In quibus datiuus impli-
catur, id est, δέῃ ἡμῖν, τί χρὴ τινί;

Secunda cum genitiuo & datiuo. vt Μίλει μοι Πέ-
τρῳ, cura est mihi Petri. μεταμέλει μοι τῆς ἀμαρτίας,
pœnitet me peccati. Δεῖ σοι βελῆς, opus est tibi confi-
lio. Οὐδένος ὑμῖν προσδὲ πόρος, μᾶλλον ᾗ ἄπαρ-
τῳ ἐνδεῖ τῷ πόρῳ, apud Demosth. nulla facultas sup-
petit vobis, imo magis omni facultate caretis. Μέ-
τεσί μοι τῷ οἴκῳ, pars mihi est domus, vel participa-
domo.

Tertia cum solo infinitiuo vice suppositi. vt δεῖ μεν
δάνειν, opus est dicere. Προσῆκει ποιῆν, conuenit fa-
cere. Πρέπει ἀκῆν, decet audire. χρῆσι γὰρ, oportet
silere. Ενδέχεται ἡ συμβαίνει εἶναι, accidit vel conti-
git esse. Εἴη δὲν σχηματίζω, licebit formare. φιλεῖ γε-
νέσθαι, solet accidere.

Quarta cum datiuo & infinitiuo. vt Συμβαίνει
μοι πορεύεσθαι, accidit mihi ire. Συμφέρει σοι ἀπο-
δμεῖν, expedit tibi proficisci. Προσῆκει σοι ἀκῆν,
decet te audire. Ἀρεσκει ἐκείνῳ ᾄδειν, placet illi canta-
re. Ἀπάρεσκει αὐτῷ παίζειν, displicet ipsi ludere.

Μίλει

μέλει μοι διδάσκειν, *cura mihi est docere.* Δοκίμῃ
βουλῇ, καὶ δὴ μὲν πρέσβει, *visum est sena-*
tui & populo mittere legatos, apud Demosthen. Εξε-
στιν ὑμῖν εὐδαίμοσι γενέσθαι, *licet vobis esse beatis, a-*
pud eundem. Περὶ ἐστὶ τοίνυν ὑμῖν ἀλλήλοις ἐρίειν, *re-*
liquum igitur est vobis invicem contendere, apud Lu-
cianum. Ἐπ' αὖ μοι γελᾶν, *incesit me ridendi libido,*
apud eundem. Ἐπ' ἡλθε δὲ οὖμ μοι ἐπὶ τὴν γνώμην
μνησθῆναι, *venit igitur mihi in mentem meminisse,* a-
pud Aeschinem.

Quinta cum accusatio & infinitivo. vt Συμφέρει
ἐμὲ παραγίνεσθαι, *expedit me venire.* Δεῖ σε ἡσυχί-
αι ἄγειν, *oportet te quietem agere.* Πρέπ' εἰ τοὺς παῖ-
δας ἡμῶν τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς, *deceat filios colere suos*
parentes. κρὴ τοὺς πολίτας τοῖς πρᾶσι νόμοις ἐτοι-
μως ὑπακούειν, *oportet cives praesidibus sedulo obtem-*
perare. οὐκ ἔστιν εὖ ἄρξαι τὸν σὸς ἀρχόντα, *Adag.*
non contingit eum bene imperare, qui non tulerit im-
perium.

Quae passivae sunt formae, pleraque absolute usurpan-
tur. vt ἀποχρόντως εἶρηται, *sufficienter dictum est.* A-
ristoph. νεόμιστά γε, *sancitum quidem est.* Lucian.
ἰκανῶς τεθρήνηται, *satis lamentatum est.* Habet tamē
aliquando infinitivum & dativum, aut accusativum.
Idem, εἰμαρται γὰρ ἐκείνῳ ὑπὸ τούτου φονεῖσθαι,
infatis est illi ab hoc occidi. Aeschin. ἀπείρητά σοι
ἔξω τῆς ἐκκλησίας μὴ κηρύττειν, *interdictum est ti-*
bi extra concionem pronounciari. Aristophan. γυμνοὺς
ἑστίναι νομίζεται, *nudos ingredi mos est.*

SCHO-

SCHOL. Impersonalium formæ actiue species inter se confunduntur. Contingit enim idem verbum secundum illas omnes construi, ut δὲ ῥύτῃ primæ. δὲ μοι ἑὸς secundæ. δὲ μοι ποιεῖν, tertie. δὲ μοι ποιεῖν, quartæ. δὲ μοι ποιεῖν, quintæ. Adhuc nonnunquam rectū habent loco suppositi sicuti personalia. ut μίλει μοι πῦρ. μίλει μοι πῦρ, αὐτοῖς τὸ δὲ, προσήκει σοι σωφροσύνη. ἀρίστη μοι τὸ ἡλὸν, ἀπαρίστη δὲ τὸ αἰχρόν, ἀπαντα ἑῷς ἡλοῖσιν ἀνδράσι πρέπει, Adag. οὐτὰρ ἐν δὲ μοι, apud Lucianum. Quædam in verba personalia resolvuntur. ut μεταμύλει μοι ἑὸς, penitet me huius, & μεταμύλει μοι ἐπὶ ἑὸς. δὲ μοι χρημάτων, & δὲ μοι χρημάτων, egeo pecunijs, δὲ μοι, & δὲ μοι, videor mihi. Porro dativus & accusativus aliquando citra genitivum infinitivum reperitur. ut apud Lucianum, ἡ βορῶν, & μετ' ὀλίγον, εἰ δὲ μοι, τὴν ἡμέραν, paulo post (se mihi visum esset) Græciam despiciens. Idem, ἡ μοι ἡ μεταμύλει, ὅτι δὲ ἀνὰ, οὐχὶ τὰ δὲ δὲ μοι τὸ ἐν δὲ μοι, & me iam penitet, quod huc ascendens, nō oculis aquilæ mihi insuerim. Demosthenes, ἡ γὰρ δὲ πάντα δὲ μοι προσήκει τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἡ πρῶτον, ego quæcunq; bonum cinem decebant, effeci. Nonnunquam etiam absq; casu & infinitivo. ut ὡς δὲ, ut oportet. ὡς τοῖς, ut par est. οὕτω γὰρ προσήκει, ἡ ἡπρεπε, nam sic conveniebat aut decebat. Porro quemadmodū infinitiva à verbis personalibus impersonaliter usurpari videntur in illis formis, ὡς ἐπὶ, ὡς φάναι, & similibus: ita ferme ab impersonalibus, quædam absolute ponuntur. ut μὴ δὲ δὲ, ferme, ἡ μοι δὲ μοι, mea sententia.

Infinitivi verò qui impersonalibus iunguntur fere sunt presentis aut præteriti, futuri raro. Prepositiones quædam tono translato implicant impersonalia composita ab ipsis cum verbo ἐσθι, ut πᾶρα pro παρῇ, adest. ἐνι pro ἐν, inest, sine intergrum est. Etiam appositæ alicubi cum casu impersonalibus subiiciuntur. ut μίλει σοι περὶ ἡμῶν. Passivæ formæ impersonalia interdum genitivum admittunt cū prepositione. ut ἡ μοι δὲ μοι, auditum est ab illis. Item dativum genitivi loco. Lucian. ἡ μοι δὲ μοι, opprobrium est à me in Pyrrum.

DE CONSTRUCTIONE PARTICIPIORUM.

CAPVT XV.

Participium sui verbi constructionem seruat. Demosthen. ἀλλὰ τίς ἦν ὁ βοηθήσας ἑορῶν τοῖς καὶ σώσας αὐτούς; at quisnam fuit auxiliatus Byzantijs, & eos tutatus? Libanius, οὐ θεοὺς φοβηθείς, οὐ τοὺς εὐπεπονηκότας ἀφιδεῖς, οὐχ ὑμᾶς ἀσχυωθείς, non deos timens, non benefactores reueritus, non vos erubescens. Cuius vsus per quā elegans est ac frequens pro infinitiuis, alioue eius vice. Lucian. δὴλ' ἔτι ἀγνοῶν, prae te fers ignorare. Heliod. ἐλάνθανε τὰ ὄντα ὥς πλάσματα λέγων, insciens vera quasi figmenta narrabat. Phalaris, παύσαι ᾗ, καὶ σεαυτῷ, καὶ ἐμοὶ πράγματα παρέχων, desine & tibi ipsi & mihi exhibere negocium. Demosthe. σαυτῷ σωήδεις ἀδικεῖν, tibi ipsi conscius iniuria fueras. Is his eadem est persona. alias inducitur diuersa. vt in epist. Philippi, ἴτε ἡμεῖς παρεληλυθότες εἰς τὸν Πυλῶν, scitote nos ingressos Pylas. & in altera eiusdem ad Aristotelem ἰδί μοι γεγονότα υἱόν, scito mihi natum filium, pro παρεληλυθέναι γεγονέναι, &c. Nec minus elegans est in futuro. Aristop. ἐπερησώμεθα οὐ ὥχόμεθα, interrogaturus igitur perrexī. Lucianus, ἰδί καταλείψω, scito te relicturum. Est etiam frequens genitiuis participij, in ea dicendi forma, quam Latini per ablatiuum absolutum efferunt. ἐμοῦ ζῶντος, me viuente, ἐκκλησίας συναχθείσης, concione congregata.

ΣΧΟΛ. Attici verba in eorum participia & in alta verba resolunt. ut puta σχολάζει, otio vacat, διάγει σχολάζων, degit otio vacans. λέγει καὶ πράττει, διατελεῖ λέγων καὶ πράττων. πᾶσι πατέ, διαδίδει πᾶσι πατρὶν. ἐποίησεν, ἐφθίπτοισις. Ad quem modū verba etiam quælibet, secundum communes in sua participia & verba substantiua resolui queunt. λέγω, εἰ μὴ λέγων. γράφει, τυγχάνει γράφων.

DE DEFECTV ET REDVNDANTIA,
deq; figuratis quibusdam verborum ac participiorum constructionibus.

CAPVT XVI.

Verba multoties venuste supprimuntur. ut ὥς ἀκούσας, ἐπειδὴ ἐρχέσθαι, scilicet σιωπῶν, sed substantiua crebrius. Eurip. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόντος. Idem μεταβολὴ παντῶν γλυκὺς. utrobiz subauditur ἐστίν, est Itidem ἄλγε δρυὸς, σπυγδὴς ἀμύνης, sat quercus, studij, vltionis. Item ὥς ἔδος, ut mos. quod alias per genitium quoque adiecto substantiui participio dicitur, sic, ἔδρας ὄντος τοῖς πλοῦσι, apud AEsopum, id est, quum moris sit nauigantibus. Huic affinis est modus ille, quoties participium neutrum verbi impersonalis, absolute vsurpatur. ut δέον γενέσθαι, & ἔδον φυγεῖν, μὴ ζῆν δίκην, Adag. quæ per genitium cū participio verbi substantiui interpretantur: id est, δέοντος & ὄντος γενέσθαι, quum opus fieri: & διωατὸς ὄντος φυγεῖν, quū integrum sit effugere. sic δόξαν ἀπὸ δαμνεῖν, quū esset visum proficisci. εὐσεβεῖν χρεὼν, pietatē colere oportet. οὐκ ἀρκούν ψεύδεσθαι, quum non satis esset mentiri. Additur autem quibusdam ὥσπερ, ὥσπερ δέον; tanquam

opor-

oporteat. Item ὥς, vt, ὥς ἐκός, & ὥς τὸ ἐκός, vt pat est.

Huc pertinere potest vsus infinitiui pro imperatiuo, iuxta eos qui ibi verbum imperandi subaudiri volunt. vt εὖ πράττειν, bene agere, vel χαίρειν, gaudere, scilicet πρὸς αὐτὸν iubeo. Et quum absolute absq; alio verbo ponitur. vt σὺν θεῷ εἰρηδοῦ, cum deo dictum sit. καὶ δόλος μὲν οὖρ εἶπεν, vt in vniuersum dicam. τὸ δὲ σύμπαν εἶπεν, vt in summa dicatur. ὥς συυελόντι εἶπεν, vt summam dicam, qua forma καὶ ἐλλειψις sunt.

Rursus verba & participia non raro redundant apud Atticos. vt πᾶσις ἔχωρ, id est, πᾶσις, ludis. ἔχω φέρωρ, ἀντὶ τῷ φέρω. ὅχετ' ἀπίωρ, abiit recedens. τόγε νῦν εἶναι καὶ τὸ νῦν ἔχωρ, id est, nunc vel impresentiarum. Item ἐκὼρ εἶναι pro ἐκώρ, id est, libens. ἐφη φάνα, dixit. ἐφη λέγωρ, ἢ ἀπώρ, id est, locutus est dicens. Item τυγχάνειωρ, est & εἰμιώρ, sum, qua forma Demosth. dixit. τὸ γὰρ εἶναι εἶνα ὄντα κύριον, nam illum esse vnicum dominum.

SCHOL. Ὡς ἀκούσαι, ἐπειδὴ ἔρχεται, aliter enunciantur quàm ὥς τε εἶπεν, ὥς τε ἀκούσαι. Demosthen. ὥς δὲ ἀκούσαι ὧς παρόντας ἐν τῷ συμπόσιῳ. vt autē eos audire, qui in symposio aderant, scilicet contigit. Plato de Repub. X. ἐνδύς οὖν ὥς ἰδὼν τὸν Ἀγάθωνα, ὧ φάναι Ἀριστόλμει, εἰς καλὸν ἦκας, continuo ergo, vt Agathonem videre. Idem in eodem libr. ἐπειδὴ κατὰ χολὴν σκιφαὶς κόπτεσθαι τε καὶ ὀδύρεσθαι, postquam per ocium considerare & plangere lamentariq; In quibus omnibus subauditur οὐκ ἔστι, aut simile quidpiam. Hanc formam Latini historici imitantur, quum infinitiuum verbum pro finito vsurpantes dicunt, adueniāre, cupere, adesse, pro aduentabat, curiebat, aderat. Atticorum quoque figuram, qua participia etiam passiva

passiva absolute efferat. ut ἀκούσας δειπνᾶν ἐγγέλδεν, & alia de quibus dicitur lib. V. iidem Latini historici quandoque ablativo suo reddunt, audito, nunciato. quandoque recto absoluto ad imitationem Græcorum. sic Livius scribit, nunciatum, & non litatū. pro eo quod est, quum nunciatum, quum non litatum esset. Præterea impersonalium participia interdum verbo substantivo adiuncta inveniuntur. Demosthen. δὲ σπουδᾶν ὑμᾶς, τί προσήκον ἦν ἐλθεῖν πρᾶττεν, oportet vos considerare, quid conveniens fuerit ad agendum eligere. Et iterum, ἐνὸς τῶ συμφορῶτος ἀπασιν ὄντος, quum vnum omnibus expediens esset. Subauditur ad hæc eleganter ἐν ἑνὶ, in illis modis, ὡς λόγος, ut fama est, ut aiunt. ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, ut mea fert opinio, mea quidem sententia. καὶ μὴ μεγαρέων οὐδὲς λόγος, Megarensium nulla ratio est, id est, in nulla opinione, precio, aut numero sunt. Et omnino dictio λόγος, non raro absque verbo in oratione collocatur. Theophrastus. εἰς δὲ ὁ λόγος ἐν αἰσὶ ἐπαυτίον, illuc redeundum, unde sermo, scilicet ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ λόγου digressus est. Item δὲ ἐστὶς φθόνος, nulla invidia est, hoc est, lubens faciam, permittam. Cui formæ nonnunquam subijcitur infinitivus, φθόνος δὲ ἐστὶς ἴππων, non recuso dicere. Contra inter redundantia numerari posse videntur, εἰ ἴσθις, scito, εἰ οἶδ' ἂν, scio, & παρὰ τοῦ dicimus. Quæ ipsa per parenthesis inserta, ad vim & asseruationem sermonis nonnihil conferunt, sicut, ὅπως & οὐχ ὅπως, apud Demosthenem. & ὅπως apud Chrysostomum, ad excitandum, & οἱ μὲν apud omnes ad confirmandum. quod aliàs etiam ironice interponitur.

DE CONSTRUCTIONE ET COM-
positione sex præpositionum mono-
syllabarum.

Cap. XVII.

Prepositiones cum obliquis construuntur, de quibus sigillatim dicendum.

Et cum solo accusativo, significatq; progres-
sum.

sum. εἰς ἀγορὰν, ad forum. Item aduersus. Demosth. καὶ ὅτι ἔν τις εἰς ὑμᾶς ἀμάρτη, etsi quis quidlibet in vos peccet. Et relationem, ἀνήνεγκεν εἰς τὸν ἀρχοντα, retulit ad principem. Item beneuolentiam & laudem, vt εὐνοίῃς εἰς τὸν δῆμον, beneuolus erga populū. λόγῳ εἰς τὸν ἄγιον Παῦλον, sermo de laudibus diui Pauli. Ponitur quoque interdum pro ἐν, id est in. εἰς οὓς λέγειν, in aurem dicere. εἰς ψάμμον οἰκοδομεῖν, in arena adificare. Composita motum denotat, εἰσοδῶν ingressus, εἰσφέρειν infero.

Πρὸς cum accusatiuo progressum & finem significat, ἐρχομαι πρὸς σέ, venio ad te. Beneuolentiam & gratiam, ἡδέως μὲν ἔχε πρὸς πάντας, iucundè habebas erga omnes. Aduersus, vt πρὸς κέντρῳ λακτιζόν, contra stimulos calcitrare. Imitationem, ἄδει πρὸς αὐλόν, canit ad tibiam. Proportionem, vt ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ, sicut habent duo ad quatuor, sic quatuor ad octo. Commutationem, Arist. πολλά γὰρ ἔθνη τῶν βαρβάρων, αὐτὰ τὰ χρήσιμα πρὸς ἄλλα καλὰ ἀλλάττονται, multa nationes Barbaræ, quæ commoda habent, cum alijs bonis commutant. Item propè, βότερις πρὸς ἑόρῳ πεπαιγνέται, racemus iuxta racemum maturescit. Cum genitiuo motum & originem & causam. εἴλκετο πρὸς αὐτῷ, trahebatur ab ipso. ὁ πρὸς μητρὸς δειῖ, id est auunculus. πρὸς θεῷ τὰ γαδιά, à deo bona. Coram, πρὸς τῷ ἐπισκόπῳ, coram episcopo. Iusurandum, πρὸς χαρίτω, per gratias. Officium, Aristophan. οὐ πρὸς ἀνδρός ἔστιν οὐδὲρ ὑγιᾶς εἰργασμένον, non est eius qui sani quidpiam fecerit.

Cum

Cum datiuo, apud. πρὸς ὃν τῖχος, ad parietem. Præter, πρὸς τοῖς, ad hac. Composita fere eadem. vt προσέρω, accurrit. προσῆλθόν σοι, accessi ad te. πρόσκειται ὧς, adiacet ipsi. οὐδὲν ἐπὶ προσήσω, nihil amplius adijciam.

Ex dicitur sequente consonante, ἐκ πόλεως, ex ciuitate. sequente vocali, ἐκ αὐλῆς, ex aula semper vult genitiuum, significatq; præter locum etiam tempus. ἐκ παίδων, à pueris. Item originem, materiam & causam. ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας, ἐκ ποίησε, ex animo, ex corde fecit. ἐκ πηλὸς πλαστός, ex luto finxit. Composita, extra significat, ἐκ πέπλου τῆς ἐλπίδος, excidit spe. ἐξέμεινε αὐτὸν, dementauit illum. Item emphasin. ἐξέφαγε, deuorauit. ἐξάπορεύοι, inopia succumbentes.

Πρὸ quoq; semper vult genitiuum, significatq; locum. πρὸ θυρῶν, ante fores. tempus, πρὸ τοῦ πολέμου, ante belli tempus. πρὸ τῆς τῆς, ante hoc, scilicet tēpus. Præstātiā & protectionem. δέλεα πρὸ δέλεα, id est, ἐπὶ τοῦ δουλοῦ, seruus ante seruum, hoc est, seruus seruo præstat. πρὸ τοῦ ἰδίου μάχεσθαι, id est, ὑπὲρ τοῦ ἰδίου, pro suis pugnat. Composita eadem fere significat. vt προλαμβάνω, præoccupo, πρόδηλα, apertius, προλέγω, prædico, προΐσταμαι, præsto, προαγορεύω, propono, προνοοῦσι καὶ προκινδυνεύουσι τῶν πολιτῶν, prospiciunt ciuibz cum proprio discrimine.

Ex soli datiuo deseruit, significatq; in loco. ἐν οὐρανῷ, in calo. Inter, ὁ νοσ ἐν μελίτῳ, asinus inter apes. Intēpore, ἐν τούτῳ, interim. ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, hac die.

die. Potestatem. Demosth. ἐμ γὰρ δὲ θεῶ τὸ τῆς τοῦ
 τέλθ. ἤμ, οἷκ ἐμ ἐμοί, nam in dei potestate erat hu-
 ius rei euentus, non in mea. Indumentum. Plutarch. ἰ-
 δὼν οὖν ὁ φωκίων πένθητα πρεσβύτῳ ἐμ τριβω-
 νῳ ῥυπαρῶ πορευόμενῳ, quum ergo Phocion men-
 dicum senem vidisset sordido amictu praterirentem.
 Composita, habitum & situm. ἐνοπλ. & armatus, ἐγ-
 κετα, incumbit, ἐμμένει permanet, ἐνοικε inhabitat.

Σὺμ quoque datiuo soli deseruit, significat quæ co-
 mitatum & auxilium. σὺμ θεῷ, auxilio dei. Compo-
 sita idem pollēt. συντίθημι compono, σύνοικε & coha-
 bitator, συμπολεμῶ σοι, tecum belligeror aduersus
 alium.

SCHOL. Præpositio omnibus orationis partibus præpo-
 nitur tam per appositionem quàm per compositionem. Composi-
 ta aliquando significationem variat. ut φορὰ latio, prouentus.
 ἀναφορὰ relatio, vel in altum sublatio. ὑποφορὰ delatio, ἐκφο-
 ρὰ elatio, eductio, εἰσφορὰ, inductio, συμφορὰ calamitas, προ-
 φορὰ oblatio, διαφορὰ differentia, μεταφορὰ translatio, περὶ-
 φορὰ circumlatio, ἐπιφορὰ irruptio. Rursus aliquando nihil si-
 gnificationi confert. ut ἐπομαι παρ' ἐπομου, sequor, ἐύδω κα-
 θύδω, dormio. Exigunt autem suos casus etiam compositæ, præ-
 fertim quum propria significata retinent. Lucian. πλέτς καὶ
 ἡδονῆς καὶ ταπ' ἴδουσι, in diuitias & voluptates despuunt, id est,
 κατὰ πλέτς καὶ ἡδονῆς ταπ' ἴδουσι.

Idem τὸ θρανὸν διεξέμινεν & per cælum dissectus, id est,
 διεξέτρεξε. Sophoc. ἡ γὰρ εὐσεβεία συνδνήκει θροῦς, nam pie-
 tas mortalibus commoritur. Id. Διὸς ἡ δὲ οἱ ἐκείσε χεῖρας,
 cadaver illi excidit manu. Et ἐκβαλε διφῶς, eiecit sella, sic,
 ἡ γλῶττα μὴ προδεχέτω τὸ νῦν, κατὰ γορεῖ αὐτῷ, ἐμμένει τῷ
 συνθήκει. Hoc tamen perpetuum non est. dicimus enim διο-
 μένῳ τῷ κακοῖς, & similia Quoniam autem præpositionum ra-
 tio plusculum habet ambiguitatis, quod hæc videlicet pars li-
 berius

berius in syntaxi & in significando erret: opus habet Græcitaris studiosus, illarum usus scrupulosè inuestigare. Notandum verò in sacris literis quasdam Hebraicè interdum magis quàm Græcanicè usurpari. ut Matth. V. ἐν & ἰς ad iurandum. ἰγὰρ & λέγω ὑμῖν, καὶ ὁμοῦσα ὅλως, μήτε ἐν τῷ θανάτῳ, & paulo post μήτε εἰς ἱεροσόλυμα. Item ἰς θεὸν, ἰς οἶκον, in Deum, in domum, pro velut Deus, & domus. Psal. XXX. γινώσκει μοι εἰς θεὸν ὑπερασπιστὴν, καὶ ἰς οἶκον, καὶ ταφύην, esto mihi in Deū protectorem, & in domum refugij. Præterea differentiam illam per quosdam inter πρὸς & ἰς observatam, πρὸς videlicet rei tantum animate, εἰς verò inanimate adiungi, non raro fallere.

DE QVINQUE PRAEPOSITIONIBUS
dissyllabis finitis in α.

Cap. XVIII.

AΝὰ accusatiuo iungitur, significat quæ in loco, aut per locum. ἀνὰ στόμα χειρ, in ore habere. ἀνὰ μέσον στρατοῦ, per medium exercitum. Item tempus, ἀνὰ ἑκάστην ἡμέραν, per singulum diem. Rarè genitiuo. ἀνὰ μέσῳ τῶν ὄρεων, per medios montes. Composita, rursum & retro, ut ἀναλαμβάνω resumo. ἀναδρομή recursus. Et sursum, ἀναβαίω ascendendo, ἀνατίθην, impono, suspendo.

Διὰ cum genitiuo medium significat, διὰ ἄγορας, per medium forum. Demosth. ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον, at ab initio per omnia vsq; ad finem progressus sum. Continuum tempus, διὰ ἡμέρας, per diem integrum. διὰ ἐνιαυτοῦ, per totum annum. Actionem, διὰ σὺ τὸ αὖ ἀμφοτέρω γένοιτο, per te hoc melius fieret. Materiam, διὰ ποικίλον,

καὶ διὰ ῥόδου, *medicamentum* ἐπὶ palmis, & ἐπὶ rosis. Καὶ
accusatio verò *causam*. *Isocrat.* τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν
 περὶ τὸν βίον, οὐ δι' αὐτὰ τὰ πράγματα παροῦσιν,
 ἀλλὰ τῶν ἀποβαπόντων ἐνεχθῆς διαπονοῦσιν, plu-
 rima in vita non ob ea ipsa efficitur, verum consequen-
 tium gratia elaboramus. *Composita* διu:siōnē. vt δια-
 ρεσις diu:siō, διαστολή distinctio, διαφῆρω differo. Item
 interuallum & medium. vt διορύττω perfodio, διαρ-
 ρήνυμι pertrumpo. Et *emphasin*, διεγείρομαι expergi-
 scor, διϑηνίζω excito.

Κατὰ similiter genitiuo & accusatiuo iungitur.
 Cum genitiuo significat contra. κατὰ τὸ κυρίως, καὶ
 κατὰ τὸ χριστοῦ αὐτῷ, aduersus dominum, & aduersus
 Christum eius. Et erga. *Demosth.* τρία ἔδειξαν ἐγκώ-
 μια καὶ ὑμῶν τὰ κάλλιστα, tria pulcherrima preco-
 nia erga vos siue de vobis ostenderunt. Itē in, vel deor-
 sum. κατὰ πετρῶν σπείρεις, in petris seminas. καὶ χό-
 μῳ κατὰ τὸ γῆς διύναμι, optabam sub terram detru-
 di. Et *prædicationem* superioris de inferiori. τὸ ζῶον
 λέγεται κατὰ τὸ ἀνθρώπου καὶ ἵππου, animal dicitur
 de homine & equo. Et *adiurationem*. *A Esop.* ὀρκίζω
 αὐτὸν κατὰ τὸ μέγιστον Διὸς, obtestans eum per Iouem
 maximum.

Cum accusatiuo verò iuxta siue aequalitatem, &
 actionem similitudinemq;. τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα,
 equalem tibi accipe. κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανδισά-
 μῳ, iuxta apem deflorans. Et propè vel in loco.
 κατὰ τὸν πορθμὸν ἐγένοντο, ad fretum accesserunt.
 καὶ ὁδὸν ἀναγινώσκει, per viam legit. Et tempus δ-
 καὶ ἡμᾶς γεγωνός, qui fuit nostra tempestate. Sup-
 plet

plet quoq; vicem nominum numeralium diuiduorum,
quibus Græci carent. κατ' ἑτῶν, singulis annis. κατὰ
μῆνα, singulo quoq; mense. καθ' ἡμέραν, in dies singu-
los. Item κατὰ κόμας, vicatim. κατ' οἴκοις, domesti-
catim. Composita a iisdem ferè modis accipitur, κατα-
ψφίζομαι damno, κατηγορῶ accuso, predico: κατά-
φασις affirmatio, καταγωγή deductio, καταβάνω,
κατέρχομαι descēdo, καθημερινὸς quotidianus. Etiam
auget, κατεδίδω deuoro, κατάδηλος, καταφανής per-
spicius.

μετὰ etiā cū genitiuo & accusatiuo construitur. Cū
genitiuo valet σύν. ὁ κύριος μὲ σοῦ, dominus tecum.
Cum accusatiuo post. Κλέων προμηθεὺς ὄντι μὲ τὰ
πράγματα, Cleon prouidus est rebus confectis. Com-
posita significat communicationem & partē. μετοχή
participium, μετουσία participatio. Item mutationē
& trans siue postea. μεταβλέπω consilium muto, με-
ταπίθω dissuadeo, μετανοῶ pœniteo, μεταγενέστερος
posterior, μεταβάνω transeo, μετατίθημι transpono.

Παρά cum genitiuo, datiuo & accusatiuo. Cum
genitiuo progressum significat, ἡ βοήθεια μὲ παρὰ κυ-
ρίῳ, auxilium meum à domino. Cum datiuo, apud,
παρὰ σοὶ κατελθόν, apud te diuersabatur. Cum accu-
satiuo, motum ad aliquid, παρὰ σέ ἤλθον, ad te veni.
& apud, παρὰ τὸν ποταμὸν ὑπὸ δὴ δ' λαὸς, apud flu-
uium diuertit populus. & temporis durationem, πα-
ρὰ τὸν εἶον, in vita. παρὰ πάντα τὸν χρόνον, per om-
ne tempus. Item deductionē, ὁ ποκρίτης λέγεται παρὰ
τὸ ὑποκρίνεσθαι, id est simulator siue hypocrita, dici-
tur à simulando & causam vel modum, vt παρὰ τὸ

ἁδικεῖν ἢ λυωρῖα, ob iniquitatem est supplicium. ἢ
 exceptionem & transgressionē, παρὰ τὴν ἀξίαν δυ-
 ευχῆ, prater meritum infortunium patitur. παρ' ἐνα,
 vno excepto. παρὰ τοὺς νόμους, contra vel prater le-
 ges & intermissionem, vt παρὰ μῆνα τρίτον, tertio
 quoq; mense. & temporis articulum, παρὰ τὸν κα-
 ρόν, in ipsa occasione. & ex comparatione præstantiā,
 ὧρ' αὖ καλλεῖ παρὰ τοὺς ἰοὺς τῶ ἀνδρώπων, spe-
 ciosus forma præfilijs hominum. Composita, locum.
 παρ' εἰμι adsum, παρ' ἐρχομαι aduenio. & deprauatū
 quidpiam, aut falsum, παραβλέπω cecutio, παρα-
 πρεσβεία falsa legatio, παράσχη & adulterinus.
 Comparationem, παραβάλλω comparo. Transgressio-
 nem, παρασπονδῶ transgredior fœdus, παράνομ' &
 prater legem. Intensionem, παρεκτείνω protendo, πα-
 ροδείκνυμι palam facio.

SCHOL. Ex α particula priuationem significante, quæ-
 dam dictiones componuntur inserto υ, euphoniæ gratia, quum
 sequitur vocalis scilicet. vt ab ἴσος equalis, ἀνίσ & inæqua-
 lis, ἀδμοι & similis, ἀνόμοι & dissimilis. quod ideo admoni-
 tum volui, ne quis eas putet ab ἀνὰ componi. ἀνὰ medicis fami-
 liaris æquas portiones indicat. vt apud Galenum alias, & in
 lib. de compositione medicamentorum secundum genera pas-
 sim. ἀνὰ δραχμὰς δ' id est drachmas quaternas. Διὰ quoque
 cum genitiuo, ipsædem non minus frequens, medicinalem mate-
 riam designat, διὰ χυλῶν, ex succis. διὰ βοτάνων, ex herbis. κα-
 τὰ apud scriptores quoslibet frequens occurrit in significatione
 diuidui numeri. Quo etiam modo non raro usurpantur διὰ &
 ἀνὰ. Aristoph. δειπνὸν κατὰ μῆνα προσάγειν cenam vno quo-
 que mense adducere. Idem, ἴνα τοὺς ἑλληνας ἀπαντας αἰεὶ δι' ἑ-
 ρωστῆμας ἐνωαίῃ. vt Græcos omnes assidue quinto quo-
 que anno congreget. Lucæ X. καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ἀνὰ δύο. Hoc
 ipsum Marc. repetito numeri nomine exprimit, cap. VI. ἡρξά-
 ντο αὐτοὺς

αὐτὸς ἀπὸς ἑαυτοῦ δύο δύο, id est, binos, iuxta proprietatem Hebraici sermonis. Idem tamen alias non semel hoc modo usurpat ἀνά & Matth. XX I. ἑλθόν ἀνὰ ἑνὰς οἰκίας. Hanc formam auctores aliquando per nomen ἑκας & efferunt, sic, εἰς ἑκας singulos, ἐξήκοντα ἑκας sexageni, κατ' ἀνδράς ἑκας, id est, viri, in singulos viros. Sic ὁ καθ' ἑκας, & καθ' ἑκάστην, singulus singula, οἱ τὰ καθ' ἑκας, & τὰ καθ' ἑκας, singuli, la. Item sic οἱ τὰ καθ' ἑνα, singuli. vel καθ' ἑνα οἱ κτήνη singuli famuli. Itē per σύν compositam cum numeralibus. ut σύν δύο, σύν τρεις, bini, terni, & συν ἑκαίδεκα, seni, deni.

DE QUATVOR PRAEPOSITIONIBUS
dissyllabis in i desinentibus.

Cap. XIX.

ANtē soli genitiuo copulatur, significatque permutationem & vicem. Demosthen. δὲ τὰ βέλπεα ἀντὶ τῷ ἡδέω μὴ μὲν ἀμφοτέρω ἔξῃ, λαμβάνειν, oportet optima pro iucundissimis, quum ambo non contigerint, amplexari. Composita verò oppositum, ἀντίχεις & contra Christum. AEqualitatē, ἀντάξι & aequalis honore. Auxilium, ἀντιλαμβάνομαι auxilior. Et vicissitudinem repetitionemq; ἀντιποιέομαι vendico, ἀντίδωρον remuneratio

Επὶ tribus obliquis deseruit. Cum genitiuo significat in, ἐν ὃ ἡσθς ἐπὶ τὸ πρὸ πεδινῷ, stetit Iesus in loco campestri. Super, ἐπὶ τῆς γῆς super terram. Imperium, ut ἐπὶ πάντων ὁ θεός, super omnia deus. Id ipsum per dativum quoque effertur, ἐπὶ πάσι δ θεός. Item tempus, ἐπὶ ἀρχόντ & Μνησιφίλῃ, imperante Mnesiphilo. Coram, Lucian. ἐπὶ Ραδαμάδους. Idem, ἐπὶ ἀγέρῃς, id est, coram Rhadamantho, coram virtute.

Cum datiuo verò, supra & in. ἐπὶ τῇ γῇ, in vel super terram. ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, supra domum. Et causam. Lucianus, ἵσως ἢ ἐξ ἰοικᾶ οὐκ ἐπ' αἰσῶ δὲ λαλοῦναι τῆμερον ἐκ τῶν οἰκίας. Et postea siue vltra. vt ἐπὶ τῶ τοις, id est, πρὸς τῶ τοις, adhuc, vltra hac. Cum accusatiuo progressum, ἐπὶ τῇ πόλει, ad ciuitatem. Βῆς ἐπὶ ζυγῶν, bos sub iugum. Accessionem, μή ποῦρ ἐπὶ πόρ, ne ignem ad ignem, scilicet adijcias. Incurfionem & conflictum Lucian. στρατεύομαι ἐπὶ τὰς ἡδονὰς, mihi aduersus voluptates. Composita totidem ferè modis accipitur. ἐπιγράφω inscribo, ἐπιτάττω impero, ἐπιστέλλω mitto, ἐπιγελῶ irrideo, ἐπιέρχομαι inuado, ἐπιπαύω γῇ inductio, ἐπιβάλλω adijcio, ἐπιδίδωμι super ergo, ἐπιψηφίζω decreto confirmo.

περὶ cum genitiuo significat ob, pro, de. περὶ τῶν πρώτων φιλονεικεῖ, de primatu certat. περὶ τῶν ἐν ἄλλῳ δείξομαι λόγῳ, de his in alio opere ostendemus.

Cum accusatiuo circum. περὶ τὸ ὄρος, in circuitu montis. Circa, ὅτε περὶ τὴν πόλιν ἐγένοντο, quum ciuitati appropinquarunt. Huic affine est, quum ad comparandum adhibetur. πορφύρεα περὶ πορφύρεα διακρίτῃ, purpura iuxta purpuram dyjudicanda. Item quum significat erga. Plato, τυρλοῦται τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλεῖν ἄμωρ, hallucinatur amans circa id quod amat. Item quum fermè & circiter. Aristoteles de pica, τίκει ἢ περὶ ἐννέα ὥρ, parit autem circiter nouena oua. Composita auget, περιουσία, abundantia, περιχαρὴς perquam latus, περίλυπ & perquam tristis. Etiam significat excellentiam, περιγίνεται πάντων, omni-

omnibus praestat. Et circum, περιφέρεια circumferētia, περιφορά is, circumlocutio.

Ἀμφὶ soli accusatio iungitur, significatq; circa vel circum, sicut περι. Composita quoq; idem, nisi quod interdum ambiguitatem affert. ut ἄμφιβιτον, interra & in mari viuens, ἄμφιδέξιν, ambidexter.

SCHOL. Ἐπὶ cum accusatio, etiam iuxta significat, & in ἡμῶν τῶν ἱσίων κλισίῳ, ad vestram sedere. Eius quoque creberrimus est usus in exponendo. Zenodotus in parameijs, ἐπὶ δὲ φεῖμι μὲν ἡμῶν ἀδελφῶν πραγμάτων id est, In trivio sum, dicitur de ambiguis, siue in ambiguis rebus. περι & ἄμφι idem significant. iunguntur autem simul eidem casui apud poetas. ut ἄμφι ποδὶ κρήνην, id est, circumcirca, & in eadem compositione, ἄμφιπερικρωφά, in gyrum vertebat. ποδὶ tamen oratoribus familiarior est, apud quos nonnunquam datiuum habet. Artemidor. ὅσοι ἦν σιφάων ἀγαθὸν τι σημαίνουσιν, οἳ μὴ ποδὶ τῶν κεφαλῶν ὄντες, ἀλλὰ ποδὶ τινὶ ἄλλῳ μέτρῳ τὸ σώματι, πρὸς τὸ μὲν ἐν ἀγαθὸν σημαίνειν, πρὸς ἐτι καὶ κωλύει γινώσκου. Sed haec syntaxis apud poetas est frequentior. Differunt autem tripliciter. nam ἄμφι admittit, ἄμφ' ἀγαθὸν διδάσκοντα, ποδὶ nunquam. Item ποδὶ tonum transfert, & aduerbiat, ut Ἀγαμέμνονι πύρι καὶ Ἀχιλλέως, & πύρι μὲν σε τίω. ἄμφι verò neutiquam.

DE TRIBVS PRAEPOSITIONIBUS dissyllabis, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

C A P. X X.

Aπὸ genitiuo soli adhaeret, significatq; motum ab alio, aut profectionem ἀφ' ἑπὶ τῶν ἐπ' ὄνοις, ab equis ad asinos. ἀπὸ τῶν ὀλεως, ab urbe. Aliquando postea. ut δεῖπνον ἔλοντο, ἀπὸ δὲ αὐτῶν διεφθόσαντο, cœnati sunt, ac deinde armati. Composita negatio.

negationem priuationemque, ἀποφνημι nego, ἀπαγο-
ρεύω interdicto, ἀπομανδάνω, dedisco, ἀπαρέσκει δι-
splicet, ἀπαλγῶ dolorem depono. Item effectum. ἀ-
περγάζομαι conficio, ἀποτελῶ absoluo. Et repetitia-
nem restitutionemque, ἀπορχάφω describo, ἀποδιδω-
μι reddo, ἀπήνεργα retuli. Et distantiam recessum-
que, ἀπέχω, ἀφίστημι disto, ἀπείμι absum, ἀπέρχο-
μαι abeo.

Υπὸ cum genitiuo, situm sub aliquo vel occulta-
tionem significat. ὑπὸ τῆς στέγης, sub tecto. ὑπὸ κολ-
πῷ, sub sinu. Et causam. νοσεῖ ὑπὸ πόνῳ, agrotat ex
labore. ἀδυνατεῖ ὑπὸ πενίας, impotens est ob inopiā.
Item actionem. πεπαιδευταὶ ὑπ' ἐμῶ, eruditus est à
me. Cum datiuo, situm quoque sub aliquo. ὑπὸ γῆ,
sub terra. ὑπὸ δ' ἑταίρῳ, ad inum murum. Et domini-
um. ἐποίησεν ὅφ' ἑαυτοῦ τὰ κατὰ τὴν φανίδα, suae di-
tionis fecit Phocidem. Cum accusatiuo etiam subter,
ὑπὸ γῆ, subter terram. Et dominium siue potestatem,
ὅφ' ἑαυτοῦ ἐποίησεν, in suam potestatem redegit.
Composita quoque subter, ὑποκατα subiacet, ὑπέ-
σπρωτα substratum est. Et subiectionem, ὑποτάττω
subijcio, ὑπακούω obedio. Item insidiosum quidpiam
et tacitum, ὑποσκέλιζω supplantō, ὑπέρχομαι clan-
culum adiorior, ὑφαρσίζομαι subtraho, ὑπολαμβάνω
suspicio.

Υπὲρ cum genitiuo, modo significat ἐπ' αὐτό, id est, su-
pra. ὑπὲρ τῆς στέγης, supra tectum. modo auxilium:
cui aduersatur κατὰ. Roman. VIII. εἰ δὲ θεὸς ὑπὲρ ἡ-
μῶν, τίς κατ' ἡμῶν, si deus pro nobis quis contra nos?
Alias etiā valet περὶ, id est, de, ὑπὲρ ὧν ἐπραξα ἐγὼ,
de

de ijs quæ feci dicam. Cum accusatiuo etiam super, ὑπὲρ γῆν, super terram. Item amplius & ultra, τὰ ὑπὲρ ἡμῶν οὐδὲν πρὸς ἡμῶν, quæ supra nos nihil ad nos. ὑπὲρ τὰ μέτρα, ultra mensuram & modum. Cōposita, super, ὑπὲρ τίθω superpono. Trans, ὑπεράκον τίθω in longinquum iaculo, ὑπερβαίω transgredior. Patrocinium & protectionem, ὑπὲρμαχ & propugnator, ὑπερασπισὺς protector. Excellentiam & incrementum, ὑπερέχω excello, ὑπερδύνομαι perquam graue, ὑπέρτερον quàm optimè.

SCHOL. Ἀπὸ, ὑπὸ, παρὰ & πρὸς, cum genitiuo propriæ sunt personæ agentis in formis loquendi passiuæ. πολλὰ ἐπράχθη ἀπὸ ἡ ὑπὸ ἢ παρὰ ἢ πρὸς ἐμῶν, multa per me vel à me facta sunt, ὑπὸ composita Atticis quandoq; valet πρὸς, ὡς ὑπὸ γοργῶν πρῶτον, ὑπὸ πᾶσι, id est, πρὸς ᾧ, ὑπὲρ pro ἀντί ponitur, ad designandam commutationem. Lucian. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ ἡγεταῖα, quantum pro eo sum soluturus?

DE PRAEPOSITIONVM DEFECTU,

redundantia, & vario usu.

CAP. XXI.

DE praepositionibus quæ subaudiuntur, in verborum syntaxi dictum est: & de illis quæ more Attico absque proprijs casibus in oratione ponuntur, libro quinto nonnihil dicetur. Ad hæc autem inducitur nonnunquam praepositio suppresso nomine. Ἰλλιάδ. α. ἐς δὲ ἑρῆτας ἐπιτιθέες ἀγείρομεν, pro ἐς αὐτήν, aptosquæ remiges in ipsam cogimus, πρὸς verò etiam sequente puncto. Lucian. μικροὶν πρὸς, nonnihil ad hæc. Idem, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, aliaquæ varia præterea. & sequente γε, πρὸς γε, in super. Simili forma,

ma $\mu\epsilon$ sine casu legitur. Idem, $\mu\epsilon$ $\xi\epsilon\iota\upsilon\upsilon\epsilon$, id est, $\mu\epsilon\tau\epsilon\pi\epsilon\iota\tau\alpha$, postea o hospes. Sic $\omega\pi\epsilon\rho\iota$ & alie apud poetas aduerbialiter. Præponuntur autem partibus inclinabilibus, vt $\alpha\pi'$ $\delta\omega\tau\iota$, posthac. & articulo interposito, $\alpha\pi\omicron$ $\tau\epsilon$ $\nu\omicron\mu$, ex hoc. & verbis, $\epsilon\kappa$ $\tau\epsilon$ $\lambda\epsilon\gamma\epsilon\iota\mu$, ex dicendo. Postponuntur præterea suis casibus, sed tono retracto, $\tau\omicron\upsilon\tau\omega\mu$ $\omega\pi\epsilon\rho\iota$, de his. Item aduerbijs, vt $\mu\epsilon\chi\rho\iota$ $\omega\pi\epsilon\varsigma$ $\tau\omicron\mu$ $\omicron\upsilon\beta\alpha\lambda\omicron\upsilon\mu$, vsque ad cælum. Quibus interdum præcedunt. Demosthen. $\alpha\lambda\lambda\alpha$ $\tau\alpha$ $\tau\iota\alpha\upsilon\tau\alpha$, eis $\mu\epsilon\upsilon$ $\alpha\omega\alpha\zeta$ $\chi\epsilon$ $\beta\epsilon\alpha\chi\omicron\upsilon\mu$ $\chi\epsilon\rho\omicron\nu\omicron\nu$ $\alpha\upsilon\tau\epsilon\chi\epsilon$, verum talia vsque ad semel & breue tempus resistunt. Ponuntur etiam alie pro alijs. vt $\chi\alpha\tau'$ $\omicron\iota\kappa\omicron\rho\upsilon$, $\pi\epsilon\rho$ $\omicron\iota\kappa\omicron\omega$ domi. eis $\epsilon\eta\lambda\lambda\omega$ $\chi\epsilon\alpha\psi\alpha$, in as incidere. Abundant quoque compositæ. Aristophan. $\kappa\alpha\tau\omicron\upsilon\beta\upsilon\zeta\epsilon$ $\mu\epsilon$ $\kappa\alpha\tau\alpha$ τ' $\gamma\eta\varsigma$ $\kappa\alpha\tau\omega$. & appositæ, vt in Adag. $\xi\epsilon$ $\omega\epsilon$ $\xi\epsilon\eta\lambda\delta\epsilon\mu$, ex ouo prodijt.

SCHOL. Receptissima est constructio præpositionum defectiua: quoties obliqui à suppressis præpositionibus pendent. Eo modo $\nu\epsilon$ per synecdochen subicitur, quum id quod generale est, ad partem coarctatur. vt $\alpha\lambda\gamma\omega$ $\tau\omega\upsilon$ $\kappa\epsilon\phi\alpha\lambda\eta\mu$, doleo caput, id est, $\nu\epsilon$ $\tau\alpha$ $\tau\omega\upsilon$ $\kappa\epsilon\phi\alpha\lambda\eta\mu$, secundum caput. σοφὸς τὰ μηχανικά, doctus mechanica. $\epsilon\rho$ $\tau\iota\kappa\eta\varsigma$ $\tau\alpha$ $\pi\omicron\lambda\lambda\alpha$ $\alpha\iota$ $\gamma\upsilon\upsilon\alpha\iota\kappa\epsilon\varsigma$. vnum pariunt vt plurimum mulieres. Item quum personæ a genti aliquid peculiariter tribuimus, vt $\omega\phi\iota\lambda\eta\varsigma$ $\sigma\epsilon$ $\tau\alpha$ $\delta\iota\omega\alpha\tau\epsilon$, iuui te quantum potui. $\Phi\epsilon\iota\gamma\epsilon\iota\varsigma$ $\tau\alpha$ $\kappa\omicron\iota\nu\alpha$, τὸ σὸν μέρος, destruis rempublicam, quantum in te est. Item quum modus, & quasi instrumentum significatur. $\tau\omicron\varsigma$ ν $\tau\omicron\nu$ $\beta\omicron\tau\omicron\mu$ $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\epsilon\mu$, ad hunc modum dixit: & quum temporis aut loci quantitas. $\epsilon\eta$ $\sigma\epsilon\mu$ $\epsilon\tau\kappa\epsilon$ $\chi\epsilon\tau\omicron\nu$, vixit annos centum. $\epsilon\eta$ $\kappa\alpha\tau\epsilon\rho$ $\epsilon\iota\kappa\epsilon$ $\pi\omicron\lambda\lambda\eta$ $\chi\epsilon\rho\omicron\nu\omicron\nu$, habitauit illic multo tempore, $\beta\iota\omega\upsilon$ η $\mu\epsilon\tau\epsilon\omega$ $\omicron\delta\omicron\rho$ $\alpha\pi\omicron$ $\tau\eta\varsigma$ $\alpha\tau\tau\iota\kappa\eta\varsigma$ $\tau\eta\varsigma$ $\mu\acute{\alpha}\chi\eta\varsigma$ $\gamma\epsilon\gamma\epsilon\nu\kappa\mu\epsilon\iota\upsilon\varsigma$, cum pugna commissâ fuisset trium dierum iter ab Attica. In his omnibus subaudiuntur $\nu\epsilon$ $\tau\alpha$. Datius etiam instrumenti aut comitis, ex Attica consuetudine sup-

ne suppressa praepositione σύν, enunciatur αὐτοῖς ὅπλοις, ipsis armis αὐτοῖς ὅπλοις, ipsis consilijs. Item temporis, subintellecta ἐν. vt τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνῃ, id est, die illo. Genitiuus quoque per defectum praepositionis ἐκ, διὰ, ὑπὲρ, πρὸς, & similibus enunciarī solet, quum causa aut pars designatur. vt μίμφομαι σοὶ τῆς ἀχαριστίας, insimulo te ingratiitudinis, id est, ἐκ vel πρὸς τῆς ἀχαριστίας. quanquam hic aptius est aduerbium ἐν ἐκ: κριμῶ σε τὸ ποδὸς, id est, ἐκ τὸ ποδὸς, suspendo te pede. πληρῶ φιάλην ὕδατος repleo phialam aqua, id est, ἐξ ὕδατος. Item quum tempus significatur illis modis, quos retulimus, quum de verbis agebatur, vnde alia quaedam hic omissa petere licebit. Praepositio ἐν in instrumentis abundare solet, iuxta Hebraicū sermonis proprietatem. vt ἐν τοῖς ἐξούϊα [αὐ] τοῖς, in qua potestate haec facis: ἐν σόματι ῥομφαίας, in ore gladij. Et apud poetas Graecos. Μυσεύς, θυμὸν ἐρωτῶ τοῖσι παραπλάγχθας ἐνὶ μύθοις, animum amatorijs desectens in verbis. & Ἰλ. α. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι, in oculis videam: nisi malis ἐν hic pro σύν poni, sicuti apud AEschinem, ἡνίκα τις τὰς ὀφθᾶς ἐν τοῖς ὅπλοις διακινεῖται, ingressi estis Thebas in armorum apparatu. Et apud Demosthenem, ἐν ὅπλοις παραγενόμενον, armis aggressi, id est, σύν ὅπλοις.

DE VARIIS FORMIS LOQUENDI praepositiones.

Cap. XXII.

Attici verba per eorum nomina mediante praepositione circunloquuntur, vt διὰ λυγρῆς ἀγῶς, pro λυγρῷ honoro. & διὰ φροντίδος ἔχει, vel ἥμιν, pro φροντίσει curat. Item δι' ἐχθρᾶς γίνομαι, pro ἐχθράνομαι hostis sum, δι' ἐπιθυμίας εἶμι αὐτῷ, pro ἐπιθυμῆναι cupit, δι' ἀγρίας ἔχει, pro ἀγρίαται accusat. ἐν ἀγρία ποιεῖται, pro ἐγκαλεῖ, id est, defert & crimini dat. ἐν ἀγρίας εἶναι, id est, ἀγρίαται accusatur, vel λυμπεῖται plectitur.

Aduer-

Aduerbia quoque sic, ἐς τάχ Θ *ῥα φεῖ, pro ταχέως velociter. ἐς κάλλ* Θ *ἤεργασμέν* Θ, *pro κάλλιστα, pulcherrimè excultus. Sic πρὸς ὄργην, pro ὀργίλως iracunde. πρὸς βίαν, pro βιάως violenter. ἐκ προνοίας, id est, προνοτικῶς consulto. ἐπ' ἀληθείας, pro ἀληθῶς. ἐπ' εὐνοίας, id est, εὐνοικῶς. εἰς κέρδην, id est, εὐκαίρως opportune. ἐπὶ ῥητοῖς, id est, ῥητῶς, praefinite. Item ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, καὶ ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, id est, ἴσις, καὶ ὁμοίως. quanquam hæc defectiua dici possunt: vt substantiuum aliquod subaudiat. Item nomina. vt τὰ περὶ τῆς δίκης, pro ἡ δίκης. τὰ ἀμφὶ τὴν δόξιν, id est, ἡ δόξιν. οἱ περὶ τὸν βασιλέα, id est, ὁ βασιλεὺς. οἱ ἀμφὶ τὸν Πρίαμον, id est, ὁ Πρίαμος.*

Notanda autem proloquia, quaecunque per varias prepositiones, aut etiam vnà per alias orationis partes multifariam, sed eodem ferme sensu ab auctoribus efferuntur. vt puta, Pro viribus, pro virili, quantum in me sit. εἰς δύναμιν, τὰ εἰς δύναμιν, κατὰ δύναμιν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, ὅσον δέν Θ, *ὅση δύνάμει, ὅσον διωατὸν, πρὸς ὅσον διωατὸν, vel ὅσα δύνάμει, εἰς ὅσον ἡκω διωάμεως, ὅσον εἰς ἐμέ ἡκω. ὅσον, παρ' ὅσον, καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, καθ' ὅ δύνάμει, ἐφ' ὅσον πᾶσον. Item τὸ ἐμὸν μέρ* Θ, *κατ' ἐμαυτὸν μέρ* Θ, *κατὰ τὸ ἐμὸν μέρ* Θ. *τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ κατ' ἐμέ, τὸ γ' ἐμὸν, τὸ ἐπ' ἐμέ ἡκον μέρ* Θ, *ὥς οἶόν τε, ὥς ἀνοϊός τε ὦ, ὥς οἶόν τε εἶναι, quantum fieri possit. Item velociter, ἐντάχει, συντάχει, κατὰ τάχ* Θ, *διὰ ταχέ* Θ, *διὰ τάχους, διὰ ταχέων, ἐς τάχ* Θ, *ὅσον τάχ* Θ, *ταχοί, ταχέως, τάχιστα, ὥς εἶχε τάχους, ὥς ἐνῆρ αὐτὸν τάχους.*

χῆς. De quo, de quibus, quamobrem accusat. ἔξ ὧν, ἀφ' ὧν, ἀν' ὅτι, οὐδ' ὧν, ἐφ' ὅτι, ἐφ' ὧν, ἐφ' οἷς, ἐν οἷς, ἐφ' ὅτι, ἐφ' ὧν, παρ' ὧν, καὶ ὧν, δι' ὧν αἰτιάται, &c. Omnino, καὶ δόλῳ, τὸ δὲ δόλῳ, τὸ συνόλῳ, ὅλως, πάντως, πάντῃ, λῶς, πάντα πασι, πάντα ῥόπον, παντὶ ῥόπῳ, καὶ τὰ πάντα ῥόπον, & similia.

SCILICET O L. Quoniam præpositionum variatio & multiplex usus non paucis interpretibus imposuit: operæ precium se fecisse sentiet studiosus, si inter alias dicendi formulas, eas vel imprimis in idoneis auctoribus obseruet, quæ ex certo raro quæ præpositionum usu pendent. Nempe illis in promptu habitis, genuinum scriptorum sensum, copiam quoque, & syntaxeos proprietatem, hac quidem in parte (quæ haudquaquam minima est) venari poterit. Nos, ut illi singula inuestigandi laborem minuamus, quædam eiusmodi indicare aggredimur. τὰ ἐν τοῖς ἀγνοῦσι, id est, quæ ante pedes sunt, ignorant. πρὸς τοῖς τοῖς αὐτῷ ἦν, erat iuxta pedes illius. κατὰ πόδας, ἐν vestigio. ἔξ πόδας, statim & merito. πρὸς πόδας, ad pedem, id est, apertè, commodè. ἐκ πόδας ἐπέτο, id est, pone sequebatur. Item ἐκ πόδας γινώσκω, id est, sum tibi impedimento, vel in medio, id est, ἐκ τοῖς. Herodot. κτείνειν πάντα τὸν ἐκ πόδας γινώσκον, occidere obuium quemque. Et ἐκ πόδας, procul, aduersaliter utrumque. Adagium, ἀνὰ γὰρ καὶ πρὸς πρὸς ἀνὰ γὰρ φῖλοι, à viro infortunato procul amici. ubi etiam datiuus loceri potest ἀνὰ γὰρ, &c. λαμβάνω ἐκ χεῖρας καὶ ἐκ χεῖρας, in manus accipio. ἐδέξατο ὕδωρ κατὰ χεῖρας, id est, accepit aquam ad manus. φέρω ἐκ χεῖρας, manibus fero. ἔχω διὰ χεῖρας, habeo in manu, id est, ἐν χειρὶ vel ἐν χειρὶ ἐπληξεν αὐτὸν κατὰ χεῖρας, percussit eius manum. Ἐξ ὀφθαλμῶν ἀπέπεμψαι, id est, procul ablegato. κατὰ ὀφθαλμούς contra, valet ἐνώπιον in conspectu. Xenophon, ἐδὲις γὰρ εἶλεν τυράννῃ κατὰ ὀφθαλμούς κατηγορεῖν, nemo enim vult tyrannum in os arguere.

Οἱ κατὰ ἀγοράν, causidici τὰ κατὰ ἀγοράν, res forenses. κατὰ τὸν ἥταμόν, secundo flumine. ἀνὰ τὸν ποταμόν, aduerso flumine. Τὴν καὶ ἡμέραν ἀπραγίας τῷ εἶναι, apud Demosth. id est, qua-

tidianam victus intemperiem. ἀποδύσμαι μεθ' ἡμέραν, apud
 Aristoph. id est, exuor interdum, at μεθ' ἡμέρας, apud Aeschopum,
 id est, post dies aliquot. παρ' ἡμέραν, alternis diebus. παρ' ἔτος,
 alternis annis. παρὰ μ' ἑσθ', vicissim & alternatim. Similiter
 ἔμ παρ' ἑν, vnum vicissim & aliterum. Κατὰ γνώμην, ἢ κατὰ
 νόμον ἔσται ἐν, ex sententia successit. παρὰ γνώμην & id est, prae-
 ter voluntatem votumque. κατὰ νότον γενόμενοι, id est, austeri.
 μόνοι καὶ κατ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, id est, soli & seorsum quum
 fuerint, apud Lucianum. Item ἰλ. α. καὶ μαχόμεν κατ' ἑμῶν
 τὸν ἑγὼ, dimicavi ego per meipsum. Item πρὸς ἑαυτὸς & ἐφ'
 ἑαυτῷ, soli secum & seorsum. Πρὸς θυμὸν ἡμ', ad votum, vel
 gratum accidit. πρὸς νότον μοι ἐστίν, iuxta mores meos, vel ē mo-
 ribus meis est. ἀπὸ θυμὸν ἡμ' αὐτῶν, odiosum & prae-ter votum
 illi erat. sic ἀπὸ σκοπῶν, prae-ter scopum intentumque. ἀπὸ κα-
 ρῶν, extra occasionem & intempestive. ἀπὸ πράγματων, abs-
 re. ἀπὸ νότον, abs re & alienum a moribus. scribitur quoque
 in his omnibus ἀπὸ acuta priori. Nam videtur esse ἀπὸ pro ἀ-
 ποδιδν procul. Item ἀπὸ μνήμης, ἢ ἀπὸ νόμου. τὸν ἱλιάδα
 εἰπερ, à memoria Iliadem exposuit. Εἰ τὸν μ' ἔπει, vicissim. ἐν μ' ἑ-
 ρα seu micridi, vice & loco. Demosthenes ἐν τῇ τῷ ἑχθρῶν
 οὐσι micridi, quasi hostibus. sic ἐν οὐδενὸς μίρεν τῆς δουρατὶ καὶ ἡμ' ἑ-
 ἴρα, apud Heliodorum, id est, nihili fecisti. quod etiam dicitur
 οὐδ' ἐν & παρ' οὐδ' ἐν & οὐδ' ἐνὸς τῆς δουρατῆς. Item ἐν micridi & κα-
 τὰ μίρεν, vicissim, sigillatim, vnde ἰά ἐν μίρεν, τὰ ἰά μίρεν,
 ἰά κατ' ἑκαστον, id est, singularia, particularia. ἐν παρίργῳ, vel
 ἐν παρίργῳ μίρεν τῆς δουρατῆς ἢ ποιῶν, neglectum facere, & mino-
 re cura exequi. ἐν δ' ἰοντι, ἐν δ' ἰοντι, id est, κατὰ καὶ γῶν, in tem-
 pore, opportune. ἐν δ' ἰοντι, intempestive, importune. Οἱ ἐν ὀ-
 πλοῖς, id est, ἐν ὀπλοῖς armati. οἱ ἐν λευκοῖς, albis induiti. οἱ ἐν ἡλι-
 κία, adulti. οἱ ἐν τῷ ὀπλῷ, praefectus vel dux pedum ar-
 matorum. οἱ ἐν τῷ ἵππῳ, praefectus vel dux equitum, οἱ ἐν
 τῷ μνήμης τῷ βασιλέως. qui est regi à memoria, vel ὁ προ-
 σῶς τῷ βασιλέως μνήμης. Item ὁ ἐπὶ τῷ κοιτῶν, à cubili.
 ὁ πρὸς ταῖς νύκτιν, à cyathis. οἱ ἐν σοῖς. Stoiici. οἱ ἐν ἱερῶν,
 contentiosi. Εἰ παλαιῶν scilicet χρόνῳ. item ἐν παλαιῶν ἰάτο,
 iam olim, quae elegantius dicuntur, quam ἐν ἰόντι, ἀπὸ τ' τε,

ἐν παλαιῷ, πρό παλαι. hæc enim Attici nesciunt, quibus insolen-
 tens est aduerbijs præpositiones coniungere. Item ἐξ ἱκλινόν,
 scilicet χρόνον, ex illo tempore. ἐν παντός, scilicet ἴσότης, quo-
 cumque pacto. ἐν παρασκευῇ, id est, ex compo-
 sito. Item ἐν λόγῳ, ex composito. ἐξ ἀλλήλων, ex insperato. ἐξ ἀ-
 προσδοκίης, ex inopinato. Οἱ πρὸς ἀνδράων, & οἱ ἐν τῶν ἀν-
 δρών οἰκῶν, dicuntur agnati. οἱ δὲ πρὸς γυναικῶν, cognati. πρὸς
 χάριν ἐπὶ τὴν, ad gratiā loqui. & πρὸς ἔχθραν, hostiliter. πρὸς
 ἐμὲ, πρὸς λόγον, & πρὸς λόγου, id est, ad rē, sic & πρὸς ἐμὲ,
 quod ad me attinet. πρὸς τῷ λόγῳ ἵσταται, sermoni intenti erant.
 πρὸς αὐτὸ ἦν, ab ipso stabat, fauebat.

Υπὸ ὀρθόν, sub diluculum, hoc est, ante vel post circa ὑπὸ
 λαμπάδιν, ad lucernarum lumen, id est, cum lampadibus. Sic
 ὑπὸ πρῶν χρόνῳ, ὑπομῖα, cum plausu & laude, pro σύν. διὰ μα-
 κρῷ, διὰ πολλῷ, loci vel temporis interuallum denotant, διὰ
 μακρῶν, & διὰ βραχίων, de sermone fere dicuntur, id est, mul-
 tis, paucis. διὰ χρόνῳ, idem valet quod διὰ πολλῷ χρόνῳ, vel
 ἰδίῳ πολλὸν χρόνον. aliàs ἐπὶ χρόνον idem est quod χρόνῳ, id
 est, aliquandiu διὰ βίου, per totam vitam, διὰ ἵπτης, tertio die.
 τὸ λοιπῷ, de cætero, impofterum. πρὸ πολλῷ, multo ante. πρὸ
 ὀλίγου, paulo ante. & πρὸ πολλῷ, non multo ante. μετ' ὀλίγον,
 paulo post. μετ' ὀλίγον, non multo post. In quibusdam etiam
 additur χρόνῳ, διὰ μακρῷ χρόνῳ, & ἐν μακρῷ χρόνῳ. Eis
 ἀνδράς τελευτῶν, inter viros allegi & censerī. eis βουλὴν τελευτῶν,
 in consilium cooptari, eis τὰ μάλα & τελευτῶν, diuissimū, ὠ-
 χρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς ἀκριβὲς & ἴσος, supra modum
 pallidum, & summe gracilis. eis καλὸν & ἡ καλὰ σε βλέπω,
 auspiciato te video. eis ἀπαρταγνῶριμῳ, omnibus vel inter
 omnes notus. ἰσὼ τὰ ἴς ἐμὲ, id est, τὰ πρὸς ἐμὲ, dicam quæ ad
 me pertinent, vel quæ ad meam ætatem peruenerunt. Sic ἐπὶ
 ἐμὲ mea tempestate. εἴχιμ ἐς χιλίους δραχμάς, habebat circi-
 ter mille drachmas. πρὸ ὀδῶ, vel πρὸ ἔργου, siue προὔργου
 ἔσαι, id est, operæ precium erit. πρὸ τῷ, id
 est, antea, pro eo quod est. πρὸ τῷ,
 ante hoc.

DE ADV ERBIORVM SYNTAXI,
redundantia & defectu,

CAP. XXIII.

ADuerbium certos casus exigit, quemadmodum
præpositio: ut puta, ex localibus quædam geni-
tium. ut ἑγγύς, πὸ ὅρου, τῆλός, & alia. Isocrat.
κινδύνῳ ὄντας, πὸ ὅρου, τῶ δὲ ὠφελειῶν ἐγγύς, qui
sunt procul periculis, & proxime commodis. Aristoteli.
τῆλός, ὅπου οἰκῶν, longe enim habito in
agris. sic ἐκτος ἰλασῶν, extra oleas. ἑξωβιῶν, extra
tela. πᾶς γῆς, ubi terrarum? πέρα τῆς μετρίως, ultra
modum. ἐνθὺ τῆς πόλεως, recta ad civitatem. μέχρι
τῆς, huc usque, ἄχρι κόρης, usque ad satietatem. Item
temporalia. Lucian. ὅπου ὁ χρόνος τῆς ἐστῆς. quo anni tempore.

Et quantitatis, ἀπαξ τῆς ἡμέρας, semel in die. δις
τῆς μηνός, bis in mense. τρίς τῆς ἐνιαυτοῦ, ter in anno.

Simili modo quæ ordinem significant, ἐφεξῆς τῆς ἐ-
νός, post unum ordine. Etiam admirationis, percussio-
nis & commiserationis, ὡς πολλοῦ γέλωτος, ὅ rem
admodum ridiculam. ὡς τῆς ἐμῆς συμφορᾶς, ὅ meam
calamitatem. sic παπὰ τῶ ἐπ' αἵματος, οὐ τῆς κακῶν,
ἀπὸ τῶ νεογνῶν μετὰ παδίων, ὅ ἡοιοῖ τῶ τὰ δρῶν ὑ-
ποδημάτων. Itē occultationis & manifestationis. λά-
θρα & κρύφα τῶ ἄλλῳ, clam alijs, ἐν αὐτίον ὑμῶν,
coram vobis. Et diuisiva, exceptiuaq; 3, οὐδὲν ἄνευ κα-
μάτων, nihil citra laborem. μὴ θύειν ἄτερ ἀλφίτων, ne
sacrificato sine farinis. πάντα ἔχει πληρὸν χρημάτων,
omnia habet præter nummos. Item quæ causam signi-
ficant. ut σοφίας ἐνεχῶς, sapientia causa. τῆς χάριτος,
huius

huius gratia. Simili modo comparatiua & superlati-
ua. Euripides ὡς πᾶσις τις αὐτὸν τῷ πέλαι μάλλον φι-
λεῖ, vt quivis seipsum magis amat, quàm proximum.
ἡμῶν πάντων, minime omnium. καὶ μάλιστα πάντων,
maximè omnium.

Medietatis quoque ex vi nominum vnde sunt, vt
ἀξιὸς τῆς πόλεως, digne ciuitate: quia ἄξιόν ἐστι & dignus,
τῆς πόλεως. Ex his etiam datiuum volunt, quæ sunt
similitudinis, ex vi similiter nominum vnde nascun-
tur. ὅσα τις γονεῦσιν ἐθεράπευσεν αὐτὸς, aque ac pa-
rētes illos obseruauit. ὁμοίως τοῖς πατρὶν ἐπαίδευσεν,
perinde ac filios erudiuit. Porro datiuum exigunt etiā
cōgregatiua, ἅμα & λέγειν, cū dicto. ὁμοῦ τῖς ἀλλοῖς,
vnā cum alijs.

Accusatiuum vero iuratiua & abiuratiua, vñ Δία,
per Iouem. vñ τὴν Δήμητρα, per Cererem. μὰ Δία,
non per Iouem. ὧ verd cum vocatiuo constructur, &
quum vocātis est, & quum admirantis ὧ φίλε Παῦ-
λε, ὧ θαῦμα θαυμάσιον. Nam ὧ admirantis cum ge-
nitiuo, semper acuitur. Positiua, instar passiuorum ver-
borum, datiuum fere recipiunt ante se ratione perso-
ne agentis, post se verd syntaxin sui verbi. Demosthen.
φημί δὲ, διχὴ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασι μὴ ὁ-
μῶν, aio itaque bifariam à vobis prastandum rebus au-
xilium. Interdum accusatiuum ante se sicut infiniti-
ua, in quæ resoluuntur. Aristotel. ὅπῃ σκεπτόμε οὖν τὰ
μὲν αὐτὸν, τὰ δὲ τὴν γυναικα, id est, χρὴ, ἢ ἄξιον ὅπῃ
σκέπτεσθαι. Reperiuntur etiam absque casu. vt ἴστομε
ὅπῃ, sciendum quod λαλῆτέον, ποιητέον, id est, ἄξιον
λαλεῖν, ποιᾶν, actiue. Attici addunt verbum ἐσὶ, λαλῆ

τιον ἴσι. τοῖντιον ἴσι. Præterea quadam eleganter
sua casibus postponuntur. ut δύοῖν ἐν ἐργῷ, duorum cau-
sa. τὸ τῶν χαρῶν, circa hac. ἐμὲ χάριν, mei gratia. In-
terdum media locantur inter adiectivum & substan-
tivum. Demosth. τὸ ἰδίαι, ἐν ἐμοὶ ἐχθραί, priuata cau-
sa similitatis.

Aliàs aduerbium, verbo & ceteris orationis par-
tibus per compositionem & citra illam coniungitur.
Copulantur autem eidem verbo complura. ut ἡλῶς
καὶ, ἑρῶς καὶ τιωτόμας καὶ δεινῶς ἔπεε, pulchre, do-
cte, compendiose & eloquenter dixit. Iungitur quoq;
alterum alteri. ut ἔσσι τότε vsque tunc. ἔσσι πότε quo-
usque. μέχρι τότε, quousque. μέχρι πῶρρῳ, diu. ἔ-
χρησεν ταῦτα, hæcenus. ἄχρησεν, μέχρι πῶρρῳ, quousq;
πρὶν ἢ, antequàm. πᾶν εἰ μὴ, nisi. ἐκτός εἰ μὴ, hæcenus
εἰ μὴ, præterquam. μὴ οὐχί, neutiquam. οὐ μὴ καὶ πο-
τε, nunquid forte nunquā. Item coniunctionibus mul-
tipliciter, ut καὶ μάλα, admodum, ὅτε & ἔν, igitur. οὐ
γὰρ ἂν, nequaquam. πᾶν εἰ ποδὲ, nisi hoc. Itidem ἐκ-
τός εἰ, & χαρῶν, εἰ, nisi, præterquam.

Quandoq; redundant secundum Atticos, qui gau-
dent geminare vocabula idem pollentia. Aristopha-
nes in Nubibus quatuor continua posuit, ἔστ' αὖ πάλιν
αὖθις. Sic δὲ positum videtur præcedētibz verbis
λέγει, φησὶ, & alijs eiusdem significationis. Lucian.
φοῖν ἂν, εἰ τὰ δίνεαι καὶ ἄλλα θηέλοισι λέγειν, ὅτε πλεῖν
κλῆν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ λοισα τέχνην μελέ-
ναι, περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ. sic respondebit, si tamen
iusta veraq; dicere velit, nauigare quidem, aut terrā
colere, aut militare, artemve quampiam exercere, su-

superuacaneum mihi videtur. Cuius locum interdum occupat ὧς. AEsop. ἢ ὅφρα μέν τις, ὧς οἱ βροτοὶ καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, illa vero respondente, bubulci & pastores me sibi infestam suspicabantur. Rursus alicubi secum affert subauditum verbum, nota, considera, siue notant, tradunt, aut notandum, sciendum, aliudve eiusmodi. Exemplorum referta sunt grammaticorum & scholiastarum volumina.

E diuerso aliquando subticentur, praesertim ἐν ἄρχῃ & ἐν ἑκῇ, in significatione causa & finis, ut in verbis dictum est. quanquam haec sunt qui inter coniunctiones annumerent.

SCHOL. Aduerbia quandoque per se ponuntur. ut αἶψα, & φεῦ apud Euripidem & Sophoclem. Saepē solis verbis iunguntur, ut πῶς ἤλθι, ter venit. ἡφίστ' ἔπειτα, deinde dixit. Quandoque solis casibus. ὧς τὸ μέγιστος Alias verbis & casibus, ut ἔκτος τῆς πόλεως οἰκῶν, extra ciuitatem habitat. καὶ ἔχου ὑγίαια, bona valetudine est. Quandoque etiam alijs casibus praeter proprias. ut ὦ μοι ἐγὼ δολὴ, heu me miseram & ὦ μοι. Πηλὴς ἦ, apud poetam. οἱ μοι τὸ τοῦ πατρὸς, apud AEsopum. Οὐκ ἔστιν ἄλλο, πληρὺ ἐγὼ, apud Aristoph. Alias etiam praepositione interposita, suum amittit casum, καὶ ἔπειτα πρὸς τῷ τελείῳ, ἄχρι πρὸς τῷ πόλει. Interdum duobus casibus anteponuntur, ut apud Aristophan. ὧ γὰρ τὸ φθίγειματ' & ἔπειτα ἔπειτα, & Ζεὺς ἑαλεῖ τῆς λιπρότατ' & τῷ φθινῶν. Quin & aliqua sunt quae nunc casibus, nunc verbis, nunc virisque iuncta reperiuntur. ut ἔως τῶς, bucusque. ἔως ἤλθι, donec venit. ἔως δ' ἤλθι, quousque venit. Porro quod de adiectiuis nominibus alias diximus, ea videlicet in neutris terminationibus aduerbia facere, idem quorundam substantiuorum accusatiuis accidit, suppressa praepositione κατὰ. ut τὴν & denique ἀρχὴν initio, primū. Ceterum ἀρχὴν, & τὴν ἀρχὴν, alias quoque pro sane & prorsus usurpantur: & cum negatione pro neque prorsus, vel

neutiquam. Plutarch in Homero, ἀλλ' οὕτως ἐγκρατὴς ἦεν,
ὡς καὶ τὰς ἀρχὰς τῶ ὀνόματι ἐπιμνησθῆναι, verum ea sunt
modestia, ut ne nominis quidem sui prorsus meminerit.

DE VSV ADVERBIIORVM LOCA-
lium, & de loci differentijs.

C A P. XXIIII.

ADuerbia localia in triplici sunt differentia, in
loco, de loco, ad locum.

Πῆ, id est, vbi, quarit de habitudine in loco.
πῆ ἐστὶ. vbi est? Cui respondent, ἐνθα, ὅπου, ὅπου, ὅπου
ἐνθα, id est, vbi tu fuisti. Item τῦδε, ἐνθάδε, ἐνταῦθα,
hic, αὐτόθι, αὐτῶς, isthic, ἐκεῖ, illic, ἐτέρωθεν, in altero lo-
co. ἄλλοθεν alibi, πανταχόθεν ubique, ἀμφοτέρωθεν, ἐκα-
τέρωθεν, utrobique, ἐν τῷδε, ἐνδοῦ intus. ἔξω, & inter-
dum ἐξῶς, foris. ἀνω supra, κάτω infra, οἰκοῖ domi,
ἀγροῖ in agro, ἀθῆναι Athenis, δούραθεν foris.

Πόθεν vnde, quarit de loco. πόθεν ἐρχῃ, vnde ve-
nis? Cui respondet hac, ὅθεν σὺ, vnde tu. ἐν τῷδε hinc.
ἐνθίκα hinc vel isthinc, αὐτόθεν isthinc ἐκεῖθεν illinc,
ἄλλοθεν aliunde, πανταχόθεν undique, ἀμφοτέρω-
θεν, ἐκατέρωθεν utrinque, ἐτέρωθεν alitrinsecus, ἔσω
θεν ab interiori loco, ἔξωθεν ab exteriori, ἀνωθεν su-
perne, κάτωθεν inferne, οἰκοθεν, doma, ἀγρόθεν ex
agro, ἀθῆναι Athenis, δούραθεν foris.

Ποῖ quarit de motu ad locum, ποῖ πορεύῃ. quo per-
gῇ? Cui respondent, ὅποι σὺ, quo tu. ἐνθάδε ἐνταῦθα,
huc vel isthuc, δεῦρο ὧδε huc, ἐκεῖσε illuc, πανταχόσε
ad omnem locum, ἄλλοτε alio, ἀμφοτέρωσε ἐκατέρω-
σε utroque versum, ἐτέρωσε versus alteram partem.
ἔσω

ἔσω intro, ἐκτὸς foras. ἄνω sursum, κατω deorsum.
οἰκαδε domum, ἀγροσὶ ad agrum. Ἀθῆνας Athenas.
Δόραζε foras.

Vsurpantur autem reciproce loca lia pro tempora-
libus, & temporalia pro localibus. vt μέχρη vel ἄχρι
τῆς ἡμέρας, ἐκείνης, vsque ad diem illum. & μέχρη
τοῦ οὐρανοῦ, vsque ad cælum. sic ἄνωθεν, su-
perne & ab antiquo. ἐνθα, vbi & tunc. πῶρρῳ, pro-
cul & olim. Quinetiam per idem aduerbium aliquan-
do vtrung, simul interuallum innuitur, loci temporis-
quæ. Nam quum dico, μεταξὺ λέγων, vel μεταξὺ λό-
γων ἐβόησας, inter dicendum exclamasse significo:
hoc est, quum dicebat, inter verba ipsa clamorem mi-
scuisse. Ad hæc aliqua horum ad diuersas quoque spe-
cies pertinent. vt ἄνωτέρω, πῶρρῳτέρω, prater lo-
cum, etiam ad comparationem. ἔξω & ἐκτὸς, ad exce-
ptionem.

SCHOL tres tantum reperimus apud Græcos adverbio-
rum localium species. Nam quartam illam habitudinē ἣ qua,
per locum, præpositione fere explicant. Ἰνὰ τὸ ἀγρὸν per agrū.
Tres quoque sunt quorundam differentie, iuxta personarum
primæ secundæ & tertiæ distinctionem. Itaque ἐνθάδε hic, ad
primam attinet. αὐτόθι isthic, ad secundam, ἐκεῖ illic, ad terti-
am. Quorum tamen quædam alicubi ad plusquam vnam ha-
bitudinem vsurpantur, vt ἔσω intro & intus, ἄνω supra &
sursum, κατω infra & deorsum, ἔξω foris & foras, πόρρῳ lon-
ginque, & in longinquum locum, ἐνθάδε, hic isthic illic, & huc
isthuc illuc. Item ἐντεῦθεν, hinc isthinc illinc. ἔνθεν, ἔδε, τῇδε,
ἐνταῦθα, hic & huc. αὐτόθι, ibi isthic illic. Item πῶς vbi & quo.
ὅς ἐνcliticum alicubi & aliquo. Rursus aliqua bina vni habi-
tudini seruiunt. vt πῶς & πῇ, vbi. ἐντὸς & ἐνδοχ, intus. ἔσω
καὶ ἔσω, intro. ἀλλ' ἔξω & ἀλλ' ἔξω, alibi. Quin etiam terna
& eo amplius interdum reperientur, si poetica in hunc nume-

rum recipiamus. Ad hæc sunt quæ eodem significato multipli-
cantur in illis tribus locis. ut ἀλλὰ χεῖ, ἀλλὰ χόδι, ἀλλὰ χόρι
ἐπὶ ἀλλοδι, ἀλλοδι, ἀλλοσι, quorum posteriora hæc prioribus
receptiora sunt. Item πανταχεῖ, πανταχόδι, πανταχόσι, ἐπὶ
πάντοδι πάντοδι, πάντοσι. Et his adhuc receptiora ἐν ἅσασιν
ἐν ἅσαςιν ἐν ἅσασιν. Aduertendum autem in significatione
loci, non minus esse in usu nomina cum prepositionibus, quam
aduerbia ab illis deformata. Diogen. λέγει αὐτῷ ὁτιόσων ἐξ Ἀ-
θηνῶν εἰς Μακεδονίαν ἑστῶσι χεῖ, in Macedonia εἰς Ἀθήνας,
dico ei, quod quantum distant Athenæ à Macedonia, tantum
Macedonia distat Athenis. Ἀθηνῶν δὲν ἔστιν Ἀθῆναι, At-
tica sunt. Sic ἐν οὐρανῷ, in cælo. εἰς ἀγρὸν, in agrum, ἐν οἴ-
κῳ, domo, &c.

DE VSU ADVERBIIORVM TEMPO-
ris, & quomodo verbis iungantur.

C A P. X X V.

Temporalium, vñ cuius temporis accommoda-
tur, excepto hypersyntelico. vñ ποῖα nunc fa-
cio, ἐπὶ ποῖον faciebam, ἐπὶ οἷον, πεποῖκα, fe-
ci, ποιῶ, faciam. Eius extrema sunt, ἀπὸ ἐπὶ οἷον, ἄρτι
modo feci, & ἀπὸ πᾶσι ποιῶ, continuo faciam. Aet
quoque, cuilibet temporum differentia congruit. Simili-
ter ὅτε quum, & τότε tunc, præterquam παρακεί-
νῳ, οὐδέποτε nunquam, & οὐκέτι non ultra, & οὐκ ἔτι
nondum, præterito & præsentii. ἤδη iam, præterito &
futuro: dicitur ἄρτι de tempore proximo. πρὸς nuper,
& πάλαι olim, & οὐδέποτε nunquam, solis præ-
teritis. Ediverso εἰς αἰῶνα in æternum, & ἀπὸς rursum,
soli futuro: nunquam etiam præsentii. ὡς ἐν præte-
rito

rito indicatiui adiungitur, πρὶν εἶπε, priusquam diceret vel dixisset. Item infinitiui πρὶν εἰπεῖν, & interposito ἢ, πρὶν ἢ εἰπεῖν, antequam diceret. Et cum subiunctiuo, quum sermo est de refutura. πρὶν γένηται, antequam fiat. & ἄμ interposito, πρὶν ἂν γένηται. Eoſ quoque praterito indicatiui, infinitiui & subiunctiui eodem modo, ἕως ἔλεγε, dum diceret. ἕως ἦνδε, donec venit. ἕως ἔλθῃ, donec veniat. ἕως ἔλθῃ, dum veniat. & ſequentē, ἂν, ἵος ἄμ ἔλθῃ, donec veniat. Item futuro, ἕως οὗτος ἵσται τὰ πράγματα. quandiu ad hūc modum res erunt. Additur etiam huic articulus οὗ, ἕως οὗ, quouſque. Ἀχρι & μέχρι eandem fere ſyntaxin habent cum ἕως. Item ἀρχὴς ἄμ, μέχρις ἂν ἔλθῃ, quouſque vel donec veniat. Item ἀρχὴς οὗ, μέχρις οὗ, &c.

SCHOL. Aduerbio temporalia certis fere verborum modis ac temporibus amanti copulari. Quorum aliqua casibus etiam coniuncta reperiuntur vñ quandoque consequentiam magis quàm tempus significat: quæ forma illi respondere solet. Δ. Demosthen. ἡ δὲ μὲν ἡμῶν ταῦτα ἐκείνων ἔπει. vñ δὲ οὐδὲν τὸ τῶν εἰρηκῶν αἰματόν. hodie, cuius temporis adheret præter quàm hyperbntelico & futuro. eius extremum ἐχθρὸς vel χθρὸς heri, paratati & aoristo. alterum extremum αὐτοῖον cras, futuro. Interdū præsentis ad actionis asserationem. αὐτοῖον τοῖον, cras facio. Inter temporalia sunt aliqua relatiua, vñ τότε ὅτε, τῷ τῷ ὅτε ἄντα, τῷ τῷ ὅτε: quorum ordo confunditur, præcedunt enim inuicem & sequuntur.

DE VSV ADVERBIORVM HOR-
tandi,affirmandi,negandi & prohibendi.

Cap. XXVI.

Hortatiua in uocatiuum & imperatiuum fe-
runtur. ἀγε πεισθῶ, eia experire φέρει πείθει, age
dic.

dic. δεῦρ' ἰθι ἵνα κλέῃς, apud Aristophan. id est, huc accede ut plores. hic ἰθι speciem habet verbi, sicut vbi dicitur. ἰθι ποιήσω, perge facturus. δεῦρο verò adiunctum, eius hortationem adiuvat. ἄγε quoque ἄγερε, φέρε φέρετε à verbis sunt. Feruntur & in subiunctiuū. φέρε ἰδω, age videam. δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα & κυρίω, venite exultemus domino. vbi coniunctio ἵνα subauditur, ἵνα ἰδω, ἵνα ἀγαλλιασώμεθα. Affirmatiua & negatiua indicatiui conueniunt, νοὶ λέγω, ita dico, οὐ ποίω, non facio. Prohibitiua presentibus imperatiui. μὴ λέγε, ne dic: μὴ δα μὲν ποιεῖ, neutiquam facito. μὴ ἐνόχλει, ne pergas esse molestus. Hac autem secundis personis aoristorum imperatiui iungi nolunt, non enim dicitur, μὴ τούφον, μὴ τῷφθῃ, μὴ τούφω. tertijs recte, μὴ τούφῃ, ne verberet. μὴ γενήθῃ, ne fiat. μὴ τούφῃ, ne verberent. Recte & subiunctiuū secundis μὴ τούφῃς, τούφῃς, τούφῃς, τούφῃς, & tertijs, μὴ τούφῃ, τούφῃ. Item primis pluralibus, μὴ τούφωμεν. et iam presentis, μὴ τούφωμεν. Et cum verbis affectus, δέδοικα μὴ ἦ, timeo ne sit. φοβῶμαι μὴ διολισθῇ, metuo ne dilabatur. Et cum optatiuis, ἔδεδόκει μὴ εἶναι, timui ne esset. Et cū indicatiuo. Thucyd. νῦν δ' φοβέμεθα, μὴ ἀμφοτέρων ἡμαρτάνωμεν, nūcid veremur, ne ambobus frustrati simus. Lucian. βραγὸν, μὴ τὸ ἐναντίον εἶναι, attamen vide ne diuersum sit. Porro οὐ negatiuū. & μὴ prohibitiuum, saepe simul incedunt: nunc prohibitiue. Aristophan. οὐ μὴ ληρῆσῃς, ne nugeris: nunc negatiue. οὐ μὴ ποιήσω, non fecerim. Lucian. οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἀδικον, nihil fiet iniuriū. Itē μὴ οὐ. Aeschin. οὐτ' αὐτὸς δ' ἐχρνούμεν, μὴ οὐ γεγόνεμεν ἔρωτι.

ἐπεὶ ἄλλος, neque eo inficias, me in amorem prolapsam.
 Ponitur & μὴ negatiuè, pro οὐ. Isocrat. ἀλλὰ μὴ κατὰ
 γνώμην ἐκείνην, si quid non ex sententia euenerit : non
 tamen ediuerso οὐ pro μὴ.

SCHOL. Νῦν Διὰ, per Iouem, & καὶ, anthypophoris non-
 nunquam seruiunt. Ad hæc καὶ præpositum negationi μὴ, il-
 lam perimit, καὶ μὴ τὸ δὲ συνήπτορ, id est, per hoc sceptrum. &
 scribitur quum sequitur consonans. & πρῶ. οὐν quum vocalis te-
 nuis, οὐκ ἔστι. οὐχ quum aspirata, οὐχ ὅπως, nedum. οὐχὶ quauis
 sequente. & χὶ ἔστιν. & χὶ ὅρα, & χὶ ἐβλήται. Attici amant negatio-
 nes superflue geminare. apud quos & μὴ Διὰ valet idem quod
 μὴ Διὰ, non per Iouem & οὐκ ἔστιν ὁ δὲ ἴς. idem quod nullus
 est. Sophoc. ἴης ἀναρχοῖας ῥύχης οὐκ ἔστιν ὁ δὲ ἴς ἂν ἀνθρώπου
 κακόν, necessaria fortuna nullum est maius hominibus malum.
 Item tres idem quod vna. Plato, & δυνάτων & δυνάτοι & δὲ
 τῶν πρᾶτων, nihil vnquam horum fieri poterit. & quatu-
 or, vt apud Demost. & δυνάτοι & δὲ ἴς & μὴ γίνωσκαι τῶν δυνάτων,
 non fiet vnquam vtile quidpiam. Inueniuntur adhuc his plures
 in eodem circulo. vt apud eundem, ἴδὲ μὴτ' ἔστι μὴτ' ἂν, μὴτ'
 ἂν ἔπειν ἔχοι μὴδὲ μὴδ' ἔπω κ' τῆμιρον. Abundant quoque
 alicubi cum verbis prohibitiuis negatiuique. ἀπαγορεύω σοι μὴ
 δεῖναι νόμον. interdicto tibi, ne feras legem. ἐμῶν δὲ μὴ οἰκοδο-
 μέν τὰ τέχνη. vetuit ne edificaret muros. Item, μὴ &, Lucian.
 ἐν ἂν ἔξαρθ' γίνοιο, μὴ ἐν ἐμὸς ἦς εἶναι, non negabis te esse
 filium meum. Demost. & δὲ ἴς πᾶσι, μὴ & καλῶς ἔχων ἂν τὰ
 ταῖν, nullus vnquam contendit, non bene habere. In his sequi-
 tur infinitum, alias etiam participium. Idem & δὲ ἂν ἴς τῶν
 ταῖν, ὃ ἀνδρες ἀνθρώποι, ἡβελήθη, μὴ & σωφροσύνης ἰκανοὶ
 τῶν τε, nullus hæc, viri Athenienses, vellent, nisi calumnie sibi
 conscius. Precedente verò & sic, & μὴ, interdum sequitur indi-
 catiuus. & μὴτ' ἐλπίς τῶν κατὰ, nunquam meliores facietis,
 sed plerunque subiunctiuus. Inueniuntur etiam due negationes
 affirmantes. Aristophan. ἂν δὲ μὴ δῖλν, ἐν ἑσθ' ὅπως ἐν ἑξ-
 λῶ ἐκ τῆς οἰκίας, quod si nolis nullo pacto fiet, quin domo eij-
 ciam. Idem, ἐν ἑσθ' ὅπως ἐν ἑχτί μὴ τὰ χρέματα, nō dubiū
 quin

quin vos habetis meam pecuniam. Chrysost. οὐδὲν ἐστὶν οὐ γὰρ
 λαμβάνει nemo non ridebit. Huiusmodi esse videtur, quoties ne-
 gatio adhaeret comparatiuo & superlatiua negationem inclu-
 denit. οὐχ ἢ τῶν non minus, ἐκ ἑλάττω, nihilominus.

DE VSV ADVERBIORVM QVAE
 verbis plurimum adherent.

Cap. XXVII.

Quadam ex ijs quae medietatis appellantur, cui-
 us verborum temporis modoque aptari queunt.
 quin & peculiariter congruunt verbo ἔχω cum
 genitiuo. κακὸς ἔχει τὸ σῶμα & εὖ τὸ ψυχὸς, &
 μετρίως χρημάτων, est illi corpus male affectum, sed
 animus bene, & facultas mediocris. Quae incremen-
 tum significant, verbis adherent, vt λίαν φιλεῖ, mul-
 tum ama. Nomimbus adiectiuis, λίαν ἑρὸς, nimis sa-
 piens. πᾶνι εὖοις, admodum beneuolus. Comparatiua
 prater genitiuum etiam rectum post se habent, inter-
 ueniente ἢ. τί γὰρ γίνοιτ' ἀν' ἑλκὸς μεῖζον, ἢ φίλ-
 κακός, quodnam vlcus accidere maius potest, quàm a-
 micus prauus? iunguntur & soli verbo, ταχύτερον
 ἤλθε, celerius venit. γὰρ βέλτιον, scribe melius. Iti-
 dem superlatiua, ὤκιστα ἔχει, velocissime currit. Cō-
 gregatiua, discretiua & ordinalia verbis etiam ad-
 herent, ἀμα vel ὁμῶς ἔρχονται, simul veniunt. χωρὶς
 κάθεται, seorsum sedet. ἐφεξῆς βαδίζει, seriatim
 incedunt. Confirmatiua indicatiuis, λέγει ὁ ἡγεῖ, di-
 cit quod veniet. οὕτως ἔχει, sic habet. Declaratiua
 post se similia praecedentibus expetunt. Pari forma
 quae similitudinem significant, vt ὥσπερ ἔλαξεν, οὕτως
 καὶ ἔπραξε, sicut dixit, ita & fecit. οὕτω venisse sibi
 sub-

subiungit δὲ, τοι, & δὴ τι. οὕτω δὲ ἰσχύει, &c. quod
 οὕτως quoque per σ effertur, vocali sequente. οὕτως
 ἔπραξε. Ad hac quæ interrogationem, coniecturam,
 remissionem & demonstrationem significant, verbis
 fere indicatiuis iunguntur. πῶς ἔχεις. quomodo ha-
 bes? ἰσως ἐλεύσμαι, fortasse veniam. μοις δύναιται,
 vix potest. ἰδοὺ ἔρχεται, en venit. hoc tamen in sa-
 cris literis saepe cum recto legitur, ἰδοὺ ὁ ἀμὸς, ἰδοὺ
 ὁ ῥός C8. Optatiua optatiui modi. vt ὤς, εἴδε, αἴθε, εἴ-
 θε ἡγάγε, vtinam scribat. aliàs etiam indicatiuo ad
 significandum voti definitiui euentum. εἴθε ἡγάγε, v-
 tinam scripserit, εἴθε ἡγάγε, vtinam scripssisset. Ari-
 stophan. εἰδ' ἔκτόπ' ἐν πρότερον τ' ὀφθαλμον λίδω,
 vtinam prius oculus mihi lapide fuisset erutus. His af-
 finia sunt illa furoris, εὐοί, εὐάν. Digressiua infiniti-
 uis, ὥστε δύναιται, vt quis possit. & interposito ἢ. Ba-
 sil. μικρότερον ἑμαυτον κρίνων, ἢ ὥστε τοιαύτης τυγ-
 χάνειν χάριτος, inferiorem me ipsum iudicans, quàm
 vt talem consequar gratiam. Interdum etiam indica-
 tiuis. Demosth. εἰς τὸ τοῦ ἡκεν ἀναδείξαι, ὥστε τολμᾷ
 λέγειν, eousq; impudentia prorupit, vt audeat iactare.
 Qua forma inuenitur quoq; vsuatum ὤς. Heliodor.
 ὤς ἀνὴρ ἐγγενέσθαι ὑπ' οὐραν, ne qua suspicio sub-
 oriretur. Hinc illa, ὤς φάται, ὤς ἐπ' εἶν, ὤς ἐπ' εἶ-
 π' εἶν, vt ita dicatur, & similia. Εἶν, esto tertia perso-
 na pluralis optatiui. & ἔτω sc̃c̃da imperatiui singula-
 ris, à verbo εἶμι, quandoq; aduerbia fiunt. Quarum vs-
 us est in transitionibus quum admissio precedenti, a-
 liud inducitur, vt εἴκο. πῶς δὲ πῶς ὁ τὸ λατρεῖν. De-
 mosth. ἔτω, συγχωρῶ σοι, esto, concedo tibi.

SCHOL. *Aduerbia incrementi decrementique, & comparationis multipliciter inter se, & cum alijs miscentur, ut πᾶν σφόδρα, nimis valde. πολλὸν μᾶλλον, multo magis. Item πολλὸν ἥνιστα, multo minus, ὅτι πλεῖστα, quàm plurima, ὥς μετρίω-
τατα, quàm modestissime. ὥς ἐν ἡμέλει, quàm maxime fieri
potest. ὥς ἰδὺναι ἄριστα, quàm optime potuit. εὖναι ὁμοίως τοῖς
μάλις, beneuolus ut qui maxime. ὥς ὅτι τάχιστα, quàm celer-
rime. πρόσθεν ὀλίγον, ante paulum. μικρὸν πρόσθεν, paulo ante.
Sic μικρὸν ὕστερον, paulo post. ὅσον, ferme. ὀλίγον ὅσον, tantil-
lum. μικρόν ὅσον, pusillum. ὅσον τάχιστα, quàm celerrime, ὅσον
ἑπὶ πῶ, ὅσον & ferme, ὅσον & λίπω, fere quàm primum. ὅσον & ἡ-
δὴ ὅσον αὐτίκῃ, protinus fere. ὅσον πλεον, quàm plurimum.
δουμάς δὲ ὅσον, & δουμάς δὲ ἡλίον, mirum in modum. & α-
λία. Optatiua quum sibi adsciscunt verbum, ὥφελον, ὥφελεις, ὥ-
φελειν, ut plurimum in infinitiuium feruntur. Ιλ. γ. αἶθ' ὥφελεις ἴ-
αγαμός τ' ἡδύοι, ἀγόνες τ' ἀπολλέεσσι. Euripid. εἰδ' ὥφελ' ἀρ-
γῆς μὴ διαπύλας σῆμα φ. Sic ὥς ὥφελον ἀκῆσαι, vinam au-
dissem. quandoque verbum ipsum solum optatiue ponitur. De-
mosthen. ἐπειδὴ δὲ ἂν μὴ ποτ' ὥφελον οὐκ ἔβην, quando ea accide-
runt que quiuis nollit. Sic Terent. Nolle factum, dixit. Item
ὥφελον per ο, sepe vtinam significat, cum praterito. ὥφελον ἰλ-
θεις, vtinam venisses. & cum optatiuo. Psalm. CXVIII. ὥφελον
ἡγαυθῶν θεῶν σου αἱ ὁδοί μου, vtinam dirigantur viæ meæ.*

Ὡς ad multas species pertinet. nam & similitudinem sue
comparationem significat. οὕτως ἐν ἱνίσσῃ ὥς ἐν ἡλευσσῃ, ita feci
ut insisteret. θεὸς ὥς, velut Deus. Et relationem. ὥς οἱ ὡς πικρὰ ἔτα
πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, sic illi inter se loquebantur. Et admira-
tionem. ὥς ἀργαλίον πρᾶγμα ἔστι, quàm molesta res est. Et vo-
tium. Euripid. ὥς ὅλοι τοὶ παγκάκως, ὅ si pessime perisset. Etiam
auget. vnde ὥς ἀληθῶς, admodum vere. δουμάς ὥς, mirum
in modum. & similia. Valet quoque postquam. Demosthen. ὥς
τὰ παρ' ὑμῶν ἐπύθον, id est, ἐπει. Idem ad Aristophan. ἐχό-
μην ὥς τὸν θεόν perrexi ad Deum. Et quia, etenim, tanquam,
quasi, ut, sicut, circiter. Item quomodo. vnde ἔστιν ὥς, quodam
modo, &c.

DE CONIUNCTIONVM OM-
nium vsu & syntaxi.

CAPVT XXVIII.

Coniunctiones copulatiua sensum & dictiones at-
que orationes copulant. vt &, καὶ, ἔτι, ἀλλὰ, ἀ-
τάρ, ἀντάρ. E quibus & dictionibus praeponitur.
vt σὺ & Πέτρος, tu & Petrus. Quod si geminetur,
simile quiddam priori exigit posterior, & Σωκράτης
& Πλάτων. Hic quia priorem continuè sequi-
tur nomē, non licet verbū subijcere posteriori. Quando
verbū idem repetitur, tēpus est diuersum, & γράφω, &
γράφω, & scribo, & scribam. & modus, & γράφεις, &
γράφου, & scribis & scribito. Quod si modus idem sit
ac tempus, verba diuersa esse oportet, & περιπατεῖ &
διαλέγεται, & deambulat & disputat. Tē postponitur
dictionibus, sed ipsi & praeponitur. Πέτρος τε καὶ
σὺ. Ιλ. β. ἄλλοι μὲν ῥα διοὶ τε καὶ ἄνθρωποι. Mē in-
coeptiua est, cui respondet in altera oratione ἔτι: ve-
rum amba dictionibus postponuntur. ἄλλοι μὲν σπει-
ρουσι, ἄλλοι δὲ ἀμείβονται, alij quidem seminant, alij
autem metent. Quandoque pro ἔτι respondet ἀλλὰ.
Ιλ. ε. τοιοῦτος μικρὸς μὲν ἔγωγε, δέμας, ἀλλὰ μαχητής,
Tydeus parvus quidem erat corpore, verum pugnax.

Disiunctiua res disiungentes, orationem & par-
tes eius connectunt. vt ἢ ἡτοί, qua inter similia locan-
tur, ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα, vel nox, vel dies. Hic ἢ sibi ipsi pra-
cedit: aliās sequitur post ἡτοί, ἡτοί ἀγαθόν, ἢ φαῦ-
λον, aut bonum, aut malum. ἢ per se etiam explana-
tiua est: quum videlicet alterum membrum diuisionis

nis eligendū definitur. *ut* βούλομαι ἐγὼ λαὸν σῶσαι ἢ ἁπολέσθαι, id est, malo ego populum servatum, quā perditum, vel, & non perditum. Δέλω τό-
χης σαλαγρόν, ἢ φρεσὶν πίδον, malo fortune stil-
lam, quā prudentiæ dolium. Item dubitativa cum
interrogatione. *Π. Β. ἢ ἔτι καὶ χρυσὸς ὀπίσθεται; an*
adhuc etiam auro eges? Et sequente negatione. *Π. α.*
τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέρας ἀβείδους. ἢ οὐχ
Ελένης ἕνεκ' ἢ οὐκ ὁμοιο, Demosthen. πότερον ταῦτα
πάντα ποιοῦν, ἢ δίκαι, καὶ παρ' ἀπόνει, καὶ ἔλπει τῇ
ἐκρήναι, ἢ οὐ; utrumne hac faciens, iniquus erat, &
fœdera pacemq; rumpebat, an nō? Quibus in locis præ-
ter dubitationem, vim quoq; habet soluendi, sicut an
apud Latinos.

Continuatiue res ex euentu & conditione suspen-
dunt, *ut* ἔα, εἰ, εἴπερ, εἰ δὲ, εἰ δὲ πῆρ, quæ post se sub-
iunctiuum exigunt. *ἔα ἀπολύσω αὐτόν, si dimit-*
tam eos, quanquam ἔα ἀπὸ πλείονος, inter causales re-
censetur. εἰ vero raro subiunctiuo prapponitur: crebro
indicatiui paratatico in re incerta & conditionali.
Demosthen. εἰ γὰρ ἡ βούλοιστε, πῶς ἐμποδῶν, si e-
nim voluissetis, quid fuisset impedimento? Item, εἰ
τὸ τοιοῦτον ἐχέτε, εἰ κεν ἂν, si hoc vnusquisque
faceret, vicissent vtrique. Item optatiuo in eodem fer-
me significato. εἰ βούλοιο, si velles: & addito ἂν, εἰ
βούλοιο ἂν. Alias præsentis & præteriti adiungitur
in re certa. Lucian. καὶ εἰ μὲν ἡσυχία ἐννικὴ τῷ πλου-
σίῳ πολυτελῶς, ἢ ἐταῖροι ἐχει, τὸ τοιοῦτον πολυπραγ-
μονῶ. Postponuntur autem aliquando alijs orationi-
b. ut *Π. α. ἡ καὶ γυνήσας, ἡριανμὸς ἡριανμοῦ τε*
ῶα-

πᾶδες, Εἰ σφῶϊ μὲν τὰ δὲ πάντα τοῦδε ἵατο.

Subcontinuatiua è diuerso rem subsistentem ponunt. vt ἐπεὶ, ἐπεὶ περ, ἐπειδὴ, ἐπειδὴ περ. quæ indicatiuis magis congruunt. ἐπειδὴ τὰ ὅτα οὕτως ἔχει, siquidem hac ita habent.

Causales, quæ finem & causam significant, vt ἵνα, ὅπως, γὰρ, ὅτε. subiunctiuum fere exposcunt, vt ἐρχεται ἵνα διαλέγεται, venit vt disputet: vel ἵνα διαλέγεται ἐρχεται, κοπιῶ, ἵνα κοῦδω, laboro, vt salutem assequar: vel ἵνα κοῦδω κοπιῶ. Ad hac, ἵνα quandoque paratatico iungitur, siue optatiui indefinito, ad incerti quidpiam significandum. Lucian. ὑπὸ τῇ ῥῆνι μάλιστα ἐχρήμην αὐτοὺς σέφειδον, ἵν' ὥς πλείστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς, infra nares maximè oportuit eos coronari, quod voluptatis quàm plurimum attraherēt. Οὕτως fere finem innuit, vt διανοεῖται ὅπως διδάξῃ, cogitat quemadmodum doceat. Item cum indicatiuo pro πῶς. Demosthen. σκοπεῖτε ὃ τῶτο, ὅπως μὴ λόγους ἐρῶσιν, hoc autem considerate, ne verba iactent. Quandoque suppressum habet verbum ὅρα vide. vel σκόπευε considera, vt aliàs dictum est. Γὰρ semper postponitur alteri dictioni, sicut δὲ. Aristophan. οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγοῦμεθα, nam videntes cecis præsumus. Ὁτε, διότε, χαθότε & id genus alia, indicatiuo iunguntur. ἐφῶ ἰνσφντιυ, ἐφῶ ποιήσεις, ad faciendum. ἐφῶ δῶνα, ad dandum. & indicatiui futuro, vt ἐφῶ γράψῃ, vt scribat. & praterito, quum significat quoniam. vt ἐφῶ ἔγραψῃ, quia scripsit.

Aduersatiua, quibus aduersamur & opponimus

aliquid, dictionibus preponuntur & postponuntur. vt καὶ τοι, εἰ χε, καὶ περ, ὁμοῖς, ἑμπτῆς, ἀλλὰ.

Illatiuæ, quæ ratiocinationibus & illationibus seruiunt, postponuntur dictionibus. vt ἀλλὰ, ἀλλὰ μὲν, οὐδὲν τοι γάρ μιν, ἄρα, τοίνυν, τοι γάρ τοι, ἀλλὰ & ἀλλὰ μὲν preponuntur. πᾶς ἀνδρῶν & ζῴων, omnis homino animal. ἀλλὰ μὲν πᾶν ζῶον οὐσία, at qui omne animal substantia. πᾶς ἄρα ἀνδρῶν & οὐσία, omnis igitur homo substantia.

Dubitatiuæ, quæ dubitationibus & percontationibus accommodantur, præcedere in oratione solent, ἄρ' οὐν ἀγαθὸν τὸ ἡδὺ; nunquid igitur bonum est voluptas. sic ἰδὺς ἄν, μὴ νῦν.

Expletivæ aut ornamenti gratia, aut explendi carminis necessitate adhibentur. vt δὲ, δῆτα, μὲν, ἄρ, πέρ, γέ, γάρ, quæ fere postponuntur. Hæ tamen interdum suæ significationis sunt. vt γάρ, γέ, quæ extenuationi seruiunt. & δὲ confirmationi ac transitioni, & πέρ quæ aduersantis est. Item ἄρ in definita cum subiunctiuo, ὅσα ἂν εἴπῃς, quacunque dixeris: & potentialis cum presenti & futuro optatiui. iungitur etiā futuro indicatiui, ὅτε ἄρ ἐπεί. sed hoc rarum est. Illud frequentius, ἐδεδώκας ἂν, ἐλέγεις ἂν & εἵπας ἂν, ad actionem incertam designandam, id est, dedisset utique, diceret vel dixisset, siue poterat dicere nam in talibus ἄρ, inclusum habet verbum possum: ubi plerunque verbo subiicitur: aliàs cum subiunctiuo constructa, preponi solet.

Præterea cōiunctiones alias pro alijs poni receptissimum est, vt ἀλλὰ pro γέ & pro καί. & ὅ pro γάρ.

Com-

Componuntur autem secum & cum alijs orationis partibus. In syntaxi verò bina & terna copulari gaudent. Aduerbijs quoque, vt superius dictum est, adherent. quin & nonnulla in aduerbia transeunt, vt ὅτε quod, ἥτοι sanè.

SCHOL. Coniunctiones vincula quædã sunt partes parti-
bus, & orationes orationibus copulatia. Ατάρ pro Δε, id est, ve-
ro siue verũ. nonnunquã dictiones antecedit: Δε idẽtĩdem repe-
titur. Λίβα. ἡ μετ' αὐτῆς τὴν μόνον φιλαυτορσίαν ἀδικία, πλὺ δὲ φιλο-
ξενίας πυκνοῖα· πλὺ δὲ ὑπεδοχῇ ἀρεταγῆ, πλὺ δὲ τιμῇ ἠέβρει, πλὺ
Δε πίστιν ὁμοτύπ. Rursus quandoq; suppressa relinquit μόνον pe-
dentẽ & ἀναγωγὰς δορυ. Ιλ. ε, βιω. ᾧ μὲν Πηνελόειος καὶ Ἀντί-
κω ἦρχοι. Tale est pro æmium Αθροῦ Apostolicorum, τὸν μὲν
πρώτον λόγον ἐπισημασμένην πεδὶ πάντων ὃ ὁ Θεός φιλῇ, Circa officia
& scripturam particulæ ἢ, non vsquequaque convenit inter
Grammaticos Græcos. Quin & inter Theodorum Gazam &
Georgium Trapezuntium homines Græcos, sed Latinis litteris
impense eruditos, rixa fuit super interpretatione problematum
Aristotelis: quæ fere per ἢ solvuntur. Vbi Theodorus reiecta,
aut, veteris translationis, an vertit: Georgius utrunque impro-
bens, vel reddidit. H ergo particula, quum multipliciter scriba-
tur, quumq; varijs modis accipiat, hoc ordine videtur di-
stinguenda, ἢ superposito tenui & circumflexo, id est, erat, &
fuerat, tertia persona paratatici est: à verbo εἰμι, ἔν, ἥς, ἢ, καὶ
ἤν: & subiunctivi ἔάν ὧ, ἥς, ἢ, si i subscribatur. Item ἢ dixit poe-
ticẽ pro ἔφη. & adverbium ἢ, id est, nempe, confirmandi: Ιλ. σ, ἢ
μάλα Διὶ τίθεινε Μενoitis ἄλιον & ἦος, nempe iam obiit Me-
netij strenuus filius. H superposita sola aspiratione, rectus est
articuli prepositivi feminini, ἢ τιμή. addito vero gravi ἢ, id est,
quæ, etiam rectus articuli postpositivi eiusdem generis. & pro-
nominis possessivi, ὅς, ἢ, suus sua, apud poetas. ἢ superposita aspi-
ratione & circumflexo, adverbium etiam confirmandi & cir-
cumscribendi, ἢ ὅπως ὅς τι, quatenus fas est. Item loci. ἢ qua
parte & quo, & similitudinis, id est, quemadmodum. Est
& dativus articuli postpositivi feminini, id est, cui: & pronominis

posse finiri tertiæ personæ, es, ñ, sum, sua, ñ sua apud poetas. Habet autem subscriptum 1, quoties aspiratur simul & circumfle-
ctitur. H cum tenui & gravi aduerbium, valet quàm est et-
iam coniunctio disiunctiua explanatiua & dubitatiua. exem-
pla iam posita sunt. Est & subdisiunctiua, quum indiscretè &
sine optione disiungit. vi Δός μοι χρυδόν, ñ ἄργυρον, da mihi
aurum aut argentum, id est, alterutrum. Aliàs etiam valet
ut Minos ñ πῶς νόμων. Minos vel de legibus, id est, &
de legibus. Postremo à philosopho induci solet ad soluendum
problema per διὰ τί propositum. vbi ñ vnà cum solutione præ-
se fert modestiam dubitandi percontandique, id quod vel inde
fit manifestum, quod vbi questionis ratio non simplex subijci-
tur, primum locum obtinet πότερον (que procul dubio dubi-
tantis est & percontantis) deinde sequitur ñ, eandem habens
vim, ut sectionis V. Problem V Διὰ τί ἡ τὰ πῶς τῶ νοσήκω
πτότα. πότερον ὅτι ἐγγὺς τῆς ποσῆς. ἐν ὅσῳ ἔρ τὰ ἅλα πᾶς
ἰκίους λαμβάνει, αὐτὴ ποσὸς λαμβάνει. ὅτι ἰκίους ποιεῖς
καὶ πᾶς γὰρ δὴ ἔχει. Theodor. Cur venter optimus admodum
esse solet? vtrum quod tibi propinquus est, dumque cætera
membra ex ventre hauriunt, venter ipse sibi sæpius ingerit? an
quoniam minimè venter laborat? flexibus enim hic nullis
contorquetur. Aliàs vbi ratio simplex est, ñ tantum apponi-
tur, ut in eiusdem sect. V. Probl. III. Διὰ τί ἡ γαστὴρ μόνον λε-
πτύνεται πρὸς γυμναζομένων. ñ ὅτι πλείων ἡ πίμας πῶς τῶ
γαστρί; Theodor. cur venter tantummodo extenuatur eorum
qui se exercitationi dederunt? an quoniam venter pingue am-
plectitur plurimum? Hic autem & in similibus, aptene so-
li ñ respondeat an sola: & subijciendumque hinc semper sit in-
terrogationis signum, quod in Græcis exemplaribus non est, alij
viderint. Illud non indignum animaduersione, quod Alexan-
der Aphrodisiensis Aristotelis interpres, Problemata sua per-
petuo soluit per ὅτι, id est, quoniam, præpositis alicubi verbis
λέγω vel φημί, id est, dico vel aio, quod, aut per simile quid-
piam absque dubitandi notis. Quinetiam Aristoteles ipse ali-
quoties usurpat ὅτι ac διότι, seorsum, & absque ñ, sed raro ad-

admodum. At Plutarchus Problematum Romanorum Aristotelico more excoluit, per ὁρίζομαι videlicet atque ἔξω extra vera inducta statim ratione aut narratione, simpliciter interpretatur absque dubitandi particularis.

Ἰνα quandoque usurpatur pro ὅπως aduerbio loci, id est, ubi, Ἰνα δὲ, ἔνθα καὶ αὐτός, ubi timor, ibi pudor. Causales siue finales & continuatiue, quum incerti quidpiam præseferunt, optatiuo iunguntur, aut indicatiui indefinitis paratacticiue ἀφ' ἑκείνου Ἰνα δὲ, venit ut spectaret. εἰ γὰρ εἴπωρ, ἀφ' οὗ γὰρ, si vidissem, utique aufigissem. Sic ἡ δὲ αὐτῆς, δὲ αὐτῆς. Quod si præsens aut præteritum indicatiui huic demus, iam fiet subcontinuatiua, id est, siquidem ut ἡ δὲ δὲ πᾶν τὰ οὐδὲ, siquidem deus omnia nouit. ἡ δὲ ἀνδρὶ πᾶν ἔστι, si homo animal est. In sacris literis cum indicatiuo seruit abinerrationi, ἀλλὰ λέγω ὑμῖν, ἡ δὲ δὲ τῇ γενεᾷ τούτῃ μακάρι, Marci V I I I. Amen dico vobis, si dabitur generationi huic signum, id est, neutiquam dabitur. Quæ forma ab Hebræis sumpta est. Latini addere solent, dispeream, vel emoriar si. Etiam cum indicatiuo interrogari & dubitat. Actu I. οἱ ἰδὺντες, ἐπεὶ ὁ τῶν αὐτῶν λέγοντες, κύριε, ἡμεῖς τῶν, χροῖον τῶν ἀποστόλων ἀνέειπεν πᾶσι τοῖς μαθηταῖς τοῦ Ἰσραὴλ. Oti tripliciter accipi solet: nominaliter, quum interpositam habet hypodiam stolon, ὅτι, id est, quodcunque est enim neutra terminatio ab ὅτις ἅπας, ὅτι, quicunque, quæcunque, quodcunque. Et coniunctiue ad significandam causam, id est quia, quoniam. Item aduerbialiter ad augendum. ὅτι τὰ χίσα, quam ciuissime & ad confirmandum atque explanandum, λέγει ὅτι ἡγεῖται, dicit quod veniet.

At quia rem actionemque in potentia sistit, præteritis perfectis non iungitur: quippe quod ea perfectam actionem significant. Amat autem futura, præterita imperfecta, plusquamperfecta & indefinita, quod hec imperfecte ferè & indefinitè significant, sed in primis tempora optatiui, qui modus ambiguus narrationibus deserui: sicut è diuerso indicatiui definitis: vnde in indicatiuo magis congruunt aduerbia confirmatiua & coniunctiua.

non, οὐχ ὅτι μὴ, non quia, ἔχ ὅπως, ἔχ ὡς, non ut ἔ γάρ ὅπως,
neque enim tantum. μὴ γάρ ὅτι, non enim solum. εἰ μὴ, ὅτι μὴ, nisi.
Ἀλλὰ, sed, sed etiam. ἀλλὰ καὶ δὶα, καὶ καὶ δι' ἀλλὰ, at enim, at
Hercle. ἀλλὰ γάρ, ἀλλὰ δὲ, at enim, sed enim. ἀλλ' ὅμως, ἀλλ'
ἐρ, ὅμως δ' ἐρ, attamen. ἀλλὰ οἷ, at vero, atqui. ἀλλὰ μὴ, at
vero, enim vero, atqui. καὶ ἐρ, atqui, nempe. οὐ μὲν, minime, non-
ne. ἔ μὴν ἀλλὰ, ἔ γάρ οἷ ἀλλὰ, ἔ μὴ οἷ ἀλλὰ, at vero, enim ve-
ro. ἔ μὴν, nec vero. οὐτε μὴν, οὐδὲ μὴν, οὐ μὴν οἷ, οὐ μὴν οὐδὲ,
ἔ μὴν ἀλλ' οὐδὲ, neque tamen. ἢ μὴν nempe. καὶ μὴν, vere, certe
rum. μὴν οἷ, verum tamen, rursum. μὴν οἷ γε, verum. ἀτάρ, ce-
terum. ἔμπης, tamen. καὶ οἷ atqui, tamen si, quantus, et quidē.
καὶ οἷ γε, quanquam. καὶ καὶ, etiam si. καὶ ἢ, est. οὐ μὴ πῶς, οὐ-
πω, nondum. οὐ μὴ οὐρ, οὐ μὴ οὐρ, neutiquam, atqui non.

Τοῖνυν, atqui, igitur, vero. ἐπὶ οἷνυν, iam vero. οὐ οἷνυν, ne-
que vero. ἀρα, igitur, ἀρα ἔν, ergo, itaque. ἀρα γε, igitur, καὶ οἷ,
itaque. καὶ δὲ, continuo. ταῦτ' ἀρα, igitur, idcirco. ταῦτη, ideo,
propterea. ἀρα, num. ἀρα μὴ, nunquid ἀλλὰ μὴ, nunquid, non
autem, ἀλλ' οὐ, ἀλλ' οὐχί, an non, non etiam. ἢ οὐ, ἢ μὴ, an non.
ἢ γάρ, nonne. ἀλλ' ἢ, nunquid. τί μὴν, πῶς δὲ οὐ, quidni. μὴ ἄρ
οὐ, an non. ἀρά γε, ἄρ' ἔν, utrum igitur ἀρά ἢ τε, utrum tandem.
οὐ γάρ, an non, μᾶν, num. μᾶν μὴ, nonne. ἢ an, alioqui, quam,
potius quam, vel. Μὴ, nunquid. μὴ ἢ τε, an non potius, vide ne
forte, fortasse, nunquam, neutiquam, μὴ οἷ, μὴ οἷ γε, ne minime,
non. οὐ οἷ, οὐ ἢ τε, nequaquam, absit, non.

Πῶς, ubi, fortasse, videlicet. δὴ πῶς, δὴ πῶς, nimirum, nempe,
tandem. μὴ δὴ πῶς, absit, nequaquam. οὐ δὴ πῶς, minime. οὐ τι πῶς,
οὐ τι μὴ, num forte non. μὴ τι. μὴ τι γε, μὴ τι γε δὲ, μὴ τι δὲ, μὴ ὅτι
γε, μὴ ὅτι δὲ, μὴ οἷ γε, οὐχ ὅπως, non solum non, nedum. οὐχ
ὅθεν, οὐχ ὅθεν, nedum. Δὲ, iam demum, porro. φέρε δὲ, age ve-
ro. τί δὲ, τί μὴν, τί ἔν, τί δὲ ἔν, quidnam. Γε, ἀλλὰ, ἀλλὰ γε,
ἀλλ' ἔν γε, saltem. γὰρ, γὰρ, γε ἔν, certe quidem, certe vero.
Μὴν, γὰρ, dumtaxat certe, quippe, at certe, γε μὴν, quidem vero.
Χολὴν γε, Χολὴν γ' ἄρ, vix, nullatenus. τοῖ ponitur pro γε. vnde
οὐτ' οἷ, sic quidem. πᾶν οἷ, admodum. γάρ οἷ, etiam vero. αὖ,
αὖ οἷ, vero, rursum, porro. Οὐν, ergo, ἀλλ' ἔν, certe, saltem, at-
tamen. Componitur ἔν cum multis nominibus: vnde οἷς ἔν,

quicumque, quisquis. Item μηδ' ὅστις ἔν, οὐδ' ὅστις ἔν, nullus. ὅποιος τις ἔρ, qualiscunque. ὅποσος τις ἔν, quantuscunque. ὅσοσος ἔν, quom. libet. quod etiam ὅσοσος δὴ ποτε dicitur. Sic ὅσοσος ἔν, quantus libet. ὁ ποτε ποτὲ ἢ ὁ πότερ' ὅ. Ἀπότε, vterlibet. ὅτε ἔν vel ὁ πότε ἔν, quod quidem. Item ὡς περ, sicut. Ἀπότε, vero. Ἀπὸ δὲ ν, utique. μὲν ποτε nempe ἢ ποτε, ἢ πότε. νόνη, nempe, nimirum, multo magis, multominus, nedum, ἢ ποτε siue, quam, quanquam.

πὲ fere ad solum ornatum adijcitur. ut in illis γ' ἔπος, ὅς ποτε, τάχα ποτε, ἴσως ποτε, οὕτω ποτε, μὲν ποτε, οὕτω δὲ. ubicunque, ἀλλοῦ ποτε, ὅπου ποτε, ὅπου δὴ ποτε, ubi ubi. ὅπως δὴ, quomodo modo. ὅπως δὴ ποτε vicinque. ὅπως ποτε, ὅπως ἔν, ὅπως δὴ ποτε ὅν, ὅπως πότεν, ὅπως ποτε, ὅπως αἶρ, ὅπως ἔρ, ὅπως τὶ ἔν, quocunque modo, quacunque via ratione ve. Sed iam finem faciam.

FRAN.

σύμ
nat
con
β,
uoc
can
asp
rui
π,
tan
cra
D
se.

FRANCISCI VERGARÆ GRÆ-

CAE GRAMMATICAE LI-
ber quartus, qui est de Ortho-
graphia & Prosodia.

DE LITERIS ET EARVM DIVI-
sione atque accidentibus.

C A P. I.

LITERAE sunt apud Græcos viginti
quatuor hac serie, α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι,
κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω.
Quarum septem sunt φωνικά τα, id
est, vocales, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. reliquæ
σύμφωνα, hoc est, consonantes. Ex vocalibus η & ω
natura longa, ε & ο natura breues, α, ι, υ ancipites. Ex
consonantibus nouem dicuntur ἄφωνα, id est, mutæ,
β, γ, δ, π, ρ, τ, φ, χ, θ. octo reliquæ ἡμίφωνα, id est, semi-
uocales, videlicet λ, μ, ν, ς, ζ, ξ, ψ, σ. Ex mutis tres vo-
cantur ψιλά, id est, tenues, τω, κ, τ. tres δασέα, id est,
aspirata, φ, χ, θ. tres μέσα, id est, media, β, γ, δ. Quæ
rursus tripliciter inter se comparantur. Primo enim
π, φ, β, in eadem sunt cognatione. quippe quum aere
tantum inter se differant, quem π efflat tenuem, φ
crassum, β inter vtrunque medium.

Deinde κ, γ, χ, alteram habent cognationem inter
se. Pari enim forma solo aere differunt, quem κ emit-

tie

tit tenuem, χ crassum, γ medium. Postremo in tertia cognatione sunt τ tenuis, cui similiter respondet δ crassa, & δ vtriusque media. Formantur autem π , ϕ , β , in labijs: κ , χ , γ , in gutture: & τ , δ , δ , in oris cavitate.

Ex semiuocalibus quatuor dicuntur α μ ϵ β σ λ , id est, immutabiles, λ , μ , ν , ρ , quodd in nominum & verborum inflexionibus inuariata fere maneant. tres dicuntur α , id est, duplices, quodd binas includant consonantes. Nam ζ valet $\sigma\delta$, ξ , verò $\kappa\gamma$, & ψ $\pi\varsigma$. Vltima σ , $\alpha\sigma\eta$ $\mu\sigma\nu$ dicitur, id est, immunis, quod officio careat.

Dicuntur etiam ex vocalibus quaedam mutabiles, alia immutabiles. qua de re aliàs dictum est.

Litera accidunt quinque. Figura, qua vnaqueque visu ab alijs distinguitur. Nomen, quo appellatur. Prolatio, qua cuiusque peculiaris vis auribus accipitur. Ordo, quo alia preponi, alia postponi consueuerunt. Et cognatio, qua alia in aliam commutatur.

Figure.

Figura.	Nomina.	Prolationes.
A, α	ἄλφα, alpha.	a
B, β, β	βῆτα, vita.	b
Γ, γ, γ	γάμμα, gamma.	g
Δ, δ, δ	δέλτα, delta.	d
E, ε	ἑψιλὸν, epsilon.	e breue. ^a
Z, ζ, ζ	ζῆτα, zita.	z
H, η	ἦτα, ita.	i longum.
Θ, θ, θ	θῆτα, thita.	th
I, ι	ἰῶτα, iota.	i
K, κ	κάππα, cappa.	c
Λ, λ	λάμβδα, lambda.	l
M, μ	μῦ, my.	m
N, ν	νῦ, ny.	n
Ξ, ξ	ξί, xi.	x
O, ο	ο μικρόν, omicron.	o paruum.
Π, π, π	πί, pi.	p
Ρ, ρ	ῥῶ, rho.	r
Σ, Σ, σ, σ	σίγμα, sigma.	ss
T, τ, τ	ταῦ, taf.	t
Υ, υ	ὑψιλὸν, ypsilon.	y
Φ, φ	φί, phi.	ph
Χ, χ	χί, chi.	ch
Ψ, ψ	ψί, psi.	ps
Ω, ω	μέγα, omega.	o magnum.

SCHOL.

SCHOL. Dicturi de Orthographia & Prosodia, recte à literis auspicamur: quandoquidem literas illa dirigit, hæc syllabam ex literis constantem. Deinde ^{ῥο} ῥομαίων, id est, literarum denominatio, sicut & orthographie, ἀπὸ τῶ ῥομαίων, id est, à scribendo est. Vt sit ῥομαίων quasi scriptura. Vnde Grammatici à ipsa dicta: cuius prima principia literæ sunt, idcirco σοιχῆα quoque, id est, elementa appellatæ. Post quarum divisionem de prolatione & alijs accidentibus fusius dicendum. Literarum igitur, tam Græcarum quam Latinarum veteres versusque prolationes, & si iam olim magna ex parte penèque irreparabiliter amissæ videmur, quicunque alijs linguis ab incunabulis assueit, Græcam Latinamque tanquam peregrinas adsciuimus: operæ precium tamen arbitror, eas sigillatim indagare, inito prius cum studiosis pacto, vt si quas in vsum longè diuersum abiisse deprehenderint, non in hoc ad amussim reuocare student, vt statim obseruandas obtrudant abnuenti populo barbaro. Fuerat quidem æquum atque optabile, veterum normam rationemque ipsam omnino præualere, sed nimirum consuetudo viciit: quæ quum omnium domina rerum, tum maximè verborum est, vt Sulpitius, Apollinaris dicebat. Quando igitur vicissitudo rerum est, seruendum temporis hac in re censeo, loquendumque non tantum cum Fauorino verbis, sed & vocibus præsentibus. Enimvero quum vulgo nunc audiamus, eandem scripturam varijs vocibus apud varias nationes proferri: vt à iunioribus & nostratibus intelligamur, nonnunquam cum multitudine prudentes errabimus, ne dum scioli videri volumus, nos ipsos alijs irridendos exhibeamus. Et vt exemplum Latini ac familiæ proponatur, hodie hanc scripturam Cicero plerique Hispani non multo diuersius enunciant, quàm Zizero: Galli contra & Valentini perinde ac si esset Sisero: Itali verò sicut Hispanice proferitur Chichero. Quæ discordia, quum passim inter eruditos deprehendatur, quonam Palemone plausibiliter componetur? quisue Aristarchus hic ferendus erit, si is non contentius tot gentes erroris damnare, suamque censuram quantumvis rectam hoc edito promulgare, & videlicet sequentibus e vel i, vt in Cicero & eius-

& eiusmodi, eadem prorsus oris figura proferendum, qua se-
 quentibus a, o, u, in cæcis, concursus, & similibus: ob eam adhuc
 rationem in publico sic enunciet. ut Hispani. Quicquero? Quod
 nonnulli nunc Grammatici pertinaciter faciunt, quæ magno
 apud pueros suos applausu nescio, non modico certe prudentio-
 rum contemptu, vulgique aperto derisu. Denique Tyronem pri-
 mum moneo, ut receptissimas quasque prolationes, quatenus si-
 eri possit: consuetur: deinde ne ubique sufficere pulet, ad ex-
 plicandum quarumvis literarum sonum, quod scripto præcipi-
 tur. Hic enim ut plurimum viue vocis actio necessaria est, cū
 qua Latine literæ quas singulis Græcis, quasi eiusdem vocis
 opponimus, non omnes illis ad amissim respondent: tum quia
 nostra tempestate in varias easque barbaras voces genuinæ
 viriusque lingue prolationes dissectæ sunt. A igitur omnino so-
 nat ut a. B vulgo laxius quàm b proferitur, ita ut ad v consonā-
 tem declinet. ut Cios vios. Quo vitio perpetuo laborat in Hi-
 spania Burgenfis diæcesis enuncians vestia, vene, pro bestia,
 bene. Quin eadem adhuc vitium geminat, quum præpostere pro-
 fert, bita, binum, bacca, pro vita, vinum, vacca. A Etate Cice-
 ronis Eadem sonabat quod b. ut liquet ex quadam eius episto-
 la ad Papyrium Petum. Nunc vitiose per v efferri, vel illud
 argumento est, quod quum muta sit, labijs comprimere debuit,
 quemadmodum eius tenuis t, & aspirata p. Atqui v è diuer-
 so labijs vallo dentium diductis efflatur. Confirmat hoc Cū qui-
 um balatus, quas be sonare sentimus, non ve. Cratini locus ci-
 tatur his verbis. ὁ δ' ἰλλ' ἰδιος, ὡς τις πρὸς αὐτὸν, Cū ἔν' ἀγῶνι ἑστῇ
 (Is autem (inquit) fatuus, quasi ouis, be be sonans ambulat.
 Neque verò reiicienda omnino sunt inarticulatarum vocum,
 quæ naturales animalium sunt, exemplar. x sonat ut g, & qui-
 dem cum vocibus, a, o, u, hucere nunc proferuntur ambæ, ut
 γάμῳ & gamos. λόγῳ, logos, λόγον, logu. at vero cum e, i, cor-
 rupte varietur. Nempe Hispani Latinum g in age, agis &
 eiusmodi, peculiari sono efferunt, sicut in vernaculis gesto, gil.
 Itali plerique perinde ac z sic age aze, agis azis. Ad quem fe-
 re modum ubique nunc in γ peccatur: Græcis quidem ipsis qua
 si consonans perperam enunciantibus: alijs verò siue hoc eo-
 dem

dem sono, siue alio, siue cuiusque lingue magis familiari. Mus-
tat autem proprium sonum γ, sequentibus γ, υ, χ, & tunc enim
sonat. v. ὡ γ γελ & angelos, Ἀγχίσις Anchisis, Φάλαγξ pha-
lanx, ἄγκων angon, non ancon. quia υ quoties sequitur, transit in
sonum γ precedentis. Δ omnino sonat vt d. Et ε sicut e, vt δ
de. Z, est z, valetque οδ in quas par fuit in proferendo vt resol-
ueretur, sicut & bene resoluitur in υ, & in π.

Enunciandum itaque ex analogia fuerat φράζω, veluti
φράζω, & ζω vt δω, Dorica more. Sed eam pronuntiatio-
nem tanquam difficilem ac retortam vitantes, in sonum pro-
pinquum ac lenem apum susurro per similem mutamus. z quo-
que Latinorum in horridum bombum. Fabius iocundissimas
esse testatur apud Græcos ζ & υ, quibus (inquit) nullæ apud
eos dulcius spirant. & subdit, Quas mutuari solemus, quoties
illorum nominibus vitimur. quod quum contingit, nescio quo-
modo hilarior protinus venidet oratio, vt in zephyris, zopyris-
que, que si nostris litteris scribantur, surdum quiddam & bar-
barum efficient. sed velut in locum earum succedent tristes &
horridæ, quibus Græcia caret. Hæc Fabius. Ex quibus illud in-
telligimus, ζ olim apud Romanos aliter prolatum quam z. Itē
υ aliter quam y. Nunc eodem sono enunciamus i, u, y, o, d, u, u.
H perinde nūc profertur ac si esset i longum cū sit e longum.
Ex H per virgulam transuersam intersecta due propemodum
E E fiunt sic, H, quas geminas continere dicitur H tam figura
quā etiam tempore, nimirum semper longa duas semper bre-
ues. atque ita transfertur à Latinis per e longum, vt Δημο-
δῆν Demosthenes, ποτὶς crater. E quoque Hebræum Græ-
ce redditur per υ sicut Latine per e. Ἠλίας, Ἰησοῦς, Ἡσάυ, He-
lias, Iesus, Esau. Ad huius confirmationem facit, quod de Γ ο-
nium balatu modo adduximus. Θ valet t, addito aere siue sta-
tu, ita vt referat anseris strepitum, vt Θεός theos, cum aspira-
tione, ad quem modum efferri oportuit θ à Latinis, non exiliter
quasi t solum, vt nunc vulgus profert.

I est i, sed nunquam fit consonans, ἰσός ergo ita voce di-
stinguendum est, vt appareat esse trium syllabarum, ἰσσο-
δῆν, vt quinque. & valet e, in qua itidem peccatur nunc, vt
in

in γ. Nam cum vocibus α, ο, ε, rectè vulgo profertur. vt ἄγος, ἄγος, cacos cacu. sed cum ε, ι, prauè ac diuersè, vt in κίερα, & similibus. quæ hoc tempore à Græcis sono quodam medio inter has Hispanicas prolationes, chi, qui, che, que, enunciantur. Hispani sono peculiari per ch efferimus. Simile quiddam contingit in c Latino. A sonat l. M verò m. Et v n, vt λιμένα limena. Sed λ & v sequente vocē ex consuetudine mutant sonos proprios in alios presiores, quales reddunt ll & m Hispanicè prolata. E valet n, vt ἄξι & αξιος. Cauendum autem, ne & hanc corrumpamus sicut x vulgus, cum dixi enunciat Punicè. O idem pollet quod o breue, vt ὄν & ὄνος. II sonat p, sed præcedente μ vulgo profertur quasi b, vt ἄμβελος & ambelos. præcedente quoque v in alia dictione, eodem modo. vt τὴν πρᾶξιν tin brazin. quanquam vtrunque grammatica ratione carere videtur. Pfortius sonat in principio, quàm in medio aut in fine. vt ῥῶμα Rhomi, ἄραρ Arar, quod ipsum in r quoque Latino sentitur. E à quibusdam premitur quasi geminum ss. sic μῦσος musa. T æquipollet litteræ t, nisi quod præcedente v quasi d efferri solet, vt in τᾶντα panda. Y sonat y. & verò est π, cum aere, hoc est, ph. profertur autem sicut f. vt φύσις physis. X est n cum spiritu, nunc cum α, ο, x, legitimū sonum habere videtur. vt in χᾶρτις, χορδή, λόγος, charti, chordi, lochu: Profertur enim aere è guttate erumpente, sicut caph Hebr. eum. Sed cum ε & i, diuerso modo, sicuti de γ & n eius cognatis dictum est, Græci huius tempestatis iuxta eam exilitatis proportionem quam in n semel usurparunt, aspiratam eius x efflant. Hispani verò ea voce proferimus, quæ illas à Punicis acceptas xe, xi, vt in χελιδόν, χοῖ & xelidon, xiros. & omnino profertur vt π, ex quibus constat. Ω geminum oo continet, non figura tantum, sed quantitate quoque, sicuti de κ dictum est. proinde quæ o longum valet, vt ὦρα hora.

114 VERG. LIB. III.
DE ORDINE, COGNATIONE, ET
geminatone literarum, de quæ duode-
cim diphthongis.

CAPVT I.

ORdo in vocalibus deprehenditur in diphthongis.
vnde α, ε, η, ο, ω dicuntur προταλνῆ, id est,
præpositiua. i & υ, ὑποταλνῆ, id est, postpositi-
ua. Diphthongi sunt duodecim, sex propriæ dictæ, vi-
delicet α, sonans æ, vt αἴγῃs agis. αὖ, quæ sonat vt aue,
si tollas e vltimum, vt αὖ & αὖος.

ε, quæ nunc profertur sicut ι, Δαρῖ & darios. εὐ,
sonans velut eua rapto a vltimo, vt, ἔσεν εὐα εσεν. οἱ,
quæ nunc enūciatur sicut ε, vt οἶκος & icos. sed ad La-
tinos transit modo in α, œcos. modo dissoluitur, Τροία.
& valet u. nunquam tamen fit consonans.

Itaque Οὐαλέρι & quinque syllabarum est apud
Græcos.

Reliquæ sex improprie dicuntur. videlicet α, η, ω,
υ, υ, ω, quarum prolaciones sic habent. α iota parui-
lo subscripto valet a, vt αἶμα αἷμα. η, iota itidem
subscripto profertur, vt η, siue vt i longum. ἑμῶν, timis

ω eodem iota subscripto, sonat solum o longum, ὁ-
γῶ logo. Reperitur etiam in his tribus paruum illud i
ascriptum antiquorum more, sic, Αἰ, Ηἰ, Ωἰ, Quartæ
υ nunc profertur, vt solum y, quum valeat yi. vt ἄρ-
πυα, harpyia. υ sonat vt i dempto i finali, ἀπῦ-
ρα, apiura trisyllabum, ita vt u sit consonans: ω Ionū
propria sonat vt oua dempto a, ὠυτὸς, outos dissylla-
bum, ita vt u fiat consonans.

In con-

In consonantibus quoque est certus ordo. Nam in fine dictionum neque ex mutis collocatur alia præter χ , neque ex semiuocalibus, λ , μ , ρ . Ad hæc eadem consonans geminata nunquam incipit, neque finit dictionem. Porro tres consonantes, quarum due idem valeant, nunquam in dictione simplici coniunguntur. In compositis verò quandoque fallit regula. fallit etiam cum præcedit muta sequente liquida, ut in $\sigma\upsilon\gamma\gamma\omega\mu\iota$. Est præterea certa lex inter consonantes, quæ præscribit, quomodo inter se & cum vocalibus copulanda sint ad syllabæ comprehensionem. Ex qua regulâ huiusmodi eliciuntur.

Omnis consonans inter duas vocales ad sequentem pertinent. ut $\alpha\gamma\omega$, $\delta\iota\kappa\alpha\zeta\alpha$: quod de simplicibus est accipiendum. Nam in $\delta\epsilon\alpha\gamma\omega$, ζ ad ϵ pertinebit potius quàm ad α sequens. atque itidem in eiusmodi compositis. Ad hæc ablata per apostrophum vocali, sequens vocalis pertinet ad præcedentem consonantem. ut $\alpha\gamma\tau'$ $\epsilon\mu\omicron\upsilon$.

Consonantes quæ in dictionum initio in comprehensione reperiuntur, pari forma in comprehensione erunt in medio. ut $\tau\epsilon\phi\omega$, $\pi\lambda\epsilon\omega$. Næ $\tau\epsilon$ & $\pi\lambda$, quia in principio dictionum inuenta, pertinent ad sequentem vocalem: ideo in medio, ut puta in $\epsilon\tau\epsilon\pi\omicron\nu$ & $\omicron\pi\lambda\omicron\nu$, ad sequentem vocalem similiter pertinent, tam inscribendo quàm inproferendo. Quod si loca inuicem commutent, erunt in diremptione. ut $\alpha\pi\tau\phi$, $\epsilon\lambda\pi\tau\varsigma$. in quibus ϕ & λ ad præcedentes vocales pertinent, τ & ω ad sequentes. Præterea consonantes quæ in principio non inueniuntur in comprehen-

sione, quum inciderint connexæ in medio, in diremptione erunt. Itaq; ἐδδω & ὀγδοορ dirimuntur, quia nussiam reperitur dictio incipiens à δλ, neque à γδ. Vnde consequitur consonantes qua geminantur, veluti δδ, λλ, κκ, & alias, semper dirimi, quod scilicet nunquam sint inceptiuæ.

Cognitione quadam ex vocalibus in alias mutantur, vnde mutabiles dictæ α, ε, ο, quod quando sunt inceptiuæ thematum in verbis, mutantur in præteritis. α quidem & ε in η, ο vero in ω. & similiter in penultimis futurorum in verbis circumflexis.

Item penultima futuri interdum mutatur in ο in medijs præteritis, vt λέγω, λέξεω, λέλογα. Quin & ab alia dictione in aliam diuersam deriuatur ea cognatio, vt ἀλέγω λόγῳ, ἀφέρω φορῶ. Consonantes quoque quadam inter se cognitionem habent. Nam alia pro alijs ponuntur: veluti aspirata pro tenuibus, vt χαθ' ἡμεῖς, pro κατὰ ἡμεῖς, vbi d est loco τ. Item ὕφ' ἐαυτοῖς, pro ὑπὸ ἐαυτοῖς, vbi φ est pro π. Item οὐχ ὀπώς, pro οὐκ ὀπώς. vbi χ est pro κ. & pro medijs, λέγω, λέλεχα. Itidē media & tenues pro se inuicem & pro aspiratis. vnde ἀντίστοιχα, id est, succedanea dicuntur, quorum exempla patuerunt in formationibus verborum.

Illud quoque ad ordinem siue cognitionem pertinet, quod quadam consonantes gaudent geminari, & diuerso alia simul esse reformidant. Geminantur, media, tenues, immutabiles, & ο: aspirata nunquam, neq; duplices. vt καββαλος, αγγῶ, ἐδδεις, ἱππῶ, κόκκῳ, ἀλλήκδρ, ἀλλῶ, ἀμμῶ, πίννα, πόρρω,

ῥω, δάλασα. Quod interdum compositione accidit. quum enim dictio finita in *v* componitur cum incipiente à γ, λ, μ, ς, σ, fere *v* mutatur in sequentem consonantem, ut συγγράφω, συλλαβή, σύμμαχος, σύρρος, σόσις. alia sequente *v* manet geminata, ἐννοια, σύννοος. Interdum deductione, sicuti in fœmininis in εσα, à masculinis in ες, ut ἡ χαρίεσα à χαρίεις χαρίεσσι. Et in gentilibus, ut ἡ λίβυσα, κίλισα, θράσα. & in verbis in *ω* deductis à finitis in *ω*. ut ἀπὸ λυνόω & τίννυμι. Porro adhuc geminatur in verbis quinta coniugationis non habentibus penultimam longam, ut ἄλλω, δάλλω, ποικίλλω, ἀνατέλλω. præterquam in δέλλω, Πέλλω, μ quoque geminatur in præteritis passivis prima coniugationis, ut τέτομαι, γέγραμαι. Ad hæc ς geminatum reperitur traditione siue origine, ut πύρρι. & ubi componitur cum dictione finita in vocalē, ut ῥῆμα ἐπύρριμα, ῥῆσις ἀνάρρησις, ῥωσὸς ἀρρῶς. excepta εὔ, ut εὔρος. Et quum illi præponitur *e* augmentum ut ῥέτω ἐρρέπων. σ etiam geminatur, ubicunque Attici substituunt τ. ut γλωσα γλώττα, ὀρύσσω ὀρύττω, πλῆσσω πλήττω.

Horum tamen quadam in vetustis codicibus per τγ leguntur, ὀρύτγω, πλέτγω. Postremo aduertendum geminata interdum dissolui derivatione. ut ἀβένεα ἐνατ. à τέταρα τέταρ, à δάλλω δαλερός.

SCHOL. Sex diphthongos propriè dictas quidam adhuc appellāt ἐμφῶνς, id est bene sonantes: itē tres ex impropriè dictis, videlicet, α, η, ω, ἀφῶνς, id est, mutas, quòd illarum nihil sonet. reliquas, γ, νυ, ωυ, ης, κοφῶνς, hoc est male sonantes.

Unde perspicuum sit, etiam ex diphthongis nonnullas aliter nunc proferri quam olim. Nam si *eu*, *u*, bene sonant, immerito dicitur malè sonare *u*, quum eodem modo *u* nunc sonet in hac, quo in illis. Item si *y* que nunc eo sono proferitur quo *a* male sonat, & *a* bene: nunc ergo altera proferitur alia voce quam olim. Hic dices neutram modo recte proferri. Idipsum equidem ut in his atque etiam in plerisque alijs tibi assentiar, non simplex ratio est que suadeat. Verum omnia hæc ad pristinam normam exigere, otiosum plerisque atque odiosum fortasse iudicabitur.

De consonantium ordine multæ traduntur regulæ, è quibus hic aliquot subijciam. Aspiratae duæ *φ* & *χ* preponuntur tertiæ *θ*, in inijs & medio. ut *φθοῖρα*, *ἰφθυῖν*, *χθῆς*, *ἐχθρὸς*. non tamen ediuerso nam *θ* illis non preponitur. Pari modo tenues locantur inter se, π videlicet & *κ* ante τ *πῶν*, *ἄπῳ*, *κτεῖς*, *ἀντῖς*, & non econuerso. Itidem mediæ *ε* & *γ* ante *δ*, *ἐδῶκα*, *ὄγδοον*. nisi quod *γδ* nunquam reperitur in principio dictionum, ideoque semper dirimitur *ὄγδοον*. Præterea aspiratae neque uis tenuibus, neque medijs præcedunt. postponuntur autem solis tenuibus, idque in diremptione tantum. *ἀτδῖς*, *οἰατφᾶς*, *ἰακχῶς*. nisi quod *χ* etiam subijciuntur suæ mediæ *γ*, sed tunc *γ* sono proprio amisso proferitur sicut *ν*. ut in *ἄρχω*, *λόγχι*. Ex immutabilibus *μ* ponitur ante *ν* in inijs, *μνεῖα*. & in medijs *ἀμνός*, nusquam autem illam sequitur. ponitur quoque post *θ* & *χ* in medio tantum, *ἀρεμὸς*, *αὐχμὸς*. Itidem *ν* post *φ* & *τ* *αφνός*, *ἔφνῶς*. At *λ*, *ν*, *ρ*, locantur post *χ*, & post *θ*, in principio & medio. ut *χλυσῶ*, *ἐχλευσῶρ*, *χνῆς*, *ἄρχων*, *χρᾶς*, *ἄρπυιὸς*, *θλαῶ*, *ἐθλαῶν*, *ἡλῶ*, *ἔθνος*, *δράτος*, *αἰθρίος*. Itidem post *φ* *φλοῖος*, *ὀφλημαρ*, *φρεαρ*, *ἄφρων*. nisi quod *ν* cum hac tantum in medio reperitur, *ἄφνω*. Immutabilibus etiam locus est post tenues ac medias, & in principio, & quod plerumque accidit, in medio hoc modo, *λ*, post *κ*, *κλαῖω*, *ἐκλαῖον*, post *π*, *πλῖνω*, *ἐπλεον*, post *τ*, *τλῆμι*, *ἄτλας*. Item post *γ* *γλῖν*, *αγλαός*. post *ε*, *ελαῶ*, *ἐλαῶ*, *ἐλαῶ*. post *δ* non reperitur. At *μ* post *κ* & *γ* in medio tantum, *ἀμικ*, *ὄγμος*. post *π* nusquam ponitur, neque post *ε*, bene post *τ* & *δ*. *τμήμας*, *ἄμης*, *δμῶς*, *ἄδμυτος*.

Et

Et γ post κ, ανισμός, τίνων. post π πνύω τινων. post τ in medio tantum, τίνω. Item post γ, γνωρίω ἐγγάριον. post σ nusquam. post δ δνοφερός, ἀριάδην. Et ρ post eas omnes in vtroque loco, κράτος κίεραμα, πράττω ἀπρακτός, πείχω ἑίχων, γράφω ἄγραψον, ἐραδύς ἀερίμω, δρῶ φῶδες. Duplex consonans nunquam alteri consonanti præponitur, sed neque post ponitur nisi raro cuiusdam immutabili: idque in medio tantum siue in fine. Itaque ξ locatur post λ, ὄλεξ. & post γ, quod tamen vocce est γ. Nam ante γ, κ, χ, ξ, nunquam incidit, sed γ, ut ἐγγράφω, ἐγκάω, Ἀγχιόης, Φάλαγξ. & post ρ, ἄρξαο. & tantum post μ & ρ. ἐμφυχός, τρεψών. Vero tantum post ν & ρ, raro tamen. μελάς, ὀφθαλμός, ἀρισταρίων: & præponitur omnibus aspiratis, φράδομαι ἀσφαλής, χήμα ἑυχημόν, σδέν, ἀσδινέα.

Item tenuibus, σσίνδω ἀσσονδός, σκηνή τετρασκηνή, σέλλω ἑσέλλω. & medijs, σθενύω ἀσθενός. sed ante γ tantum habet locum in medio, φάσγανον. ante δ verò nusquam, nisi Dorice, σδωή pro σδωή, φράσσω pro φράζω. Locatur autem post λ, ν, in medio & in fine, ἄλσ, τίρως, ἄλτος, πύχυνται. Item post ρ, πυρός. post μ nunquam. cui tamen sepe præponitur, σμήνος ἀσμενος. reliquis immutabilibus non ita, nisi forte aliquando in compositione. αἰσέω. προσλαμβάνω, προσνέμω. Præterea γ in compositione conuertitur in μ sequente ε, μ, π, φ, &, ut σύμβολος, σύμμαχος, συμπόσιος, σύμφωνος, ἐμφυχός. sequentibus vero γ, κ, χ, in γ, ut ἐγγράφω, συγκλείω, ἐγχεῖω. sequentibus alijs, nunc cum ipsis geminatur, ut συλλέγω. nunc omnino exteritur, ut puta sequente σ, συλλέγω, συσπύμα. non tamen semper ἑνσώσις. sicuti nec semper conuertitur in σ, sequente altero σ, ἑνσώσις, πανσέλινος. Habent porro dialecti & poetæ suas quasdam rationes consonantes atque etiam vocales geminandi, de quibus suis in locis dicetur.

DE GENERALI ORTHOGRAPHIAE
ratione, & de Euphonia.

Cap. III.

O Rthographia ratio in syllabis quibusdam traditione constat, vt in penultima huius dictionis αἰνείας. In alijs analogia. Nam vt διγῶ & habet α, ita quoq; δικοῖα & διγῶρ. In alijs etymologia. vt in αἰνείας, quod habet α, ab αἰνέω αἰνῶ. Rursus scriptura variatur analogia, etymologia, traditione, schemate, id est figura & dialecto.

Analogia quidem, ex certis communibusq; praeceptis inflexionum aut formationum, vt in τῶπῶ, τῶψῶ, τέτυπα, κόπῶ, κέχοπα. ἀῖρ, ἀῖρ & ἀνῖρ, ἀνῖρ &.

Etymologia vero tripliciter, aut ex significatione. vt λίμνη fames, λοιμός pestis. Aut ex cōpositione, vt in compositis ab ὄνομα, quae mutare solent o prius in ω, & posterius in υ. vt ἀντωνομία, ἱερώνυμος. Aut ex deriuatione, vt in deductis à verbo dissyllabo habente e in priori, quae mutant ipsum in o. vt à λέγω λόγος, à φέρω φορῶ, à νέμω νομῶ. Traditione, id est, vsu & auctoritate, ad quam confugitur quum regula deest. vt puta quod φῆς habeat subscriptum, quum rationi & regulis omnino repugnet: auctoritate tantum defenditur. Schemate, vt puta vbi euphonia causa, aut mutantur literae, vt ἔδωδ, sequente vocali: ἐκ πόντος, sequente consonante. Aut detrahuntur, vt ὄτῳ γῶρ pro οὐτως, quia sequitur consonans. Aut adduntur, vt quum datiuus pluribus nominum, & tertijs personis verborum in i vel e desinentibus sequente vocali

vocali adijcitur v, quod ἐφελκύν vocat, vt σώμασι
 δέ, καὶ σώμασιν αὐτῶν λαμβάνουσι, καὶ λαμβάνου-
 σιν αὐτοῦς, τίθησι δέ, καὶ τίθησιν ἐκεῖ. ἐτυπτε δέ, καὶ
 ἐτυπτε αὐτόν. Aut conglutinantur, vt patuit in con-
 tractionibus lib. II. De dialecto dicetur lib. V. vbi et-
 iam de hisce figuris fusius.

SCHOL. Orthographia neuiquam contemnenda est: ma-
 ximè vbi tanta diphthongorum & vocalium pene idem sonan-
 tium turba obstrepit: vel quod sepiusimè vnus literulæ aut
 toni immutatione significatio variatur, vt ῥόδιος Rhodius,
 ῥόδιος rosaceus. θεᾶ dea, θεᾶ spectaculum. Cuiusmodi multa
 à Cyrillo collecta in lexicis seorsum excusa circumferuntur. Est
 autem scribendi ratio partim fixa, partim mobilis. Et fixa qui-
 dem ex auctororum lectione certius colligitur quàm ex vllis præ-
 ceptis: tametsi dictionum scriptiones, vt in lexicis seriatim ha-
 beantur, memoriam plurimum adiuuare possunt. Conferet quo-
 que non mediocriter peculiare canones in promptu habere,
 quales Theodorus Gaza in tertium librum τῶν ἑσπερίων ὀρθο-
 γραφικῶν congegit. Mobilis verò latissime patet. Nam vt cætera o-
 mittantur ratio componendi, in qua & literæ & toni immu-
 tantur, varia est. Nempe ex duobus integris, χερσίνος, ex
 duobus corruptis, σοφονλῆς ex integro & corrupto, περιλῆς.
 & vice versa, μιτάνδρωτος. Sunt autem de his regulæ spe-
 ciales variae. Vt puta quod prima persona presentis aut futuri
 compositionem ingre diens, nunc mutat ω in ο. λέγω λέγωντος,
 μίξω μίξοντος. alias in ι, vt ἄρχω ἀρχίζοντος, λίσσω
 λισμίζοντος: interdum abijcitur, vt τέρπω τερπόμενος. ῥίψω
 ῥίψωντος. Item quod nomina finita in & quando cōponuntur
 cum dictione incipiente à consonante, vt plurimum amittunt &
 vt διότιλος, δημοσδίνος διλόσοφος. quandoque ipsum re-
 tinent, vt λαοσός, διόδοτος. quandoque mutant in ι, ὁδοί-
 πός: quandoque & in η, ἰλοφιδόλος, & in ε, Μεγίλας:
 & in ι, Οριβάσιος: & in ι, ἀργαφόνιος: & in αι, Κλυζαμνί-
 τος. Porro derivatio multo magis varia est, de qua regulas
 pene innumeras reperies apud Grammaticos. Quidam tota

ἀρχαῖς, ἀλλ' ἐθηκεν. Per synaresin, ἡρῶναι pro ἡρῶ
ναι. Per crasin, τὰμῃ pro τὰ ἐμαί. Item per elisionem &
synaresin simul, ἐμοῦ ποδόνει pro ἐμοι ὀποδόνει.

Per elisionem & crasin, καγῶ pro καὶ ἐγώ. Per eli-
sionem, crasin & synaresin. ἐν τᾷ διοτιᾷ pro ἐν τῇ
διοτιᾷ. Per crasin & synaresin, ὦπλόθ pro ὁ αὐ-
πλόθ. In ecclipsi auersionis signum adhibetur: &
ut plurimum in synalæpha, quum bina dictiones con-
glutinantur. Expungitur autem i in totum per sy-
nalæpham, quum præcedit in diphthongo. ut ἐν τῷ-
μῷ, pro ἐν τῷ ἐμῷ. Et cum in binis diphthongis est.
tunc enim ex altera eliditur, & ex altera subscribi-
tur: ut in ὦπλόθ pro οἱ αὐπλόθ: Subscribitur verò
ut plurimum quoties sequitur in diphthongo. ut in ὦ-
πολθ, ἐγῶμαι, ἐγῶδα, pro, ὁ αὐπολθ, ἐγῶ οἶμαι,
ἐγῶ οἶδα. Ad hæc in dictionibus simplicibus multifa-
riam reperitur subscriptum i, videlicet in datiuis
singularibus paribus finitis in α, η, ω. ᾧ Αἰνεία, τῇ τι-
μῇ. ᾧ λόγῳ, ᾧ Μενέλεῳ. Item in datiuis dualibus
Atticis, τοῖν Ἀρτέλεων, ὄφρα. Et in nominatiuis &
datiuis pluralibus paribus, itidem Atticis, οἱ Ἀρτέλεω,
τῆς Ἀρτέλεως, nisi quod in neutrorum rectis non sub-
scribitur, τὰ ἐογεῶ. Item in datiuis Ionicis in ησι,
τῶς μεθῆσι. & in secundis ac tertijs personis singu-
laribus subiunctiuorum finitis in η, α, ω, ἐάν τύπῃς,
τύπῃ· βοᾷς, βοᾷ. δίδῃς, δίδῃ. Et in secundis personis
singularibus presentium & futurorum indicatiui
vocis passiuæ, τύπῃ, βοᾷ, πῃ, τυφθήσῃ, &c. Et in
secundis & tertijs personis presentium indicatiui
actiui verborum circumflexorum secunda coniuga-
tiq-

tionis. vt βοῶς, βοῶ, ῥῆς, ῥῆ. Et quum in verbis circumflexis sit contractio in ω ex diphthongo oi, βοῶμι, βοῶμι. Et in prateritis optativi passivi. vt πατοῖμι, βεβοῖμι, κέχουσέμι. Item in prateritis quaecunque augentur ex ω, oi, vt ὄρω ἥρω οἶχομαι ὠχέμι. Multa etiam vocabula perpetuo habent i, qualia sunt aduerbia in η. vt πῆ, πῶτε. Et in a datusiis similia. vt δημοσίᾳ, ἰδίᾳ. Item nomina et pronomina quaedam. vt ἄδης, ἄσμα, ῥᾶδι, ῥᾶν, ῥᾶς, ῥᾶδι, ῥᾶδι, πᾶς, δᾶς, δᾶς, λησῆς, ἥτορ, ἥτοι, ἄδωμ, ἥδωμ, γῆδιον, νῶμ, σῶμ, σῶ, παῖς, ῶδι, κωμῶδι, γαυῶδι, et similia. Et verba quaedam. ἄδω, χῆζω, κλῆζω, φῆς ἄφημι, ἐκνα ἄκῶν, πέρηνα ἄφηνω, κέρηνα ἄκῶν, δειήτηκα ἄδικα. Item κᾶθη, δῶν, pro κᾶθησαι, δῶναι. Et quaedam tempora a thematis in ei. vt ἦδαι nouerat, ἦα ἦειμ ieram, ab εἶμι, cum compositis ἄπῆν, παρήειμ, et c.

SCHOL. Ad orthographiam pertinet cognoscere, quae litterae in quas coalescant. et quae elidi, quae subscribi, et quibus modis debeant. Aversio quoque, de qua maxime dicitur, ubi superscribenda, et ubi omittenda sit. Ideo commode nunc de hisce agitur: atque imprimis de synalepha: quae à Tryphone definitur, duarum syllabarum in vocalem unio, reiecto tono. et ulla species eius huc pertinet, id est, elisio, quum videlicet in binis distionibus vocalis cum contractione simul eliditur: vt ἐν τῷ Διονίᾳ pro ἐν τῷ Ἀδιονίᾳ. Quando autem elisio sola est, improprie recensetur inter modos synalephae. vt in μὺγι ἄχαιος. Ex omnibus literis solum subscribitur. idque tantum illis tribus vocalibus, alicubi ex generali quadam regula, vt τῷ λόγῳ: alicubi iuxta analogiam aut etymologiam, vt ῥᾶν ῥᾶς ἄ ῥᾶδιος, alibi figura, vt ἥρῳα. Horum dispersam habet syllavam magnum Etymologicum. Constantinus quoque

que Lascaris ex professo in vnum multa coegit, non tamen omnia. Quaedam enim ex ijs, quae dialecto constant, sciens videtur omisisse.

DE PROSODIARVM APICIBVS,
deq³ punctis, & alijs virgulis.

CAP. V.

NOtula, quibus in scribendo Graci vtuntur, aut apices sunt, aut puncta. Apices ab illis $\pi\sigma\sigma\alpha\delta\iota\alpha$ vocantur, id est, accentus, qui decem sunt, quadrifariam diuisi, $\acute{\epsilon}\iota\varsigma\ \tau\omicron\nu\omicron\varsigma\ \pi\epsilon\upsilon\sigma\mu\alpha\tau\alpha\ \chi\omicron\sigma\omicron\upsilon\varsigma$, $\kappa\alpha\iota\ \pi\acute{\alpha}\delta\eta$, id est, in tonos, spiritus, tempora, & passiones.

Toni, id est apices, eleuationem ac depressionem syllabarum indicantes, sunt tres, acutus, grauis, & circumflexus. acutus à dextera sinistram versus descendens, in syllabam acuendam defertur, hac figura $\acute{\upsilon}\tau\ \acute{\alpha}\nu\epsilon\iota\alpha$. Grauis, à sinistra ad dexteram, in syllabam grauiandam, hoc modo, $\grave{\upsilon}\tau\ \pi\epsilon\pi\iota\ \mu\grave{\epsilon}\rho\ \tau\omicron\upsilon\tau\omega\mu$.

Circumflexus ex acuto & graui compactus, syllabam circumspectendam vtring³ contegit, hac forma, $\circ\upsilon\tau\ \mu\circ\sigma\alpha$.

Apices spirituum duo sunt. Tenuis, qui sic pingitur, $\acute{\upsilon}\tau\ \acute{\alpha}\eta\rho$, aer. Et crassus, cui respondet aspiratio Latina, sic, $\acute{\upsilon}\tau\ \epsilon^{\prime}\ \kappa\tau\omicron\rho$, Hector.

Tempora seu nota temporum, quae longitudinem & breuitatem suppositarum vocalium designant, duo sunt: longum & breue. Longum, est virgula porrecta, hoc modo, $\mu\acute{\upsilon}\rho\eta\alpha$. Breue est, $\circ$, minutum, vt $\mu\upsilon\rho\eta\alpha$.

Passiones, seu virgulae indicantes dictionem affici,

ci, sunt tres. α π ό ρ ο ρ θ, id est, auersio, qua ostenditur vocalem deesse. Nam concurrentibus duabus vocalibus, quarum altera precedentem dictionem finiat; altera sequentem inchoet, vocalis precedentis euphonia & ornatus gratia, interdum apud oratores eliditur: apud poetas etiam metri causa. Cuius loco ad defectum illum notandum, auersionis signum adhibetur in loco superiori, hac figura, °, vt α π ° έμοῦ. pro α π ό έμοῦ. Vocales quae sic elidi queunt, haec sunt. ε. vt φ έ ρ έ έ π έ, pro φ έ ρ ε έ π τ ε. ο. α π ° έμοῦ. pro α π ό έμοῦ. α. χ α τ ° έμοῦ, pro χ α τ α έμοῦ. ι. α ν ρ ° έμοῦ, pro α ν τ ι έμοῦ. Item diphthongi. α γ. β ο ῦ λ ο μ ° έ γ ω, pro β ο ῦ λ ο μ α έ γ ω. Et ο ι. ο ι μ ° έ γ ω pro ο ι μ α έ γ ω. Eliditur etiam aliquando sequens vocalis, quum scilicet ea brevis est, & praecedens longa. vt δ ° γ α δ έ, π ο ῦ τ ι pro δ α γ α δ έ, π ο ῦ τ ι. Quandoque etiam in synalæphis adhibetur apostrophus, vt τ ῶ ν ο μ α, pro τ ο ὀ ν ο μ α. τ α μ α, pro τ α έ μ α.

Υ π ο δια σ ο λ η, id est, distinctio vel subdiuisio, seruit ad disiungendas partes male coherentes, quae alias coniunctae legi poterant. Ponitur autem in linea, ita vt declinet ad partem inferiorem hac figura, . vt δ, & quodcunque.

Υ φ έ ρ, id est, subunio huic aduersa, coniungit male disiuncta hac figura, ~, vt δ ~ &, quod.

Σ & γ υ α ι, id est, puncta, duo sunt. Colon, quod positum ad lineae partem superiorem, significat clausulam ex parte esse perfectam, & ex parte imperfectam: in medio vero omnino absolutam. Et coma hac figura, . quod ad partem inferiorem appositum significat senten-

ten-

tentiam omnino esse imperfectam. vt ἐγὼ μὲν ; ἔγω-
 φω. σὺ δὲ ; μάλα δόξεις. ego quidem scribo: tu autem di-
 scis. Iuniores tamen plerumq; commatis signo vti so-
 lent, vbiq; sententia quidpiam aliud exposcit, vbi
 vero quiescit, colo indifferenter aut in medio loco, aut
 in inferiori sine superiori appposito. Aduertendum etiā
 interrogationis signum apud Græcos hoc modo descri-
 bi; τί τοι ἐστίν; quid agis?

Item quod duo puncta supra vocalem distinguunt
 ipsam, ne cum precedente coeat in diphtongum. οἷς,
 οἷς dissyllabum est: aliās οἷς sine punctis monosyllabū.
 Sic ἦν, dissyllabum: ἦν monosyllabum. Item quod lon-
 gi temporis virgula supra dictiones porrecta etiam
 nomina propria indicat. vt ὁ πλάτων διαλέγεται, Pla-
 to disputat. & literas. vt τὸ ἄφρων ἐστὶ δίχρονον,
 α vocalis est bitemporea. Quandoq; etiam dictiones.
 vt τὸ διαλέγομαι ἵσθαι ὁμιλῶ, ὁδοῦ ἢ διαλεκλῆ;
 id est, disputo, idem est quod colloquor: vnde ars dispu-
 tatoria. Interdum etiam syllabas in compendium con-
 trahit. vt σὺ σωτήρ. καὶ κύριος.

SCHOL. Præter literarum figuras sunt & aliæ decem
 nōtulae prosodice nuncupatæ, id est, accentus, ab accinendo, hoc
 est modulando. Nam quicquid ad modulatam proferendi rā-
 tionem pertinet, Grammatici Prosodiam appellarunt. Ex lite-
 ra θ trisariam diuisa sunt apices tonorum & temporum. Ei-
 enim pars hæc dimidia superior circumflexum facit, quæ et-
 si in quendam veluti pyramidis iconum acuitur, ab scribis ta-
 mē inter festinandū plerumq; in arcum complanatur sic. Eadē
 pars superne in duo equalia diuisa, acutum ad sinistram re-
 linquit, & grāuē ad dexteram. Deinde pars hæc inferior a signū
 est, tēporis breuīs. Virgula vero transversa lōgi. Ex litera η

diffe-

diffecta constituuntur spirituum apices, sic H. Ceterum scribē
festinantes pro crasso semicirculum sinistrum depinxerunt sic;
& pro tenui dexterum, sic. Literis tamen maiusculis inte-
gri superponi solent. Ἀδρα μοι ἔννεπε, μέγα
πρᾶγμα ἴσθι. Latini u pro aspirationis siue spiritus crassi nota u-
surpantes tenuem omiserunt, satis esse iudicantes, si tenuis spi-
ritus intelligeretur succedere, ubicunque h, aspirationis nota
non esset. Apud Græcorum vetustissimos nudi literarum cha-
racteres, quemadmodum nunc apud Latinos, absque apicibus
scribebantur. Quod Angelus Politianus ex antiquis inscriptio-
nibus & vetustis codicibus confirmat.

Temporum duplex est usus, alter in poetis ad discernendā
indifferentem in incipitibus quantitatem. ut in ἄρης ἄρης a-
pud Homer. aliter apud Grammaticos in præcipiendo ac metie-
dis carminibus. ut ἄρης. ἄ-υ.ρης ἑρτο-υ. λοιγῆ, μι-υ. αἰφόνε,
-υ. τειχῇ-υ. τῶν-υ. τῶν-υ. Mars Maiors hominum pestis qui mæ-
nia quassas.

Item superpositis signis. ut ἄρης ἄρης ἄρης, ἄρης, ἄρης
Odysseus, Atridesque hominum rex, & diuinus Ulysses. Passi-
ones rectius videntur posse numerari inter puncta, quàm inter
prosodias: quum scripturam ipsam afficiant magis ut lectionem
dirigant, quod est punctorum officium: quàm ut syllabarum
prolationem moderentur, quod est prosodiarum. His Latini u-
sunt ubi opus est, sicuti etiam punctis clausularum, tonorum-
que ac temporum apicibus, & duobus punctis distinguētibz
vocales; Menelaüs, Thimótheüs, aër, coëmo. & virgula syllā-
bas contrahente, pr^a, nr^a.

DE SYLLABAE ACCIDENTIBVS

& primum de tono.

CAP. VI.

Syllaba quatuor accidunt, ἡ ἀμειβόμενος ἀριθμός;
sid est, literarum numerus. τόνος, tenor. πνεῦμα;
spiritus. χρόνος, tempus. Literas habet ut plurimum
quin-

quinque, vt $\pi\lambda\omicron\upsilon\varsigma$: vt minimum vnam, δ . Tonus in syllaba est tenor quo eleuatur, aut deprimitur, aut eleuatur simul & deprimitur.

Sunt autem toni tres, $\delta\acute{\zeta}\epsilon\acute{\iota}\alpha$, acutus, $\beta\alpha\rho\epsilon\acute{\iota}\alpha$, grauis, $\pi\epsilon\rho\iota\pi\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$, circumflexus. Loci $\tau\eta\varsigma\ \delta\acute{\zeta}\epsilon\acute{\iota}\alpha\varsigma$, id est, acuti, sunt, vltima, penultima & antepenultima. vnde vocabulum quod acutam habet vltimā, Oxytonum dicitur, vt $\chi\epsilon\ \rho\pi\acute{o}\varsigma$. quod penultimam, Paroxytonum, vt $\epsilon\upsilon\lambda\omicron\gamma\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\ \Theta$. quod antepenultimam, Proparoxytonum, vt $\chi\acute{\upsilon}\rho\iota\ \Theta$. Loci $\tau\epsilon\rho\iota\pi\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma$, id est, circumflexi, sunt, vltima: vnde $\pi\epsilon\rho\iota\pi\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\upsilon$ eiusmodi vocabulum dicitur, vt $\Theta\upsilon$. Et antepenultima, vnde $\pi\rho\omicron\ \pi\epsilon\rho\iota\pi\omega\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\upsilon$, vt $\chi\acute{\alpha}\rho\iota\varsigma$.

$\beta\alpha\rho\epsilon\acute{\iota}\alpha$, id est grauis, duplex est, syllabicus & prae-dominans. Syllabicus, quem habent omnes syllabae, ea excepta supra quam est tonus apice signatus. vt $\chi\acute{\upsilon}\rho\iota\ \omicron\varsigma$ dictio est proparoxytona, quia habet acutum in antepenultima, cuius penultima & vltima dicuntur habere grauem syllabicum, qui non pingitur, quia scilicet demisso & graui tono proferuntur.

Grauis prae-dominans est acutus dictionum oxytonarum, qui scribendo & legendo in grauem mutatur. Nam quoties oxytona dictiones in consequentia sunt, hoc est in contextu non sequente puncto, acutum mutant in grauem, tam figura quam prolatione. vt $\chi\epsilon\ \rho\pi\acute{o}\varsigma$ nomen oxytonum in hac oratione, $\epsilon\upsilon\lambda\omicron\gamma\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\ \Theta\ \delta\ \kappa\alpha\ \rho\pi\acute{o}\varsigma\ \tau\eta\varsigma\ \kappa\omicron\iota\lambda\acute{\iota}\alpha\varsigma\ \sigma\epsilon$. non tamen idcirco appellari definit oxytonum. Aduertendum autem Barytonum dici quoduis vocabulum non habens toni apicem supra vltimam: quod eo ipso grauis syllabicus iuxta mo-

dō dicta, locum habeat in eadem vltima, à qua denominationes hæ sumuntur: vt sit barytonum, id est habens grauem tonum supra vltimam, nempe syllabicū: sicut oxytonum dicitur habens acutum supra eādem. Itaq; $\epsilon\upsilon\lambda\omicron\gamma\mu\epsilon\nu$ & $\kappa\acute{o}\rho\iota$ & $\chi\alpha\iota\rho\epsilon$, præter proprias denominationes, barytona etiam dicuntur. $\kappa\epsilon\rho\omega\delta\varsigma$ verò & $\sigma\epsilon$ dici non possunt.

SCHOL. In superiore capite dictum est de apicibus, qui sunt indices prosodiarum: in hoc agitur de prosodijs ipsis, quæ vera & propria sunt syllabarum accidentia. Nam per has modulæ proferuntur, tam circa eleuationem & depressionem, quàm circa durationem & statum quantitatem. Syllaba enim prosodiæ fundamentum prolata vocem facit: vox deinde, siquidem aerem verberat, corpus est. Ideoq; in tono habet altitudinem, in spiritu latitudinem, & in tempore longitudinē. De quibus sigillatim & copiosius in sequentibus capitibus agetur.

DE SEDE ET RATIONE TONORUM, vnde decim regulæ generales.

Cap. VII.

LOci tonorum sunt, vt modo diximus, antepenultima, penult. & vltima. quas omnes occupat acutus: circumsflexus verò, duas postremas: grauis, tantum vltimam. Quum vltima est longa, tonus non sedet in antepenultima. Cuius causa ex rectis proparoxytonis $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\tau\epsilon\varsigma$, $\beta\alpha\tau\epsilon\iota\varsigma$, & similibus, genitiui sunt paroxytoni $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\tau\epsilon\varsigma$, $\beta\alpha\tau\epsilon\iota\varsigma$, tono in penultimam demisso, ob variationem quantitatis vltima. quod itidem in verbis accidit, vt $\iota\rho\acute{o}\nu\pi\epsilon\rho\omicron\mu$, $\epsilon\rho\upsilon\tau\eta\tau\iota\varsigma$. & in alijs partibus orationis, quæ eo modo variantur. Patitur tamen exceptionem hæc regulæ in diphthongis $\omicron\iota$ & $\alpha\iota$, quando sunt finales. Nempe in plu-

plurali non ἀνδρώοι, nec Σαπέζα, sed ἀνδρωπῶς
& Σάπεζα dicitur. Item in dictionibus Atticorū pro
prijs. Illi enim spretā regula μετέλως efferunt & εὐ-
χέων, & similia.

Penultima natura longa circumfleētur, si supra se
tonum habeat, & vltima sit brevis vel positione tātum
longa, vt μέσα, δῆμῳ, αὐλαξ.

In synaresi, quæ sit ex acuto signato & graui syllabico
non signato, circumflexus resultat. vt ἀληθέῳ ἀλη-
θούς, ποιεῖται.

Supra natura breuem aut positione tantum longā
nunquam ponitur circumflexus, sed acutus. vt λόγῳ,
λέγε, ξύλον, ἄρτῳ, λογισμός, φρύξ.

Longa ante longam, si tonum habet, non circumfle-
ētur, sed semper acuitur, vt ἦρωε. huius regulæ occa-
sione μοῦσα in genitiuo & datiuo mutat circumflexū
recti in acutum, μούσης, μούσῃ. quod similiter fit in a-
lijs multis.

Acutus vltima in consequentia mutatur in grauē.
vt ταῦτα ἔπειρ ὁ ἡμῶν σῶτηρ. hac dixit noster salua-
tor. Hic vltima dictio σῶτηρ sequente puncto habet a-
cutum: qui tonus est illi proprius. eum tamen mutat in
grauem, quū in contextu ante punctū ponitur, sic, ταῦ-
τα ἔπειρ ὁ σῶτηρ ἡμῶν.

Quando vltima supra quam est acutus, eliditur a-
postropho, acutus idem retrocedit in penultimam. vt
δείμ' ἐπαδῆ, φῆμ' ἐγώ, pro δειμ' ἐπαθε, φημι ἐγώ. E
præpositionibus verò graui tunc euanescit. ἀπ' ἐμοῦ
ἐπ' αὐτῷ. Itidem ex ἀλλὰ ἀλλ' οὕτως.

Compositio vt plurimum retrahit tonum. δὲς

ἀπόδος. τοφός, φιλόσοφος. αὐτός, φίλαυτος. εὖ, ὑπέρειν. *Quod in nominibus monosyllabis perpetuum est. vt πᾶς, εὖ, πᾶς. χθών, αὐλόχων. πῆς, πολὺ πῆς.*

Reperiuntur dictiones non paucæ in eadem significatione, modo composita sub eodem tono, modo tonis aut apostropho diuisæ. vt παρὰ πολὺ, ἔπαρὰ πολὺ admodum. ἔξω πᾶν, ἔξω πᾶν, omnino. ἐξω πᾶν, ἔξω πᾶν, à seculo. ἀπαρχῆς, ἔπαρχῆς, ab initio. ἔπαρχῆς, cum articulo, δεύτερον, ἔπαρχῆς, δεύτερον, secundo. Itidem τρίτον, tertio, τομεταξὺ, interim. ἑπῆκον, amplius. ἑπῆκον, deinde. ὅπιτοπλῆστον, vt plurimum. *Quæ aduèrbialiter ἔπαρχῆς sub eodem tono sæpius efferuntur, nisi quum aliquid redditur articulo præpositionive. vt τὸ μεταξὺ λεγόμενον, ἔξω πᾶν, τρίτον.*

Syncope tonum retrahit ad præcedentem. θυγατέρα. δμόπατροι ὁ παῖς. Apocope verò ἔπαρχῆς eum non mutant. vt τυπῆρ, pro τυπῆρ, καλοῖσι pro καλοῖς. nisi quum necessario est demittendus in antepenultimam ob additam syllabā, vt αἰαντες, αἰαντες. Excipiuntur recipientia in fine adiectionem de: quæ nihil amplius quàm simplicia significant: ea enim tonum habent in penultima. vt ἐνθα, ἐνθα, hic. τοῖς, τοῖς, talis. τῆς, τῆς, talis.

Item recipientia ad indicandū, quæ ipsum acutū. οὐ τοσί, τοσί, δευρί.

SCHOLIÆ. Græcanici toni prima ratio origo quæ auctoritate fere constat. Vix enim causam inuenies, cur ἀνδρῶτος, ἰάπρις, ἔπαρχῆς, similia tonum habeant in antepenultima. Si quæras, quare ibi habent acutum, magis quàm alium, certam causam deprehendes, nempe quod soli acuto patet antepenultima.

Contra.

Contra apud Latinos tōni iudicium ideo facile est, quia ē penultima quantitate sumitur: qua tamen producta, Græci & in ea & in alijs tonum locant, vt τρώων, ἀνθρώπος, στρατός. Item penultima breui, in eadem & in alijs, λόγος, θεολόγος, πόλεμος, πῑπῑ. Proinde in his sepe consulendi erunt Grammatici, & lexicorum indices. Neque enim regulis arctari omnia possunt, sed neque tyrones tot obrui difficultatibus expedit. In vocabulis verò Græcis, quæ in Latinorum vsu veniunt, quale est κατηγόρημα penultima longa, & antepenultima acuta: & φιλοσοφία penultima breui eademque acuta: illud attendes, ne Græca Latino tono proferas: neve Latina Græcanico tono. vbi tamen casus erit communis, etsi ratio & præcepta Grammaticorum tonum requirunt Latinum, alteruter tamen locari poterit. Rectius ergo categoréma penultima circumflexa: & philosophia antepenultima acuta iuxta Latinam normam proferentur. Qui verò categoréma antepenultima acuta iuxta Græcanicum exemplar protulerit: siquidem casus vtrisque communis id patitur, tolerabiliter proferet. Item qui philosophia penultima acuta proferet, Græcè proferet: nec omnino malè: qui verò philosophia antepenultima acuta, Latine, multoque melius. At dicturus in genitiuis categorématis & philosophiæ, necessariò Latinum tonum vtrique dabit in antepenultima iuxta Latinam regulam: quia casus illi tantum Latini sunt. Rursus enunciaturus categorématon in genitiuo plurali, & philosophias in genitiuo singulari iuxta declinationem Græcam, Græcanicum tonum illis addet, hoc est acutum in penultima. Nihil autem prohibet eundem tonum in casum Græcum & Latinum concurrere. Nempe in categorématis genitiuo Latino, & in categorématos Græco antepenultima acuitur. Secunda regula imprimis notanda est. Facit enim plurimum ad rectè varianda nomina, pronomina, verba, & participia: Cuius illa pars de diphthongis οἰ, ου, sic est accipienda: quod scilicet pro breuibus reputantur, quantum attinet ad tonorum & ad apostrophisationem: idque duntaxat quum in fine dictionum sunt. Nam quum post se habent finalem consonantem, prærogatiuam suam retinent, οἰς ἀνδρῶν.

ποίς, τῶς Ἰαπείσας. Quod regula quarta indicat, de acuto &
 graui, eos concurrentes circumflexum efficere, merito accidit,
 quum ex hac acuti precedentis figura, & ex hac grauis se-
 quentis, quum videlicet pingitur circumflexi angulus efficiat-
 ur, sic: alia ē graui & acuto acutus resultat, & ex duo-
 bus grauibz grauis. Itaque ἰσῶς coalescens ex ἰσῶς, non cir-
 cumflexum, sed acutum tenet, & πόλεϊς ἐπὶ πόλεϊς, grauem
 syllabicum. Excipiuntur tamen χερσέος, ἀργυρέος, &
 similia nomina Ionica materiam significantia: in quibus ē bi-
 nis grauibz conflatum circumflexus Attice, χερσεύς, ἀργυ-
 ρεῦς. Excipiuntur quoque casus contracti, qui alijs in contra-
 ctis euadunt similes. vt τῶν ἀντιῶ καὶ ἀντῶ sicut in recto, non
 autem ἀντῶ: precipiente regula, vt omnis casus alteri scri-
 ptura & voce concors, similem tonum habeat, & quantita-
 tem. Regulam septimam in Schol. cap. precedentis expli-
 cuimus. Nona non paucas exceptiones patitur. fallit enim in
 nominibus compositis ab ἰατρός, vt ἀρχίατρος. & in gentilibz
 vt Ἀχαιοί, Παναχαιοί. Item in alijs in us differentie
 gratia, vt ὑψιπέτης sursum volans. ὑψιπέτης ab alto cadens.
 & in os, vt ἰσποκόμος habens iubam equinam: ἀκόμη. & ἰπ-
 ποκόμος e quorum curator, ἀκόμω curo, λιθόβολος lapide pe-
 tens. λιθόβολος lapide ictus. & in deductis à verbis compositis
 nam ea vltimam acuiunt, vt ἀνδρέω ἀνδρετός, ἀδία-
 μιπῶ ἀδιამιπτός. ἀνδρετός vero, quia fit ex ἀνδρῶ & λευτός,
 antepenultimam acuit. Et in quibusdam alijs in us, vt λα-
 σίς, ἀρχιδυσίς, de quibus multa auctor Etymologici in dictio-
 ne ἀρχιλής. Idem quoque consulendum in dictione κλυδίς
 de finis in us, quæ nimium variant: de quæ singulis in os suis in
 locis. Quod ad regulam decimam attinet, notanda quæ in diui-
 sione aliud significant, quàm in compositione, vt ἐκ ποδῶν εἰς
 κεφαλῆν, à pedibus vsque ad caput. alia ἐκ ποδῶν, vt libro su-
 periori dictum est, procul significat: sed tono acuto, qui tamen
 in diuisione est circumflexus. Postremo vt, quoad fieri possit, in
 pauca conferantur, quæ tot regulis de locis tonorum præcepta
 sunt, hæc licebit colligere: Tonum Grecorum non nasci ē quan-
 titate, tamen si quantitas vltimæ sepe tonum effingat ac va-
 riet,

riet, vt μέγα μέγας, ἀνδραποῦς ἀνδραπόη. Item in multis vocabulis non posse reddi certam rationem sedis illius: posse tamen præcipi, quis ex tribus tonis ibi locum habeat, hoc ferme compendio: Ex tribus locis tonorum vltima, penultima & antepenultima solus acutus occupat antepenultimam: in penultima vero locum habet idem, si ea sit brevis, aut positione tantum longa, aut alioqui longa, & vltima longa. Aliàs si ea sit longa, & vltima brevis, locum ibi habet circumflexus. Vltimam semper occupat acutus, quum ea brevis est: quum vero longa, non semper. Tunc enim multoties ibi circumflexus collocatur, quod capite sequenti patebit. Vltimæ verò acutus in grauem mutatur in consequentia. Hæc ideo repetimus, quod videamus in tonis tam scribendis, quàm proferendis plurimè vulgo peccari.

DE SEDIBVS TONORVM IN RECTIS nominum parium & imparium.

CAP. VIII.

TRadenda post hæc regulæ speciales de tonis, quibus discernantur proprii illorum loci in singulis orationis partibus: primumq; in nomine in hunc modum.

Omnis rectus singularis nominum vltimam citra contractionem producens, quum in eadem tonum recipit, ipsam acuit. vt ἀλλήδης, ἰδρώς.

Rectus singularis nominum parium primæ declinationis penultimam acuit. Αἰείας, χερσὲς. exceptis verbalibus venientibus à præteritis verborum, quæ quidem oxytona sunt. vt ποικίλης, διχασίης. nisi verba sint tertiæ coniugationis circumflexa: tunc enim penultima in verbalibus acuitur si in ea sit o. vt ὁμότης, ἀσότης, δασπότης. quibus accedit δεσμότης.

Tonus recti secunda declinationis parisi in nominibus quidem desinentibus in α, saepe occupat antepenultimam, vt δέσποινα, θάλασσα: sed plerumque penultimam, quum ea est natura longa, χάρα, μέσση. præter finita in εα, quæ sunt à masculinis vel communibus in ης. Et præter polysyllaba in υα, quæ omnia antepenultimam acuiunt. vt ἀδινεα ab ἀδινής, ἀρπηα, αἰθρα. demptis tribus oxytonis, ὄργη, κίτρη, αἶγρη. Acuitur quoque penultima in finitis in α, præcedente ο. χρόα, πόα. & in finitis in η purum dissyllabis, præcedente ο, & consonante aspirata vnà cum altera, χρών, φθόν, χλόν. & in θηρίη. exceptis κριθή, ποθή. Et in finitis in ον, substantiam significantibus, vt βελόνη, περόνη. Et in μη præcedente vocali, φήμη. Ultimam verò acuiunt finita in φη, præcedente υ breui. vt γλυφή, κορυφή, ἴσφη. Et dissyllaba desinentia in οη, quæ habent ο ex ε. vt πνοή à πνέω, χοή à χέω. Item finita in ον, quæ rem non subsistentem significant, vt ἡδονή, voluptas, καλλονή pulchritudo. & finita in μη præcedente altero μ. ῥαμμή. Item finita in εα, vel ια, quæ substantiam significant aut collectionem. vt ρεῖα, φεῖα, χεῖα, λαλιὰ. exceptis quæ rem non subsistentem significant: ea enim acuiunt penultimam, vt σοφία, χρεῖα. Item finita in οια, vt χροῖα, ποιδ.

Penultimam circumsflectunt dissyllaba in υα, vt μῦα. quibus accedunt omnia participia, vt τετοφῆα.

Ultimam verò circumsflectunt contracta quadam in α. vt μινᾶ, ἀδινᾶ. & alia in η significantia arbores. vt συκή, ἀμυγδαλή. & pelles animalium, λεοντή, παρδαλή, κονή, & similia, quæ contractorum speciem habent.

bent. Fœminina terminationes adiectiuorum tonum fere seruant, vbi masculina. ἀγαθὸς ἀγαθῇ, ὥρᾱ ὥρᾱ, βαρὺς βαρύνει. nisi quum vltima longa in proparoxytonis attrahit tonum ad penultimam. λίβιν, δίκην, δίκην. Rectius quoque tertia varius est. Eius vltimam acuiunt possessiua in κ. vt ἀθικὸς. Et pleraque adiectiua dissyllaba, vt χρῆτος, δεινός. Et polysyllaba in σ. qua numerum significant, vt εἰκοσός, πεντασός. Et nomina auiū in ι supra tres syllabas, vt ἐρωδιός, αἰγυπιός. Item interrogatiua indefinite sumpta, πός, quantus, ποσός aliquantus. ποῖ, qualis, ποῖός aliquis. Item qua veniunt à prateritis passiuis verborum circumflexorum. vt ἐπαγετός, δεατός. Et polysyllaba in ζ habentia antepenultimam longam natura vel positione. vt πολυκρὸς, ἰσχυρός. Et in αμ appellatiua habentia natura longam antepenultimam, vt οὐλαμός, χηραμός.

Penultimam verò acuiunt pleraque dissyllaba appellatiua. vt λόγ, ξύλον. Et in αλε, qua excedunt tres syllabas, vt ἀρχαλέ, δειμαλέ. Et diminutiua in ιον, deducta à nominibus incipientibus à longa, vt à τυρό, τυρίον. à τεῖχ, τευχίον. Eandem circumflectunt finita in οι polysyllaba. vt ἄλλοι, παντοῖ. Et in α deriuata à fœmininis desinentibus in α vel in η. vt ab ἀγέλη, ἀγελᾷ, ab ἀγορά, ἀγορᾷ. quanquam id non semper verum est. At in ζον substantiua deriuata à finitis in ες. vt βαλαινέον, βαρεῖον. βασιλείον vero adiectiuum est. Antepenultimam acuiunt finita in μ precedente ε, πόλεμ, ἀνεμ. Et possessiua in α. ἀνδρώπει, huma-

nis. Item in $\iota\sigma$ deducta à loco, οὐράνιος, celestis. Et à futuris verborum. vt ἀξι σ , ἀσπασί σ , θαυμάσιος. Et ab aduerbijs, vt ἀπρωί πρώϊος, ab ἱφι ἱφίος. præter ἀντίος, ab ἀντίω, vnde ἐναντίος, vtrunq; paroxytonum. Item in $\alpha\gamma$ à verbis deducta. vt μάται α , λόγ α . Et cōparatiua superlatinaq; in σ & $\sigma\omega$, vt ὀφώτε σ , ὀφώτερον. καλλίς σ καλλίστων. Et neutra substantiua in $\iota\omega$ supra tres syllabas: vt γερώντιον. Et quæ veniunt à verbo. vt πείγνιον à πείζω.

Et quæ sunt trium syllabarum breuium. φάκιον, φλέγιον. Et quæ materiam significāt in $\iota\omega$ λίθιν ω lapideus. Item his affinia quæ cum $\epsilon\rho$ componuntur. ἐμμε σ , ἐμμε ζ . Et composita à passiuo verbo quinta coniugationis tam propria quàm adiectiua, ἀφαιτός, διοφαντ σ , ἰσπαρτ σ . Item è trochaicis composita, quæ tonum scilicet in præcedentem compositionis partem remittunt. vt à δοῦλ ω , εὐδελ ω . & fere composita alia vt παρὰ πᾶσι ω , ἄσκι ω , εὐθυμ ω , φιλόφ ω . Itē composita à κτείνω, ζέφω, & alijs verbis passiue significantia. vt τυραννόκλον ω à tyranno occisus, λυκοκτεν ω à lupo occisus. Nam τυραννοκτόν ω , tyrannicida est. & λυκοκτόν ω lupi occisor, actiue sic λαόςφο ω à populo enutritus, λαόςφο ω , populū alens. Porro composita à verbis, χέω, βάλλω, πολῶ. cum præpositione quidem acuiunt antepenultimam. vt πρόχο ω , ἀμφίπολ ω , πόροπος, ἀμφίπολ ω . cum alio verò quoriam penultimam. vt οἰνοχό ω , ἐκμβόλ ω , ὀνειροπόλ ω , ὕμνοπόλ ω . Itidē à λέγω, vel λόγ ω , vt ἐπίλογ ω , κατὰλογ ω . θεολόγ ω , εἰκοτολόγ ω . Composita verò ab ἔχω, quæ

habent in penultima & eam circumspectunt, vt $\omega\lambda\iota\tilde{\sigma}$ $\chi\tilde{\sigma}$, quæ i, acuiunt antepenultimam, vt $\eta\nu\tilde{\iota}\chi\tilde{\sigma}$.

Rectus quarta vt plurimum acuit antepenultimā, præsertim in compositis. $\mu\epsilon\tau\epsilon\lambda\epsilon\omega\varsigma$, $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\pi\lambda\epsilon\omega\varsigma$. raro penultimam, aut ultimam, $\acute{\alpha}\lambda\omega\varsigma$, $\lambda\alpha\gamma\omega\varsigma$. rarius circumspectit ultimam, $\kappa\tilde{\omega}\varsigma$, $\sigma\tilde{\omega}\varsigma$.

Recti quinta ultimam acuiunt finita in ω simplicia. vt $\Pi\acute{\alpha}\mu$ pan, $\pi\epsilon\lambda\epsilon\kappa\acute{\alpha}\mu$ pelicanus. præterquam $\tau\acute{o}$ $\pi\acute{\alpha}\mu$ totum. Et in ω , vt plurimum simplicia, quæq; ex se non faciunt neutrum. vt $\acute{\alpha}\omega\chi\eta\mu$, $\pi\omega\lambda\eta\nu$. Et in $\iota\nu$ vel $\iota\varsigma$ simplicia $\tilde{\rho}\iota\nu$ vel $\tilde{\rho}\iota\varsigma$. Et in $\omega\mu$ contentiua, vel quasi contentiua. $\kappa\omicron\iota\tau\omega\nu$, $\acute{\alpha}\pi\alpha\tau\epsilon\omega\mu$. Et in $\eta\rho$, $\sigma\omega\tau\eta\rho$, $\tau\omega\alpha\tau\eta\rho$. demptis $\mu\acute{\alpha}\tau\eta\rho$, $\Delta\eta\mu\acute{\alpha}\tau\eta\rho$, $\Theta\upsilon\gamma\acute{\alpha}\tau\eta\rho$. Et in $\alpha\varsigma$ fæminina declinata per δ . $\Pi\alpha\lambda\acute{\alpha}\varsigma$, $\lambda\alpha\mu\pi\acute{\alpha}\varsigma$. Et monosyllaba absque contractione in $\alpha\varsigma$ & $\alpha\tilde{\iota}\tilde{\varsigma}$ vt $\delta\alpha\alpha\varsigma$, $\varsigma\alpha\alpha\varsigma$, $\alpha\tilde{\iota}\tilde{\varsigma}$. Et in $\eta\varsigma$ adiectiua pure declinata, $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\eta\varsigma$. Et composita, syllabam verbi habentia exeuntiaque in $\tau\tilde{\sigma}$, vt $\epsilon\pi\iota\beta\lambda\eta$, $\epsilon\pi\iota\beta\lambda\tilde{\omega}\tau\tilde{\sigma}$, $\eta\mu\iota\theta\eta\varsigma$, $\eta\mu\iota\theta\eta\tilde{\tau}\tilde{\sigma}$. Item in $\iota\varsigma$ patronymica. $\omega\rho\iota\alpha\mu\iota\varsigma$, & his similia fæminina, vt ab $\acute{\alpha}\chi\mu\acute{\alpha}\lambda\omega\tau\tilde{\sigma}$, $\acute{\alpha}\chi\mu\acute{\alpha}\lambda\omega\tilde{\tau}\tilde{\iota}$. ab $\epsilon\upsilon\rho\epsilon\tau\eta\varsigma$, $\epsilon\upsilon\rho\epsilon\tilde{\tau}\tilde{\iota}$. Et omnino fæminina in $\iota\varsigma$ dissyllaba simplicia ultimam producentia, vt $\acute{\alpha}\phi\iota\varsigma$, $\kappa\rho\eta\pi\iota\varsigma$, $\kappa\upsilon\eta\mu\iota\varsigma$, $\sigma\phi\rho\alpha\gamma\iota\varsigma$. aliàs quæ ultimam corripunt, grauantur, vt $\mu\epsilon\mu\phi\iota\varsigma$, $\lambda\acute{\epsilon}\xi\iota\varsigma$, cum reliquis habentibus consonantem futuri. Item in $\iota\varsigma$, quæ sunt trium generum, vt $\eta\delta\tilde{\omega}\varsigma$, $\beta\alpha\rho\tilde{\omega}\varsigma$. Et quæ per δ declinantur, $\chi\lambda\alpha\mu\tilde{\omega}\varsigma$, $\chi\lambda\alpha\mu\tilde{\omega}\delta\tilde{\sigma}$. Et quæ longam habent in penultima, $\pi\eta\theta\tilde{\omega}\varsigma$. quibus exceptis reliqua penultimam fere acuiunt, vt $\beta\acute{o}\tilde{\varsigma}\tilde{\iota}\varsigma$. Item finita in ω & $\omega\varsigma$ fæminina, vt $\alpha\eta\tau\tilde{\omega}$, $\acute{\alpha}\gamma\tilde{\omega}\varsigma$. & in $\epsilon\upsilon\varsigma$ masculina, $\alpha\chi\iota\lambda\tilde{\epsilon}\tilde{\omega}\varsigma$. Penultimam

timā verò acuiunt in ων composita, ἐρμώων. Item in
 ιω, tam composita quàm quæ neutrum ex se faciūt in
 ον, vt ἐριαύχλω, τέρλω, τό τέρω. Et in ων non contra
 ēta propria & appellatiua γέτιλας, θέωμ, ἐυδαίμων
 τεύτων. Et cōposita χαλκοχίτων, nisi significet locū,
 προκοιτών, προθυρών. Et in ιν composita, εὔριν, τε
 γλώχιν. Item in αζ, & omnino in ζ simplicia non mo-
 nosyllaba, ἀρπαζ, πέρδιζ. Et in ας dissyllaba, Αἶας. &
 neutra in ας, τὸ κρέας, excepto γῆρας. Et in ης propria
 cōposita à neutris in Θ, Διμοδένης. Et in ης fœmi-
 nina simplicia appellatiua, φιλότης, δεινότης. exceptis
 βραδυτής, ταχυτής, ἀδρότης, δεισιότης. Et denomina-
 tiua in ης, & ως, ξιφής, νοσώδης. Et in ις appel-
 latiua & propria simplicia dissyllaba, dummodo penul-
 timam non habeant longam, ὄφεις, Πάρις.

Antepenultimam acuiunt neutre terminationes
 polysyllaba in ον ab adiectiuis in ων, vt τὸ βέλπιον, γλύ-
 κιον, κακόδομον. quibus accedit τὸ χάριον χάριν-
 τος, ab ὁ χαρίς, excipitur ab ὁ κῆ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὐ-
 δαίμων. Et finita in ις vel ις super duas syllabas decli-
 nata per δ vel τ, Ἀδωνις, εὐχαρίς, ἑπῆλις. Et omnino
 composita quæcunque finita in ις correptum, vt ἄδα-
 κρις. Et in ις composita à dissyllabis in ις quinta bary-
 tonis, μῆτις, πολύμητις. Et ab oxytonis vltimam cor-
 ripientibus, vt πατρὶς, εὐπατεῖς, ἀσπίς, ῥιψασπίς.
 Et à fœmininis in η, ἀλκὴ ἀναλκίς, κνήμη εὐκνήμις.
 Quæ tamen veniunt à masculinis in ης paribus, & per
 ὁ inflectuntur, tonum non transferunt, ὁ στρατιώτης,
 ἡ στρατιώτις. exceptis compositis à πωλῶ & ἀκοίτη,
 vt ὁ ἀρτοπώλης, ἡ ἀρτοπώλις: ὁ ἀκοίτης, ἡ ἀκοίτις.

Fæ-

Fœminina quoq; in is composita ab oxytonis acuiuntur, ut *νοχίς, παννοχίς, ἄγις, καταγίς*. Item deducta a masculinis in *ο*, declinatis per *ε*, ut *δμοῖς, δμωδῖ, λαγίς, λαλῖδ, ἄδμω, δμωε, λαλ, λάλε*. Circūflectunt autem vltimam monosyllaba finita in *ας*, *υς, ος*. ut *πᾶς, αὔς, βῆς*, quibus accedunt *απφῶς, διοῦς, ὁσφῶς, ὁφφῶς*. Excipitur *πῆς* oxytonum, sicut *ὀδῆς*. Item neutra monosyllaba vltimam producentia, *πῦρ, πᾶν, σκῶρ*. Et in *ορ* contracta, *Ποσειδῶν, Ξενοφῶν*. Et omnino quacunque contracta, ut *πᾶς, νῆς, φθοῖς, φῶς, Ερμῆς, Σιμῆς*, & similia.

SCHOL. His regulis indicantur propria sedes toni in rebus quorundam nominum: nam omnia præceptis arctari non possunt. Quo magis vsui assuescendum est: vel quod eadē sepe vocabula tono variato significationem quoque variant, ut in orthographia diximus: vel quod æquē difficile sit, multa eaque minuta præcepta memoria tenere. Quocirca si quid in re admodum varia & ambigua omissum est, quod hic exceptum adiectumve oportuerit: id boni consulens studiosus lector sibi adnotet.

DE OBLIQUORVM TONIS IN omnibus nominibus.

C A P V T IX.

Obliqui pares in eadem syllaba tonum habent, in qua rectus: non tamen eundem semper, quia in oxytonis circūflectuntur genitiui & datiu trium numerorum. *δ καλός, τῷ καλῷ. ὃ καλῶ, τοῖς καλοῖν, τῷ καλῶν, τοῖς καλοῖς*. Item in properisponemnis, quoties vltima sit longa, circūflexus penultima transit in acutum, *μοδοῖα, μῆστας*. sicut è diuerso, in paroxytonis penultimam producentibus, quoties vlti-

ma brevis fit, acutus transiit in circumflexum, ὁ πρό-
 φήτης, ὁ προφήτα. Excipiuntur proparoxytona, in
 quibus ultima, quum per variationem efficitur longa,
 tonum in penultimam demittit. ἀνθρώπου, ἀνδρ-
 ῶς, ἀνδρῶτος, τῷ ἀνδρῶτι, ἀνδρῶτοις, τῶν ἀν-
 δρῶτων, ἀνθρώποις, ἀνθρώπους. Notantur ὁ δεσπό-
 της, ὁ δέσποτα. Item μία, μιᾶς, μιᾶ, μία, id est vna,
 more Ionico. ὁ ἄμφω ἄμφοιν, δύο δυοῖν. Item geni-
 tiui plurales prima & secunda declinationis, qui vlti-
 mam circumflectunt, ἀνέων, ἱαπέρων. Exceptis ὁ-
 χλεύης τῶν χλεύων, χρήτης χρήτων, ἐτησίου ἐτησί-
 ων, ἡ ἀφύα ἀφύων.

Obliquorum tonus in nominibus quinta declinatio-
 nis sic habet: Genitiuus & datiuus singulares inte-
 gri in eadem tonum habent cū nominatiuo. Αἴας, Αἴαν-
 τος, Αἴαντι: licet nō semper eundē, τῷμα σώματος,
 σώματι. Exceptis genitiui nominum dissyllabis finitis
 in & cum suis datiuis, qui posteriorem acuiunt. Βοῦς,
 βοός, βοί. κρῖς, κριτός, κριτί. ἡ μήτηρ, μητέρ &
 μητέρι. θυγάτηρ, θυγατέρ & θυγατέρι. γυνή, γυ-
 ναῖος, γυναίκι.

Notantur proparoxytona, in quibus excrecente syl-
 laba in obliquis, necessario descendit tonus, ne rema-
 neat in quarta à fine. πρόβλημα, προβλήματι &
 προβλήματι, &c.

Accusatiuus in eadē tonū habet in qua genitiuus. Αἴ-
 αντ & Αἴαντα. exceptis nominibus, quorū genitiuus
 dissyllabus desinit in & ox̄tonum. In illis. n. tonus af-
 cedit in priorem, τὸν, βόα, τὸν κρῖτα. quibus similia
 sunt ἀνδρὸς, ἀνδρά· γυναῖκος, γυναῖκα. & θυγα-
 τὸς;

τρεῖς, δύο γὰρ. Notandi accusatiui monosyllabi in ν, qui circumflectuntur. ut κλέιν, λῖν, μῦν, σῦν.

Vocatiuus tonū habet ubi rectus, praterq̃ in finitis in ων, in quibus eū trāsferunt in p̄cedentē, quādo desinit in ον. ὁ ἐελτίων ὡ ἐέλπον, ὁ ἀγαμέμνων ὡ ἀγαμέμνον. exceptis ὡ Λακεδαιμόν, Παλαιμόν, & alijs simplicibus. Item in cōpositis ἀφρόν ὡ περιφρόν, ὡ δαίφρον. Vocatiui quoq; in ἐρ à rectis in ηρ, transferunt tonum, ἡ δυγάτηρ, ὡ δύο γατερ, εἰνάτηρ, ὡ εἰνατερ. Δημήτηρ, ὡ Δῆμητερ. ὁ σὼν ὡ σῶν, ὁ ἀνὴρ, ὡ ἀνερ. Idē faciūt vocatiui in ἐς à rectis in ης cōpositis proprijs barytonis vel circumflexis ex cōtractione. ὁ Δημοδένης, ὡ Δημόδενης. ὁ Ἡρακλῆς, ἦς, ὡ Ἡράκλεις, ac deinde per contractionem Ἡράκλεις.

Nominatiuus dualis, itē accusatiuus & Vocatiuus, tonū habent ubi rectus singularis. Genitiuus & datiuus genitiuum pluralem sequuntur, praterquā in decem irregularibus mox indicandis. Rectus pluralis itidem sequitur singularē, Αἴας, αἴαντες. Genitiuus in illis quae genitiuum singularē dissyllabū habent in os oxytonū, circumflectitur. Βοὸν, βοῶν. κρητὸς, κρητῶν. his decem exceptis, πάντων, τρώων, δμῶων, παίδων, φώτων, δῶων, λάων, κράτων, δάδων, φάδων. In illis autem quae duas syllabas excedunt, penultimam acuit, αἴαντες αἴαντων.

Datiuus tonum datiuus singularis imitatur, exceptis παντὶ, πασιν. & habētibus insertum α, in quibus penultimam acuit, μητρὶ, μητράσι. πατρὶ, πατράσι. Accusatiuus & vocatiuus sui recti tonū sequuntur.

δεξιο. Obliquorum tonus rationem certam habet
pendet

pendet enim fere à recto. Genitiui plurales adiectiuorum parium in omnibus generibus volunt eodem modo finire, vt ὁ ἀγοράσιος, ἡ ἀγοράσια, τὸ ἀγοράσιον, τῶν ἀγοράσιων. ὁ λιδιδίος, ἡ λιδιδία, τὸ λιδιδιον, τῶν λιδιδίων sic ἡ δικαία, τῶν δικαίων. Ἐὰρ ἔα tamé & μελαίνα, τῶν ἑσπεῶν, μελαινῶν, & similiter reliqua quæ sunt à masculinis imparibus, substantiuorum formam sequuntur, τραπεζίων videlicet & ἀλκιδεῶν, ac reliquorum. Quidam sic tradunt genitiuos in ὦν à rectis in αὐν quidem generis circumflecti: trium verò suos masculinos sequi, nisi feminina genitiui terminatio literis differat à masculina: tunc enim circumflecti, vt ὁ ἑσπεῦς, τῶν ἑσπεῶν. ἡ ἑσπεῖα, τῶν ἑσπεῶν.

DE RATIONE TONI IN VER-
bis & participijs.

CAP. X.

Themata verborū incontracta finita in ο ac uunt penultimam, τὸ πῶ, ἀκῶ. in μι, antepenultimam, si duas syllabas excedant, δίδωμι, τίθωμι, alias dissyllaba, penultimam circumflectunt, vt τλήμι, δῶμι: exceptis φημι & εἶμι oxytonis. In ω vero contracta vltimam circumflectunt, ποιῶ, ῥοῶ. In his omnibus vocis passiuæ præsens in eodem loco tonum conseruat, τὸ πτομαι, δίδωμαι, πτοίμαι. Parataticus semper nititur tonum remittere in antepenultimam, ἐτυπτομ, ἤκτομ. Alias in dissyllabis, & vbi reperit vltima longa impedimentum, sedet in penultima, ἄγω, ἤγον. τίθημι, ἐτίθω, ποίω, ἐποίη. Ex futuris actiuum prius paroxytonum est, τὸ ῥω: posterius perispomenon. τυπῶ, passiuæ sunt proparoxytona, τυφθήσομαι, τυπήσομαι, τετύπομαι, etiam medium prius τὸ ῥω: sed posterius properispomenon, τυπῆμαι. Excipiuntur

untur verba quintæ coniugationis, in quibus futurum prius actiuum perispomenon est, $\phi\alpha\lambda\omega$ medium pro perispomenon, $\phi\alpha\lambda\omicron\upsilon\mu\alpha$. Ex indefinitis actiua nituntur tonum remittere in antepenultimam, quatenus fieri possit: $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha$, $\epsilon\tau\eta\sigma\alpha$, $\epsilon\tau\upsilon\pi\omicron\mu$. Quod ubi fieri nequit, parataticum imitantur: $\acute{\alpha}\gamma\omega$, $\eta\gamma\omicron\nu$. $\pi\acute{\iota}\delta\mu\iota$, $\epsilon\theta\lambda\omega$. Passiua & media penultimam acuunt, $\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\theta\lambda\omega$, $\epsilon\tau\acute{\upsilon}\pi\lambda\omega$, $\epsilon\tau\upsilon\phi\acute{\alpha}\mu\epsilon\lambda\omega$, $\epsilon\tau\upsilon\pi\acute{\omicron}\mu\epsilon\lambda\omega$. Paracimēni acuunt antepenultimam, hyperhytelici penultimā. $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha$, $\epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\alpha\iota\mu$, $\epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\pi\alpha\iota\mu$, $\epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\mu\mu\epsilon\lambda\omega$. Tempora imperatiui acuunt, quoad licet, antepenultimam: $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\epsilon$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\omicron$, alias ubi fieri nequit, penultimam. $\tau\acute{\omicron}\pi\epsilon$, $\tau\acute{\omicron}\phi\alpha$. excepto indefinito secundo medio, quod vltimam circumflectit, $\tau\upsilon\pi\epsilon\upsilon$. Tria tamen acuunt penultimam, $\beta\acute{\alpha}\pi\omicron\upsilon$, $\epsilon\pi\iota\lambda\acute{\alpha}\delta\epsilon$ & $\acute{\alpha}\phi\iota\kappa\epsilon$. Exceptis etiam quinq; indefinitis actiuis oxytonis, $\epsilon\pi\iota\epsilon$ dic, $\epsilon\lambda\delta\epsilon$ veni, $\lambda\alpha\beta\epsilon$ accipe, $\epsilon\upsilon\tau\epsilon$ inueni, idē vide: qua tamen ipsa antepenultimam acuunt composita: vt $\kappa\acute{\alpha}\tau\epsilon\pi\tau\epsilon$, $\delta\acute{\omicron}\phi\lambda\alpha\beta\epsilon$, $\epsilon\chi\epsilon\tau\upsilon\phi\epsilon$, $\pi\acute{\rho}\omicron\sigma\epsilon\lambda\delta\epsilon$. Idem faciunt alia dissyllaba, vt $\acute{\alpha}\nu\alpha\beta\eta\delta\iota$, $\acute{\alpha}\iota\acute{\alpha}\varsigma\eta\delta\iota$. At monosyllaba, penultimam. vt $\delta\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\pi\acute{\omicron}\delta$. $\acute{\epsilon}\varsigma$, $\acute{\epsilon}\phi\epsilon\varsigma$. $\sigma\chi\epsilon\varsigma$, $\epsilon\pi\iota\sigma\chi\epsilon\varsigma$. Tempora optatiui & infinitiui eisdem in locis tonum habere volunt, in quibus tempora indicatiui illis respondentia. $\tau\acute{\omicron}\pi\lambda\epsilon$, $\pi\acute{\upsilon}\pi\lambda\omicron\iota\mu\iota$, $\tau\acute{\omicron}\pi\lambda\epsilon\iota\nu$, nisi vltima impediāt, $\pi\acute{\iota}\delta\mu\iota$, $\acute{\alpha}\theta\epsilon\acute{\iota}\lambda\omega$, $\tau\acute{\omicron}\pi\lambda\omicron\mu\alpha$, $\tau\upsilon\pi\lambda\omicron\iota\mu\epsilon\lambda\omega$, $\epsilon\theta\lambda\omega$, $\delta\acute{\epsilon}\acute{\iota}\lambda\omega$. Notantur indefinita secunda actiua infinitiui in $\epsilon\iota\nu$, qua vltimam solēt circumflectere, $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\nu$, item passiua utraq; qua in optatiuis & infinitiuis tonum habent in penultima, $\tau\upsilon\phi\delta\acute{\epsilon}\lambda\omega$, $\tau\upsilon\pi\acute{\epsilon}\lambda\omega$, $\tau\upsilon\phi\theta\eta\gamma\alpha$, $\tau\upsilon\pi\acute{\alpha}\nu\alpha$. Et infinitiua omnia in $\nu\alpha$,

que in penultima tonum habent, ἡδέναι, δέναι, τέρν-
φέναι. Quorum formā sequitur paracimenos utcumq;
desinens, τέρφειναι, πεπορύνειναι, τεθείειναι. Alias reli-
qua infinitiua in ναι antepenultimam acuere solent.
τύπνυναι, τύψνυναι, τυφθύνειναι, τυπθύνειναι, τε-
τύψνυναι, τύψνυναι. nisi quodd ex medijs secundis fu-
turum & indefinitum sua tempora sequi malunt, τυ-
πόμεναι, τυπνύνειναι, τυπόμεναι, τυπνύνειναι.

Subiunctiui quog; tempora sua indicatiua sequun-
tur, τύπῃ, ἰδμ τύπῃ. τύπῃμαι, ἰδν τύπῃμαι. nisi
ubi additur impedimentum, τίτῃρα, ἰδν τίτῃρα: &
ubi tollitur, ἰτυπόμεναι, ἰδν τύπῃμαι. ἰτυψόμεναι,
ἰδν τύψῃμαι. Notantur prae terita passiuā, quae penul-
timam circumflectunt, vt πεπορύνμαι, πεπορύνμαι. &
indefinita quae ultimam, τυφθῶ, τυπῶ. Atque his simi-
lia praesentia & indefinita secunda actiua eiusdē mo-
di in verbis in μι, ἰδν ἡθῶ, θῶ. quorum passiuā prope-
rispomena euadunt addito μαι, ἡθῶμαι. δῶμαι. Prae-
terquam in carentibus actiua voce, quae antepenulti-
mam acuunt, vt δύνωμαι, πίνωμαι. quod itidem ac-
cidit in omnibus aor. secundis medijs subiunctiui in ω-
μαι, quum in compositione excedunt tres syllabas, vt
δῶμαι, ἰπίνωμαι. δῶμαι, ἀπὸ δῶμαι. σχῶμαι, ἀπὸ
σχῶμαι. Et in subiunctiui in ω compositis à monosylla-
bis, quorum participia non desinunt in s oxytonum, vt
σχῶ, ἀνδρῶ, κατὰσχῶ. ὡς, ἰπίνω. Quae autem
habent participia in s oxytonum, non mutant tonum,
βῶ, ἀναβῶ, δῶ ἀναδῶ, quia βᾶς, δούς.

Participij actiui tonus in praesenti & futuro priori
idem est cum suo indicatiuo, τύπῃ, τύψῃ, ὁ τύπῃμ,
τύψμ

τούτων. exceptis praesentibus ἰώμ, κῶμ, ῶμ, ἀβῶ, κῖο, ῖο.

In paracimeno & posteriori indefinito ultima acciuntur, τετοφῶς, τυπῶν. His similis est paracimēnos medius, ut ὁ τετοπῶς: passivus vero in μεν & penultimam acciunt, τετομμέν & : reliqua participia in μῶν & antepenultimam acciunt. Ultimam quoque acciunt praesentia & indefinita secunda a verbus in με λέδεις, δεις : quorum formam sequuntur indefinita passiva, τυφδεῖς, τυπείς. Indefinitum actiuum prius penultimam semper acciunt, ἐπ οἰκσα, δ ποίησα, ἔτυφα, ὁ τύφαι.

In personarum vero inflexione primam reliqua ut plurimum sequuntur, nisi quum acutus cogitur descendere : vel ob additam syllabam, vel ob ultimam effectam longam. τυπῶμαι, τυπόμεθα. τυπῇ, τυπῆτω, τυπῆτωσαν. Alias tonus in verbis potius nititur ascendere, quam descendere, quod liquet in ἐτυώμην, ἐτύπετο, ἐτύπειδε, ἐτύποντο. ἐτυφάμην, ἐτύφατο, & similibus. Interdū ultima correpta quiescit, ut puta in optatiui praeterit. pass. ut πεποιήμην, πεποιήτο, πεποιήτο. τεθείμην, τεθείτο, τεθείτο. & in praesentibus verborum in μι. ut ἠδείμην, ἠδεῖο, ἠδεῖτο, δίδοιμην, δίδοις, δίδοιτο.

SCHOL. Verborum specialis tonus etiam usu commodius quam regulis percipitur. Sunt tamen quaedam regulae generales, & alioqui peculiare exceptiones, quas expediet methodo tenere : quo de similibus expeditius sit iudicium. Qualis est regula illa, Omne verbum ultimam habens longam, eam circumspectit : si modò ibi sit collocandus tonus.

ut ποῖα, ποῖας, τυφῶς, πῶς, ἦι, ἦ. δὲ, ἰχθυῶν. excepto tantum χρῆ
 oportet, ultima acuta. Item aliter de participio desinente in s
 oxytonum declinato per vt, quam apposui in scholijs cap.
 XLII. lib. II. Quod autem ad compositionem attinet, notentur
 tempora trochaica, quae tonum non remittunt in antepenulti-
 mam, contra quam in nominibus accidit. vt εἰπε, ἔγραψε. εἰ-
 χε, παρῆχε. Exceptis οἶδα, σὺννοῖα, οἶσθα, σὺννοῖσθα, ἡμαί,
 προῖμαι: quanquam ἡμαί, non remittit, προῖμαί. ἡμαί, ἡ-
 μαί. Sed in hoc et in ἡμαί excusatur, quod sint à verbis εἰπε,
 quae volūt in antepenultima acui. vt τῖμαι, ἔμαι, etc. At ἰχ-
 θῆμαι ἰχθυῶ hyperphœnelicos, quum deponit augmentum, vnde
 etiam tonum in penultima transfert. ἰχθυῶμαι, ἰχθυῶ, ἰχθυῶ.
 Demosth. πρῆλεις ἰχθυῶς ἐν Μακεδονίᾳ. Participiorum ob-
 liqui nominum regulis subiacent. Femininorum & neutrorum
 toni eandem cum masculinis sedem occupant. ὁ τυπτῶν, ἡ τό-
 πτῶσα, τὸ τυπτῶν. ὁ τετυφῶς, ἡ τετυφῶς, τὸ τετυφῶς ὁ ποῖσας,
 ἡ ποῖσας, τὸ ποῖσας. Nisi quam ultima longa in femininis
 in μέν, tonum demittit ex antepenultima in penultimam. τα-
 τῶσθ' ὁμῶς, τυπτῶμεν.

DE TONO PRONOMINVM, ARTI-
 culorum, prapositionum, aduerbiorum
 & coniunctionum.

Cap. XI.

EX pronominiibus ἐγὼ & σὺ in rectis, datiuus, &
 accusatiuus singularium ultimam acuiunt: in ge-
 nitiuis tantum circumflectunt. In dualibus vōi,
 σφῶι properisponena sunt: sed vō σφῶ oxytona, quia
 nominatiuus dualis desinens in ω, nunquam circumflec-
 titur: hac autem quidam contracta esse nolunt, sed ab-
 scissa. In genitiuis vero vōiiv, vōv, σφῶiv, σφῶι, i sub-
 scriptum indicat per contractionem fieri.

Casus plurales ultimam circumflectunt omnes,
 nisi

nisi quum dissoluantur poeticè: nam tunc penultimam acuiunt, ἡμέτε, ἡμέτε. ἡμέτε, ἡμέτε. Os vero tertie persone nonnihil discrepat. Nam datiuum singularem habet circumflexum οἱ, & pluralem paroxytonum οἴσιμ. Item dualia oxytona τῷ, τῷ. in reliquis conuenit cum prima & secunda persona. De cateris pronomimbus superuacaneum est sigillatim inculcare, quod in illorum inflexionibus liquido apparet. Sequuntur autem omnino formam nominum adiectiuorum parium in &, vel α, ον, eadem variatione seruata in motione & inflexione.

Articuli quoque per se patent Recti enim prepositiuo ἡ, οἱ & absque toni apice scribuntur: reliqui omnes variantur ut nomina adiectiua oxytona in ὅς, ἡ, ὅν. sic ὅς ut καλός, ἡ ut καλή, τὸ & ut καλόν. τῷ & οὐ ut καλῷ, & & ut καλῶ. & sic de cateris.

Prepositiones ultimam habent grauem, utpote quæ in consequentia deprehenduntur casualibus prepositæ: alias illis postpositæ dissyllaba tonum transferunt. Quod facit sola τῷ in prosa oratione: τούτῳ τῷ. in carmine verò etiam aliæ. Qua de re dicitur copiosius lib. V. Item quum pro verbis impersonalibus sumuntur, ut πάρα pro παρῇ preste est. μέτα pro μέτεσι, participatio est. ἐνι pro ἐντεσι, inest. ἐνι pro ἐντεσι, contingit.

Aduerbia terminata in ὅς, & ὅι, ibi tonum habent, vbi primitiua vnde deducuntur: ἄνω, ἀνῶθεν. ἀγός, ἀγόςθεν, ἀγόςδι. Sic ὧς, ὧςθεν, vnde. nam ποθέρ indefinite, id est alicunde, differentie gratia ultimam acuit. Monosyllaba verò interrogatiua cir-

circumflectuntur, π ε, vbi? τ ω s, quomodo? Quae indefini-
tè quoque sumuntur, sed amisso prorsus tono, π ου ali-
cubi, τ ω s, quodammodo. Finita in ε antepenultimā
acuant, δ ῶ ρ α ε, ἑ ρ α ε, excepto χ α μ ᾶ ε. Ad hac vō
circumflectitur, vult acuitur. Nam: acui vult, quo-
ties Attico more additur ad aliquid propius & cui-
dentius demonstrandum, vt δεοῖσι bucce, ἐν δαδὶ hic.
Alias aduerbia finita in i breue grauantur, vt σό σφι,
ἴ φι, excepto π ουί. Præterea desinentia in u monosyl-
laba circumflectuntur, vt χ ου, μ ου, & apud Aristopha-
nem. Et vniuersaliter quoties vltima habet diph-
thongum cum u circumflectitur, si supra se tonum re-
cipiat, vt φ εῦ, οὐ δ α μ ου, τ ου ου, exceptis οὐ, ἰ δ ου,
ἰ ου.

Ex coniunctionibus copulatiuæ & disiunctiuæ a-
cuiuntur, præter ε τ α. Itidem continuatiuæ & sub-
continuatiuæ, εἰ δ ἤ, ἐ τ ρ εἰ, ἐ π εἰ δ ἤ. adiecto quoque his
π ι ρ, tonus in eadem manet, εἰ δ ἤ τ ω ρ, ἐ τ ρ εἰ π ι ρ, ἐ π εἰ δ ἤ
π ι ρ. Causales quæ vnā syllabam excedunt, penulti-
mā acuant, δ ῶ λ ε, δ ἰ ῶ λ ε, ἰ ν α, δ τ ω s. δ ι ὅ verò, ρ γ δ ὅ & ἰ φ ὅ
in diuisione sunt, quæ coniunctim quoq; scribi-
possunt non mutatis tonis, ἰ δ ὅ, ρ γ δ ὅ, ἰ φ ὅ. Ex dubita-
tiuis, ε ρ α vtrum, circumflectit penultimā: quum ve-
rò eandem acuit, ε ρ α igitur, sit illatiua. Aduersatiua
penultimā acuant, δ μ ω s, ἑ μ π ω s, κ αῖ π ε ρ. Reliquæ
sigillatim exploranda. Quid enim refert de tam minu-
tis ac varijs præcipere?

SCHOL. Articuli præpositiui aut solum spiritum recipi-
unt, aut tonum solum. Postpositiui vero vtrumque. Præposi-
tiues εἰς, ἐς, ἐν, ἐξ, item coniunctio & aduerbia δ, ἐν, ἐξ

non sequente puncto, & aliquando ὅς, & si qua sunt alia, absque tonis scribi solent. Nomina neutra adverbialiter sumpta tonum suum retinent, οὐ τῆς assidue, τάχις celerissime. Exciipiuntur Attica quædam, ἀλδης, ἐπίτης, & ἐπαγωγus. Εἰπεῖς, & εἰδῆς à πῆς compositæ contra regulam videntur acuerre penultimam. Simili modo εἶς composita à ὄψ coniunctione completiva ultimam corripiente. Item adverbia οὐτε, εἰδε, εἰτε composita ab εἰ, & οὐχί à οὐ. In quibus omnibus etiam si ultima sit brevis, non tamen circumflectitur penultima existens longa, quia adiectiones casu carentium non mutant acutum.

DE VARIATIONE ET TRANSLATIONE toni, de quæ encliticis dictionibus.

CAP. XII.

TRansfertur tonus à legitimo loco in sequentem syllabam, aut in præcedentes in eadem dictione. siue simplici, siue composita, alijs etiam modis præter supradictos, libro sequente attingendis. Quin & in præcedentem dictionem suum tonum transmittunt particula enclitica, eumque illa acceptum simul eum proprio tono apice figuratum ostentat. quæ videlicet est proparoxytona. ut διεγῶς ἔτι. & quum properisphomena, ut δειλός τις. & paroxytona trochæica, ut φύλας τις. cum verò est oxytona gravem suam erigit in acutum, ut σοφός τις. Alias apex evanescit, ut λεγέτω τις.

Quandoque manet immobilis, ἡδὲ φεμὲν, φίλοι εἰσὶν, ἥρως ἐστίν. Est aut encliticum nomen τις λεγόμενος in omnibus generibus, & per oēs casus indefinite sumptum, id est, aliquis, & τὶς τῶ, pro λεγόμενος λεγόμενος in genitivo & dativo, ut alibi dictum est. τίς vero τίς & interrogative, quis, cuius, rectum habet tonum. Ex pronomi-

inclinantur obliqui singulares prima persona, quum
e, abijciunt, *αε, μοι, με, δέλος μὲ, ἐδὲκέ μοι, εὐφρανέ
με.* Item secunda, *τε, σι, σε.* Et tertia omnes casus
trium numerorum. Ex verbis, *φημί, φησὶ, φάμεν, φα-
τέ, φασί.* Item *ἐμὶ* in presenti indicatiui, quod qui-
dem in tertia persona tripliciter effertur; acuta priori
ἐσιν, & posteriori ἐσιν, & encliticè ἐσός ἐστι.

Priorē acuit precedentibus *οὐκ, ὥς, εἰ, ἔτ, ἔλλ.*
ut *οὐκ ἐσιν ἔλλ.* non est alius: *ὥς ἐσιν τῷ ἀσχερῶν,*
ut est ex turpibus. *εἰ ἐσιν οὐτως,* si est sic. *ἔτ' ἐσιν ἀ-
μάτημα,* hoc est peccatū. *ἔλλ' ἐσιν εἰπέμ,* atqui licet
dicere. Et cum inchoat clausulam. Aeschines, *ἐσὶ γὰρ
ὧ ἀδελφῶν τῷ πρὶ τὰς ἀρχὰς εἰδὴ σίτ.* Sūt igitur
ὁ Athenienses magistratū generatū tria. Tonam verò
transfert precedente dictione oxytona, *καλὸς ἐστὶ, bo-
nus est: & perispomena, φῶς ἐστὶ, lux est: & properi-
spomena, δέλος ἐστὶ, seruus est. dum modo ultima non
sit longa positione: quia in *φοῖτις ἐσὶ* non transfertur.
Item precedente proparoxytona, *διχαγός ἐστὶ.* Poste-
riorem acuit, quoties aliter in sermonem incidit: præ-
cedente videlicet in dictione non proparoxytona iam-
bo, ut *ἀριστέλης ἐσιν. aut spondaeo, ἔρπας, ἔνοις, φοῖ-
νίς, ἐσιν. aut pyrrhichio, ἔτ' ἐσιν. aut trachao paro-
xytono μὲν ἐσιν.* Iisdem modis usurpantur *ἐμὶ,*
& poetica, *εἰς, ἐσσι.* Item reliquæ personæ duales &
plurales, nisi quiddam priorem non acuunt. *εἰ* verò secun-
dæ personæ singularis tonum non amittit. Ex aduer-
bis inclinatur, *πῶς, πῶ, πῶ, πῶ, πῶ, πῶ, πῶ, πῶ, πῶ, πῶ,* indefi-
nite sumpta. Nam interrogatiue circumflectuntur,
δέπτις πῶδε; unde, & πότ; quando; paroxytonis. Ex*

τε, ἔσας τε, ὅτι οἱ. nisi cum particula enclitica incipit à σφ. the enim erigitur grauis precedentis dictionis vtrunque finis. ἰνὰ σφῆ, ἰνδὰ σφῆας. τότῃ σφῶν. Aristarchum ferunt noluisse in Odyssea tonum enclitici pronomini μοι nominis ἀνδρῶν imponere, quod id absurdum iudicaret in ipso statim ποσειδῶς initio. Ad hæc quædam semper reperiuntur absque tono, vt μὲ, μοι, με, σφῆ. Quædam non semper, vt ὅς, οὐ, οἱ, ἔστι. Notatur os post ἐννῶ. & ἐννῶ non inclinari, ἐννῶ ὅς non ἐννῶ ὅς sic quoque πρὸς ὅς, ἰνδὲ οὐ, πρὸς οἱ, quia prepositiones grauem suam in acutum erigere nolunt.

DE CERTIS LOCIS DVORVM

Spirituum, crassi & tenuis.

CAP. XIII.

Spiritus in syllaba est qualitas, qua vocalis asperè svel leniter profertur: vnde alter dicitur δασῆα, id est, asper & crassus, alter ῥιῖα, id est, tenuis, & exilis. Loci spirituum sunt vocales dictionum inceptiua. nam reliquæ citra discrimen tenuiter proferrī intelliguntur. & quoque inceptiua aspiracionem habet: media vero & finalis non aspiratur. Ideoque tunc apicem repudiat. vt πῦρ, πῶρ, πῶρ: nisi quodd in medio quum geminatur vtrunque recipit, ῥῥῶ. Valete. Recti spiritum seruant obliqui. thematicis vero participia, & verbi tempora, excepto, ἔχω, ἔσω. tamen in augmentis verborum attenuatur semper: præterquam in paracimeno & hypersyntelico verbi ἵστα, ἔστα, ἔστα. Omnis articulus à vocali incipiens aspiratur, δ, ἥ, ὅς, ἦ, ὄ, ὅ, ἦ, &c. Pronomina ab ἱ incipientia attenuantur, excepto ἱ & ἱαυτῶ. Quæ verò aliud habent initium, aspirantur, vt ὄ, οἱ, ὄρ. excepto αὐτῶς tenui, quod tamen cum

reciprocationem significat, aspiratur, αὐτ̃, suūpsius sic
uti & compositum εἰαυτ̃. ex quo per apharesin fit. Pra-
positiones attenuantur, exceptis, ὅπδ, ὅπέρ. Coniun-
ctiones quoq; attenuantur, vt εἰ, ἀλλά. exceptis causa-
libus, vt ἵνα, ὅπως, prater ὅφρα: Numeralia aspiran-
tur, vt εἰς, ἐξ, ἐκ, τόμ. exceptis ὅπτε, ἐννέα, εἰκοσι, cū
deductis ab eis. Redditiua facta per abiectionem con-
sonantis tenuis aspiratur, vt τόσθ, ὅσθ, πῶιχα,
ἡνίχα. exceptis τόφρα, ὅφρα, τῆμθ, ῥημθ. Deriva-
tiua quum initium primitiuorum retinent, eorū quoq;
tonum seruant, vt ἀκούω, ἀκοή. ἱππθ, ἱππιώω, ex-
ceptis ἀμυδῖς ab ἀμα, εἰρμὸς ab εἶρω, εἰρητὰ ab εἶρ-
γω. & ἰδρεῖς ab ἰδίω. A particula primitiua compo-
sita leuigatur, vt ἀπύς, exceptis ἀδης & ἄλυσις. Sed
quum congregationem significat aspiratur, vt ἀπας,
ἀμα. Porro α ante quauis literam attenuatur, exce-
ptis sequentibus, in quibus & in compositis ac dedu-
ctis ab eis aspirari solet. Nempe vbi sequitur β, vt ἁ-
βρότης. Item ἀγνός, ἀγιθ, ἀδης, ἀδῆ, ἀδρός, ἀδεῖν,
ἀδινύω, ἀδανός, ἄλς, ἀλίαρθ, ἀλικαρνασσός, ἄ-
λῖς, ἄλως, ἀλίζθ, ἀλίσκομαι, ἄλυσις, ἄλλομαι, ἀμα,
ἀμαρτάνω, ἀμιλλα, ἀμμα, ἀμῖς, ἀμηγέπη, ἀμω-
γέπως, ἀμαζα, ἀνδάνω, ἀπαξ, ἀπας, ἀπαλὸς, ἀπθ.

Item vbi sequitur ρ cum μ siue π, vt ἀρμόζω, ἀρ-
πυα: prater ἀρμυρομ, ἀρμυρία. Itē ἀπῆα, id est, qua
eunq; ἀτερθ, ἀτε, ἀφῆ, ἀψῖς, ἀψα.

E quoque plerunque attenuatur, vt puta ante ε, ι,
υ, prater ἐλέδωρ, ἐέρση. Item ante β, γ, δ, exceptis,
ἐδθ, ἐδρα, ἐδνον, ἐδώλιον, ἐδάνος, & ἔδομος, ac simi-
libus numeralibus ab ἐπῆα descendentibus: & vbi se-
qui-

quitur βρ. vt ἐβραῖον. Attenuatur quoque ante δ, ϑ, χ, prater ἐφδός. Item ante π & τ, exceptis ἐφομαι, ἐπλή, ἐτερ, ἐτοιμα, ἐταῖρον. Item ante λ, μ, ν, ρ, σ. exceptis ἔλω, ἔλλας, ἔλλω, ἔλκ, ἔλκνη, ἔλενος, ἔλλος, ἔλθ, ἔλκη, ἔλκ, ἔλικων, ἔλκπιδες, ἔλίπω, ἔλκω, ἔλκω, ἔλκρια, ἔλκεις, ἔμεις, ἔμ, ἔνεκ, ἔνεκος, ἐνταῖον, ἔρω, ἔρκω, ἔρμης, ἔρμαρον, ἔρω, ἔρπετον, ἔρση, ἔρσειης, ἔργμα, ἔσπομαι, ἔτε, quousque, ἐσία, ἐσιώ. Aspiratur ante α, ο, ω, prater ἔαρ, ἔδω, ἔοικε, ἔαν, ἔοργε, ἔω, ἔων. Et ante κ, ζ, ψ, exceptis ἐκ, ἐκός, ἐκχειρία.

H ante quamvis vocalem attenuatur. Item ante δ, θ, γ, π, κ, exceptis ἡδός, ἡδονη, ἡπαρ, ἡπα, ἡπάα, ἡπον, ἡπς, ἡχι. Et ante ζ, λ, μ, ν, ρ, exceptis ἡλι, ἡλ, ἡλω, ἡλικία, ἡμέρα, ἡμερ, ἡμισυ, ἡμερ, ἡνίκα, ἡνία, ἡρως, ἡρωδης, ἡρωδίαςος, ἡρα, ἡρακλῆς, ἡροδοτ, & talibus compositis. Aspiratur autem ante β, vt ἡβη: cum pleonafmo tamen attenuatur, vt ἡβόμ. Et ante γ, κ, σ, φ, exceptis ἡτίρ ait, ἡδα φυῖσι, ἡφλοισμός spuma.

I ante vocalem attenuatur, exceptis ἱερός, ἱεραξ, ἱημι. Et ante β, γ, δ, nisi quum sequitur δρ, vt ἱδρως, ἱδρῶ. & ante π, prater ἱπακκα. Quum vero geminatur, vt ἱππ, aspirari solet. Attenuatur & ante κ, τ, ρ, χ, θ, ζ, ψ, σ, exceptis ἱκανός, ἱκάνω, ἱκω, ἱκνέομαι, ἱκέντης. exceptis quoque incipientibus ab ἰς, vt ἱσος, ἱσoria, ἱσός, prater ἱσρ, & prater facta per syncopem ab ἰσημι, ἱτω, ἱς, ἱστορ, &c. Etiam lenigatur ante λ, ν, ρ, exceptis ἱλεως, ἱλδονω, ἱλαρός, ἱνα, ἱρός, ἱς, ἱς. Aspiratur autem ante ζ & μ sequen-

quente vocali, vt $\dot{\iota}\mu\delta\varsigma$, $\dot{\iota}\mu\rho$ &c. sequente verò consonante attenuatur, vt $\dot{\iota}\mu\beta\rho$ &c.

O ante quancungq; literam attenuatur, exceptis $\delta\delta\delta\varsigma$, $\delta\delta\epsilon$, $\delta\delta\iota$, $\delta\delta\epsilon\nu$, $\delta\pi\omicron\iota$ &c, & alijs huiusmodi nominibus. Item $\delta\lambda\mu$ &c, $\delta\lambda\chi\eta$, $\delta\lambda\kappa\omicron\varsigma$, $\delta\lambda$ &c, $\delta\lambda\omicron\tau\eta\varsigma$, $\delta\mu\epsilon$, & ab eo compositis, $\delta\mu\acute{\eta}\lambda\iota\epsilon$, $\delta\mu\epsilon\lambda$ &c, $\delta\mu\iota\lambda\iota\alpha$, $\delta\mu\eta\rho$ &c, $\delta\mu\omicron\iota$ &c, $\delta\mu\alpha\lambda\delta\varsigma$, $\delta\mu\omicron\kappa\lambda\eta$, & habentibus $\pi\lambda$ post o. vt $\delta\pi\lambda\omicron\nu$, $\delta\pi\lambda\eta$. Item $\delta\rho\acute{\alpha}\omega$, $\delta\rho$ &c, $\delta\rho\iota\omicron\nu$. & habentibus μ post ρ , vt $\delta\rho\mu$ &c, prater $\delta\rho\mu\epsilon\nu$ &c. & habentibus σ sequente vocali, vt $\delta\sigma\iota$ &c, excepto $\delta\sigma\iota\rho\iota\varsigma$. quum verò consonans sequitur, laeuigatur, vt $\delta\sigma\epsilon\mu$, prater $\delta\sigma\iota\varsigma$. O quoque per pleonasmum compositionem in initio dictionum additum aspiratur, vt $\delta\pi\omicron\iota$ &c, $\delta\pi\omicron\sigma$ &c, $\delta\tau\epsilon$, $\delta\pi\omicron\tau\epsilon$, $\delta\pi\epsilon$, $\delta\pi\omicron\iota$.

Υ ubique secundum communes aspiratur.

Ω magnum laeuigatur, exceptis $\omega\delta\epsilon$, $\omega\varsigma$, $\omega\sigma\tau\epsilon$, $\omega\rho\alpha$, $\omega\rho\alpha\iota$ &c, $\omega\rho\alpha\chi\iota\omega$.

Diphthongi attenuantur, articulis exceptis, vt puta $\alpha\omega$, prater $\alpha\rho\omega$, $\alpha\rho\epsilon\mu\alpha$, nisi sequatur μ , tunc enim aspiratur, vt $\alpha\dot{\iota}\mu\alpha$, prater $\alpha\dot{\iota}\mu\omega\mu$ gnarus. Itē $\alpha\upsilon$, exceptis $\alpha\upsilon\tau\eta$ & $\alpha\upsilon\tau\epsilon$ pro $\epsilon\alpha\upsilon\tau\epsilon$. Item $\epsilon\iota$ & $\epsilon\upsilon$, exceptis, $\epsilon\iota\lambda\acute{\omega}$, $\epsilon\iota\mu\alpha\rho\mu\epsilon\nu\eta$, $\epsilon\iota\mu\alpha$, $\epsilon\iota\rho\mu\omicron\varsigma$, $\epsilon\iota\rho\kappa\tau\eta$, $\epsilon\iota\omega\varsigma$, $\epsilon\upsilon\delta\alpha$, $\epsilon\upsilon\omega$, $\epsilon\upsilon\rho\iota\sigma\kappa\omega$. Item $\omicron\iota$ in dictionibus supra vnam syllabam, exceptis $\omicron\dot{\iota}\mu$ &c, $\omicron\iota\mu\omega$, $\omicron\iota$ &c. Item ϵ excepto $\epsilon\upsilon\upsilon\epsilon\chi\alpha$. Ex improprie dictis α , η , ω , simplicium vocalium videlicet α , η , ω , rationem sequuntur. $\alpha\upsilon$ Attica, & $\omega\upsilon$ Ionica pro alijs fere ponuntur. υ demum aspirari vult, sicut $\iota\upsilon$, vt $\upsilon\omicron\varsigma$.

SCHOL. Vix reperies qui in proferendo discrimen faciat inter spiritum vocalis tenuem & densum: vterque enim

vul-

vulgo tenuiter enunciatum. in consonantibus tantum aspiratus
 densus status cum litera nunc expiratur, sicuti in prolatione
 literarum diximus. In compositione quoque quum consonans
 tenuis obuiat aspirata vocali, densus ille retrocedens in te-
 nuem consonantem conuertit ipsam in aspiratam. ut ἐλκω, ἐ-
 φίλω, ἀίρω, ἄγω, αἶμα, ἄνθρωπος. Quod idem in simplicitate accidit, ut
 ἐφ' ὕμῶν, ἄνθρωπος, ἄνθρωπος, ἄνθρωπος. Vbi due adhuc te-
 nues in suas aspiratas transferunt. Sed de his dictum quoque
 superius est non semel. Perit autem alias densus per compo-
 sitionem. ut in οὐναίμους, πνεύματα. Tenuis vero perpetuo idem
 est in omnibus syllabis primis medijs & vltimis non aspira-
 tis. ἔγω futurum ab ἔχω aspirationem recipit ad differentiam
 a duerbij, ἔγω extra. alias thema illam abiicisse dicitur, ne in
 vtraque syllaba continue geminaretur, futurum verò χ con-
 sonante aspirata conuersa in ξ sublatoque impedimento, aspi-
 rationem supra recepit. Id autem in alijs non raro contin-
 git, ut in ἔχω, ἔργω, ἔργω, τῷ πᾶσι τοῖς ἄνθρωποις. De distin-
 ctione particule η, quæ nunc tenui, nunc densò spiritu insigni-
 ta, non etiam variat, lib. præcedenti in coniunctionibus a-
 bundè dictum est. Postremo hic semper meminisse oportet re-
 gularum generalium, ne in singulis inculcandæ sint exceptio-
 nes compositionum, augmentorum, pronominum, articulo-
 rum, &c.

DE SYLLABARVM QVANT-
 itate regula quadam generales.

CAP. XIII.

TEmpus in syllaba est interuallum, quo vocalis
 producitur aut corripitur. Est autem syllaba
 quadam μακρὰ, id est longa: alia βραχέα, id
 est, brevis: alia κοινή, id est, communis. Et longa qui-
 dem, vel natura vel positione. Natura longa est, qua-
 cunque habet diphthongum aliquam, ut εὐφους, aut
 vnam

vnā ex vocalibus natura longis, vt ἡρως. aut ancipitem ex se productam, vt ψυχά. Positione, quæ producitur ob consonantem duplicem: aut alioqui ob duas tresue consonantes sequentes, τὸ ψω, ἐπὶ λόγῳ, ἐμπόσ. Brevis vero est, quæ vocalem habet breuem aut ancipitem: neutramq; productam, vt λέγε, λόγῳ, πτόμα. Communis siue media est, quæcunq; in eadem dictione indifferenter vsurpatur, id est, modò longa, modò brevis, vt α in ἡλός. Verum de singulis explanatus dicendum. Sunt igitur natura longæ, α & ω, & omnes diphthongi: natura breues ε & ο. ancipites vero Latinarum instar, quæ scilicet in quibusdam syllabis natura longæ, in alijs breues passim reperiuntur, α, ι, υ.

Syllaba quæcunque versum terminans indifferens habetur: brevis vero dictionem finiens, simulq; pedē inchoans, in heroico sæpe producitur, præsertim si vocales concurrant.

Diphthongus seu vocalis simplex natura longa sequente alia vocali in eadem & diuersis dictionibus, sæpe corripitur.

Omnis syllaba circumflexa, & omnis contracta est longa, vt ὁ μῦς, τὰ χρυσῶν, τοὺς ὄφεις,

Bina vocales contiguæ quandoque in singulas syllabas non diphthongos per οὐκ ἔστιν vniantur, vt χούσεω ἀνὰ πᾶσι πρῶ, χούσεω & dactylus est. Anceps diphthongo soluta corripitur, vt τὸ ἦν, pro εἶναι παῖς pro παῖς.

Muta præcedens, & liquida in comprehensione sequens vocalem breuem ipsas antecedentem, indifferen-

ferentem faciunt : id quæ in eadem & in diuersis dictionibus. quod etiam faciunt $\mu\nu, \kappa\tau, \pi\lambda$. Liqueſcunt autem $\lambda, \mu, \nu, \rho, \sigma$.

Dua quæuis alia conſonantes plures uel, aut una uim duarum habens, uocalem præcedentem poſitione produciunt.

Conſonans immutabilis quandoq; ſola præcedentem uocalem producit, aliàs breuem, idq; & in eadẽ & in diuerſis dictionibus.

Deriuatiua ut plurimum euadunt breuiora ſuis primitiuis. præſertim quum alteram uocalem è diphthongo dimittunt, ut à $\pi\epsilon\acute{\iota}\delta\omega$ $\pi\iota\delta\alpha\acute{o}\varsigma$, à $\phi\epsilon\upsilon\gamma\omega$ $\phi\upsilon\gamma\eta$. aliàs aqualia, quum literam non deponunt, ut $\delta\acute{\iota}\chi\eta$, $\delta\acute{\iota}\chi\epsilon\upsilon$ & $\delta\acute{\iota}\chi\epsilon\upsilon\omega$, $\delta\acute{\iota}\chi\epsilon\upsilon\sigma\sigma\acute{o}\nu\eta$, omnia prima breui. Item $\nu\acute{\iota}\chi\eta$, $\nu\acute{\iota}\chi\omega$, $\nu\acute{\iota}\chi\eta\tau\acute{\iota}\varsigma$, eadem longa. Compoſita quoq; fere aqualia ſuis ſimplicibus, $\gamma\omega\omega\eta$, & $\nu\delta\epsilon\theta\gamma\upsilon\upsilon$ & $\pi\mu\eta$, & $\pi\mu\epsilon$.

Monoſyllaba quadam interdum quaſi liquida & nullius momenti reputantur: quandoq; rursus uel propria tempus præcedentis breuis produciunt: aliquando etiam ſuum inuertunt. qualia ſunt, $\tau\epsilon$, $\mu\epsilon\mu$, $\gamma\delta\rho$, $\chi\epsilon$, $\delta\epsilon$, $\tau\epsilon$, & ſimilia.

Syllaba nonnunquam prætextu præcedentium & ſequentium à poetis in contrariam quantitatem trahuntur. In dictionibus enim tres breues continuas habentibus, heroici modo primam ex illis produciunt, ut in $\pi\epsilon\gamma\alpha\mu\acute{\iota}\delta\eta\varsigma$, & $\delta\acute{\alpha}\nu\alpha\tau$ & ϵ alijs. interdum tertiam, quum alia ſequentur breues, ut in $\sigma\upsilon\beta\acute{o}\sigma\iota\alpha$: aut etiam mediam, præſertim quum ea eſt anceps, ut $\pi\acute{o}\lambda\eta\varsigma$. Rursus breuem inter duas longas nonnunquam pro-

producunt, vt i in ἀμῖν. aut eius occasione alteru-
tram collateralem corripunt, vt i in φοινικώσας,
ἐα, in πῶσεῖδ' ἴορ. Interdum etiam quatuor con-
tinuas breues ponunt loco vnius pedis heroici. Hesiod.
β. ἔργου, τῆμ' ὅ, δῶμισυ βῆσιν, ἐπὶ δ' ἄνερ, τὸ πλε-
ονέν. π' δ' ἄνερ, proceleumaticus est spor dai loco da-
ctiliūc. Sic pud Virgilium, Parietibusq; premunt ar-
ctis. & iterum, -labat ariete crebro Ianua.

Dialecti peculiarem in quibusdam syllabis ratio-
nem habent. Nam α pro η Dorice producitur, vt ἀδδ
pro ἡδδ & Ionice in prateritis corripitur, vt ἔσῃα
ἔσαα, & itidem alia.

Peregrina vocēs quantitatem habent incertam,
sue indifferentem. Latinas verò Græcæ regulis
sæpe submisserunt poetæ iuniores.

SCHOL. Video quàm immensum ac pene inaccessum
pelagus ingrediari, nihilominus audendum fortiter, ne pars
hec etiamnum neglecta relinquatur. Sequar autem in pleris-
que neotericorum grammaticæ Latine præceptorum ordinē,
quo facilius hæc à Latinis hominibus percipi atque inuicem
conferri possint. Et licet vnius Homeri testimonium ad hæc
propemodum omnia confirmanda satis esse poterat: poetæ
tamen alios subinde citabo: vt appareat ab illis easdem re-
gulas obseruatas esse. Syllaba longa duplam ad breuem in
proferendo durationem habet: quanquam raro ita enunciari
audies, vt id intervallum sentias. Quoniam autem quantitas
longarum α & ω, item breuium ε & ο per se patet: dicendum
sufus est de ancipitibus, α, ι, υ. præmissis generalibus regulis
Syllaba quæcunque.) Prima regula docens breuem in fine car-
minis pro longa esse, & longam pro breui. Item in finibus di-
ctionum, quum inde inchoat pes, quam cæsura appellat,
breuem produci. Ιλ. ξ. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπὶ ἱερῶν.
γδ' ὤττι γάρ τι ἐπ' ἐρίην κυρτοῖσιν ἔκτωρ. & α, ἰλὺς
οὐλῦμα

ὄλυμπόν δὲ δία λίαι, ἐπὶ τε δῖη. & γ, αἰδοῖός τε μοῖ ἰαί
 φίλῃ ἐκυρὶ δανός τε & α, τόξ' ὤμοισιν ἔχωρ' ἀμειβεσθ' ἵα τε
 φαρσίην. Quod quidem non tantum post primum, secundum,
 tertium, & quartum pedem accidit, sed & post quintū iniū
 vltimi. Ιλ. α. Ἰδομένης δ' ἐτέρωθεν ἐν ἀρκτεσι θεὸς ὤς, &
 δ' ἴσα φίλοισι τίκεται χαρίζομένη πόλει & κ' δῖδ' ὄρε δ' ὕ
 γατέροι ἦρ. Cuiusmodi exempla, quum apud Homerum per
 multa sint, diuersaque nonnulla, Maximum Planudem facile
 adduxerunt, vt scriberet: quemlibet dictionum finem Home
 ro indifferenter esse. Horum tamen pleraque alijs rationibus
 excusantur: quas mox paulatim aperiemus. interim vt certū
 suppositum assumetur, eandem syllabam quandoque diuersis
 rationibus breuiari aut protendi, ne id in singulis regulis sit
 inculcandum.

Diphthongus.) Secunda regula. Nusquam exterritur apud
 Græcos vocalis scripta, inter mensurandum carmen. Quod ta
 men apud Latinos ex præcepto fit. Atque altæ mænia Romæ:
 Carib' ego Italiam contra. At illi vocalem omnino expun
 gunt, superneque apostrophum inscribunt. ἢ μὴρ' ἀχαιοῖς ἐλγε
 ἰδμεν. hic α bis in eodem versu expungitur. Interdum scri
 ptam relinquunt. Ιλ γ. ὦ γύναι, ἢ μάλα τὸν ἔσθ' νημερτές
 ἔαπ' is. hic neq; αι, neque ο expunguntur, neque adhuc mensurā
 do elidi possunt. Apud Latinos raro, sed tamen aliquando con
 tingit non elidi Virgilius,

Et succus pecori & lac subducitur agnis.

Exempla longæ ob vocalem sequentem correptæ multa
 quoque sunt in Homer. vt Ιλ λ, ὤς ὅτε πῦρ αἰδουλον ἐμ' ἀγέ
 λω ἐμπίσσω ὕλη. & ζ, ἰλῖς ἑξαπολοῖσ' ἀνδρεςοι καὶ ἄφρωνι.
 & in eadem dictione. ὁδ' υ, ἰτρευορ δὲ σῶας σὺάδ' es καὶ ἔσθ' ἄ
 γιλαίνη. Ιλ ζ. ἔσθ' γάρ ἔσθ' ἰδμεν τὸς ὕος κρατερός λυκοόργος. I
 tem aliquando accidit consonante sequente in altera dictio
 ne. Οδυσς ε, ἰδμεν οἶκ' δ' ἰνωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 Orphe. in hymn. κῖν' ἄρ' ὀρμαίνωνται χολέμεναι ἀνδρώποιοι.
 Si. Pythag. τὸς τε καὶ ταχθονίος σῖς δαίμονας ἔννομα ρίζωρ.
 Hoc tamen perquam raram est. sequente enim consonante se
 prius productæ manent. Itidem vocali sequente, præsertim di
 phthong-

phthongo. ιλ. α, τίσαν δαναοὶ ἐμὰ δόρυα. & γ, μίω μῶν κέ-
 φάλη. Ἀγαμέμνονι. & ἄρ' εἰ δ' αὖ. & iterum, σὺν ἵππον δ' οὗτ' ὀ-
 πίσσω, οὐτε προπρηνὲς ἐνέμα. & λ, τρεῖς ὀρίνονται ἐπιμύξ,
 ἵπποι καὶ ἡ αὐτοί. Ἀταίς, καὶ ποτε καὶ κ' ἐπ' οἱ ὀπότ' ἔυδ' οἱ
 ποτ' ὄνται. De diphthongis ου & οι finalibus notandum, sem-
 per vsurpari longas in optativis, ut τὴν σοι, ποιεῖται, & in da-
 tiuis contractis, ut λίπ' οἱ: & in aduerbijs, οἶκοι, χαμαὶ, ex-
 cepto πάλαι.

Omnis syllaba, regula tertia, Circumflexam syllabam ne-
 cessario produci, superius dictum est. Caterum vocalis contra-
 ctione longa corripitur poterit per praecedentem regulam, quan-
 do est in fine dictionis vocali sequente. ιλ. υ, φοῖτα ἀνὰ προ-
 μάχης. & ξ, αὐδ' α ὅ, τι φρονέας. Illud autem epigrammatis, οἱ
 κόρις ἄχρι κόρις κορίταν' ἔμ' ἀλλ' ἰκορίσθην ἄχρι κόρις, καὶ
 τὸς τὸς κόρις ἰκορίσας. Item συνηλία ἀργυ. & ινέα apud Ho-
 merum: & ἀρχοῖ μινος σὺ φοῖτε πάλαυν' ἐμ' κλῖα φάτωρ,
 in principio Argonau. Apollonij: & eiusmodi alia, per Syncopeν
 apocopenve fieri auiuntant. κόρις pro κόρις in priori distichi
 versu eliso ε, & in posteriori eliso α, pro κόρις. Item συνηλῖα
 pro συνηλῖα, & κλῖα pro κλῖα, extrito ε, sic ὀδ. τ, κῖρα pro
 κῖρατο, & alias saepe οὐτα pro οὐταί.

Bine vocales.) quarta regula. Hanc figuram Synecpho-
 nesin vocant, id est consonantiam & συνί κσιρ, id est coale-
 scentiam, quae sit multipliciter. Ex duabus breuibus, ut apud
 Hesiod. τὸ κκορις ἀμῶν & νεκία καὶ δῆριν ὀρίλλοις. Ex lon-
 ga & breui, Hesiodus, ἔστι καὶ ἡμίονοι σιρ ἐπικταγόν, αὐτὸς ἐ-
 πατα. Ex breui & longa, χρύσεια ἀνὰ σὺν ἵπρῳ. Ex duabus lon-
 gis, ὀδυσ. υ, ἐκκόλ' ἐπὶ οὐτε καὶ καὶ, οὐτ' ἀφρονέωτι ἰοίκεας.
 Syllaba vero quae vnitur, quandoque longa euadit, quandoque
 brevis. Obiter adijciam quod apud Homerum & alios obser-
 uari: ἔως crebro per Synizesin in vnam syllabam vnium, po-
 situmq; etiam sequente breui aliqua ratione producta. ὀδυσ.
 ο, δὲ δ' ὁμακα ἔως ἰκον. ὀδυσ. η, ἀλλ' ἀναχασαμῶροι ἡχοι,
 πάλιν ἔως ἐπ' ἡλθον. Ιλ. κ, ἔως ὁ ταυρ' ὠρματε καὶ τὰ φέρεα καὶ
 κατὰ θυμόν. & λ, ἔως ὅτω πολέμιε.

anceps diphthongo,) quinta regula. Ιλ. η, ὑπὸ σέφανος ἐν-
 χάλ-

χάλυς. & alias ἐλίνυς ποτίς κύνεμοιο. Item κῦς παῖς ἀχι-
σαο, & ἰχθύς μοι κύν. & ὁ μὲν αἰ δαο πόλυσι. Hoc tamen a-
liquando fallit. Nam Theocrit. ῥῆσα in ῥάισα dissoluens & pro-
duxit. Edyl. λ. οὐτω γ' ῥῆσιςα δισαγ' ὁ κύνλωψ ὁ παρ' ἡμίρ.

Muta precedens. Sexta regula. Accidit hoc in eadem, &
in diversis dictionibus. Orpheus, ἀκτεῖαντε (κός ὀρεσιδρόμος
τε λαΐσαν. Βαρσάχμου. ἀλλ' ἔτι λ' ἐκτρον ἰώρ ἄκρον δάκτυλον-
κς ταδάνω. Dionys. πρὸς Κορίνν, αὐδῖς δ' πρὸς ἰσπερίης μύ-
χον ἰσπε. Item Ιλ. α. αἰδῖ προΐα. & C. ἀλλ' ὅγε μερμηρίε
κς τὰ φρένα κ, κς τὰ θυμόρ. Sed haec caesura quoque excusari po-
terunt: & superiorum quaedam monosyllaba. Ceterum quan-
do muta & liquida in diremptione sunt, longa manet prece-
dens vocalis, ut ἐκλίγω. De μν, ντ, & π, exempla subijci-
am. Hesiod. ἦτε κ, ἀπάλαμνον περ, ὁ μως ἔργον ἐγίρει. &
ἄκρον δάκτυλον κς ταδάνω. quod modo citauimus ex Barra-
cho. δλ. λ, κύπρον φοίνικη τε κς αἰγυπῖος ἐκαληδῖς. Hic
vocales ante μν, ντ, π, corripuntur. Productarum passim oc-
currunt exempla. Quae de causa in μ ἐμνημαι, κέντημαι πῖστα
μαι, & πῖστωκς. consonantes thematum repetunt ante au-
gmentum, & in alijs tamen verbis non repetuntur, ut ἐκτακς,
ἐπῆμαι. Liquefcunt vero immutabiles etiam consonantibus
anteposite, praesertim mutis. ut ν ante η. Ιλ. ω, ἀλλ' ἐγὼ δέ ἱρ
σε ῥέξω κόν, κς δέ κερ ἄλλορ. & ante χ. Hesiod. εἰ γάρ τοι
κς χρεῖμα ἰχχάριον ἄλλο γίνηται. & ante τ. Ιλ. χ, ἦν μνή-
σαι φίλον τῖνον, ἄμνοι δ' ἦν ἄνδρα. & ante θ. Dionys. κ,
τρίπολιν λιπαρὴν ὀρῶσιδα τε μάρεθόν τε. Interdum etiam
ante immutabilem. δλ. σ. π, τηλεμάχῳ ὅδος ἦ δέ. Φαμίρ δέ μιν
μῆτε λῆεθ. Et ante vocalem. Dionys. τῶ δέ ἔτι σοῖω. ἦν τε
πῖδον κ, λοκρῶν ἄρεα. μ quoque liquefcere, deprehenditur ante
mutam. δλ. λ, κ, ῥὰ ἔχεν δῖος παῖδας ἀμφίονα τε (ἦτορ τε. Item
ρ ante mutam. Orphe. παρδίνυς ἀταρ πὸς ἐνέκρατον ἠρώσιν.
Etiam ο non raro, praesertim sequente muta. Ara. ὥρη, ἰσπερὶ
ἠρώς (πολύφωρ. κορώνη. δλ. ε, δῶκε δ' ἐπειτα οἰεπάρου εὔ-
ξορ. Evidem in τὰ αἰκωνδς. Ιλ. φ. & χ.

Due quævis) septima regula. Etiam hoc in γνα & diuer-
sis dictionibus contingit. rursusque in diuersis bisariam, aut
finita

huita precedente in vocalem, aut in simplicem consonantem, quæ omnia subiectis exemplis patent. Orpheus, ἔφοχα γὰρ με
 ρόπων ἠγάγην. Hesiod. δεῦτε δὲ ἑννέπτε σφίτερον πατρίε
 μνεῖσθαι. Ἰλ. α, κίλλαν τὴν ἀδελφὴν. Ὁ. ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμισιν ἐά-
 λητο ξίφος ἀργυρόκλον. Callimachus, ἡγάγε ξίφος. Ὁ. δὲ σίφος
 ἡματι κίνος. Idem, πικρὰ φθιῶτα τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίεις. quā-
 quam talia cæsura quoq; vel monosyllabo excusari possunt.
 Caterū multoties brevis manet in fine correpta. Ἰλ. ὁ. εἰς ἄκον
 θορ' ἔχον. Ὁ. δ, ἐρῆς εἰς ἄστυ λείης.

Consonans immutabilis.) Offaua regula cuius occasione
 multa breuia produci deprehenduntur. vt ἀνὴρ. Ἰλ. ὁ, ἀνέρες εἰς
 φίλοι. Ὁ. δ, αἰ πόλ. Ὁ. ἀνὴρ. Item ὁδὸς. θ. εὐ μὲν τόξον οἷδα ἰὺ-
 ξοον ἀμφαφάαθ. Ὁ. κ. ἔνν εἰς αἰόλῃς κλυτὰ δώματα, τὸν δ' ἐ-
 κίχων. Ἰλ. χ. πολλὰ λίσσόμενος δ' ἔκτορι θυμὸν ἐπαίδειν. ο
 quoque quia liquefcere aliàs solet, precedentem breuem pro-
 ducit liquidarum instar, maxime in fine dictionum. vt χαμαὶ
 ἔστιν αἶψα. Ὁ. ὥς. ἔσι πόλιν ἐφύεν εὐτέρως γὰρ π' ἐπ' ἐρίαν.
 In his ὁ. λῖς, Ὁ. syllabæ alioqui breues. ο sequente cæsū-
 raque adiuvante producuntur.

Deriuatiua.) Regula nona, cui, ne quis fallatur, moneo non
 esse multum fidendum: fallit enim sepe. Nā μακρὴς primam
 producit, quum μακρία corripit. Ὁ. ἀβ' αἰα correpto αἰδ' αἰδ' Ὁ.
 Ὁ. αἰνα, primā producit. Item ἀ γότρως γότρου. Ὁ. u breui,
 γότρουδ' Ὁ. γότρουφός. Ὁ. u producto γότρουαν, Ὁ. γότρου-
 νόμ. Ὁ. eodem correpto. Quando itaque deriuatiua Ὁ. compo-
 sita multiplicia sunt atque ambigua, tutius erit è regulis specia-
 libus de antiquitibus eorum quantitatem petere.

Monosyllaba quedam) Regula decima: Deprehendun-
 tur aliquot monosyllaba ita posita, vt nihil impediunt syllā-
 bam longam precedentem, quo minus obuiet vocali sequen-
 ti, vt brevis fiat. vt, Ἰλ. ι, δειυτέρως δ' αὖ ἔσν δῖναι μέγαν
 κούριον ἀμυῶ. Hesiodus, εἰ δὲ κεν ἐργάσῃ τάχασιν ἡ-
 λώσῃ κατ' ἐργός. δειυτέρως Ὁ. ἡλώσῃ corripunt ultimas ra-
 tione vocalium sequentium, nihil obstantibus monosyllabis in-
 termedijs. Quandoque è diuerso, ita vt eandem per se aliqua
 ratione producant. Ἰλ. κ, τὸν λυκιδόργος ἔπειθ' ἐδὼ οὐτ'
 κρᾶτι γέ. Interdum monosyllaba ipsa breuia producun-

ἢ πατρὶ. Puto aut̃ consultius latinas regulas sequi, præsertim
 in nominibz locorum quæ crebrius in latinis poetis legun-
 tur, quàm in Græcis. ut in Lusitania, Mauritania, Sabini, La-
 bicum, & alijs. Nonnus poeta Panopolitanus in Paraphrasi
 in euangelium D. Ioannis perpetuo corripit α, in πιλᾶτος, Ἀ-
 νᾶριον, σὺδᾶριον, iuxta Græcam videlicet rationem, quæ in his
 latinarum regulis aduersatur. Verum hoc ignorantia fortasse
 lingue Romanæ, magis quàm contemptu ab eo factum est:
 quippe qui in eodem opere sudarium Syram vocem esse autu-
 met. Alij rursus eiusmodi nominibus Latinam quantita-
 tem tribuunt. sicuti est in epigrammate, ἡρόκωρος χαλκῶν
 μιλιᾶριον ἡλιόδωρε Voces Hebrææ Syre & Chaldaee incer-
 tam ut plurimum quantitatem habent. Gregorius Nazian-
 de Christi genealogia. Σὺ δὲ πῖλε, τὸ δ' ἄρ' ἐνὸς, τὸ τῆς αἰῶνος
 ἡγῖναι. & mox, ἐν τῷ δ' ἄρ' ἐξ ἑλ, ἡγῖναι, σαλᾶ, τὸ δ' ἐν πῶ-
 σι. In priori loco mediā τὸ ἡγῖναι, produxit, in posteriori cor-
 rigit. Ibidem in vno versu & longum facit & breue α. in di-
 ctione φαλῖν, sic scribens, ἡδὲ ἑσ, ἑσος δὲ φαλῖν τῶν αἰῶν, ἐν δ'
 ἄρ' φαλῖν. Ad hæc τὸ δὲ α. priorem sæpe idem facit longam,
 Nonnus contra breuem hic quoque α, in αμῖν, & i in trisylla-
 bo λυτῆς indifferenter usurpat. Ceterum in istiusmodi constan-
 tia imprimis probatur. De Latinis non est opus sigillatim præ-
 cipere: quando ad hoc non spectat institutum: & à multis id
 copiose præstitum est. Ab Hebraicis ut interitis consulto absti-
 nemus, studiosos ad Gregorium, Nonnium, & Damascenum
 mittentes, in Persicis, Aegyptijs, Punicis, & alijs præsertim
 quæ nomina sunt propria, consultius puto Græcorū proportionē
 sequi ubi exemplar nō succurrat, quod imitemur. Deniq; gene-
 rales huius capitis regulas nisi in promptu habuerit Græcorū
 & terminum candidatus, frustra hic exercebitur. Occurrēt quip-
 pe ei quàm plurimi versus mensura ambigui, ad quos aut herē-
 dum illi turpiter sit, aut gnauiter delirandum. Qualis est apud
 Orphēū in hymnis, ἀσραπαί, ἐρόντ' αἰ, ἡράννι, Φυτάλμιν ζῆ.
 Et apud Homer ὦ ἀχιλῆυ πηλῆως ἡε μείγα φέρτατ' ἄχαιῶν.
 & ὁδὺα ρ, τρεῖς γάρ τ' ἐκ πρόνς ἡμῶν ἀδελφοί οὓς τιμῆα εἶα.
 & alij similes superius citati.

DE CERTARVM SYLLABARVM
quantitate regula alia minus generales.

Cap. XV.

Anceps ingressa mediam compositionem, plerunque corripitur. vt i, in $\epsilon\gamma\lambda\iota\tau\alpha\rho\epsilon\iota\Theta$, $\lambda\iota\sigma\mu\epsilon\lambda\iota\varsigma$. α, $\mu\epsilon\gamma\alpha\delta\upsilon\mu\omicron\varsigma$, υ in $\eta\delta\upsilon\epsilon\pi\eta\varsigma$.

Igeminationum corripitur, vt in $\lambda\epsilon\tau\acute{\alpha}\gamma\omega$, $\pi\acute{\iota}\delta\eta\mu\iota$.

Particula tantum in compositione reperta, non sequente syllaba qua impediatur, suas ancipites corripit, videlicet α, ζα, αρι, ερι, βρι, dus, ἀκοσμηΘ, ζαδοΘ, ἀριδμηΘ, εριβωλΘ, βριδρεος, δύσερος.

Prepositionis anceps non sequente positione corripitur. vt $\epsilon\gamma\alpha\alpha$, $\delta\iota\alpha$, $\alpha\upsilon\alpha$, $\pi\epsilon\rho\iota$.

Verba ex barytonis facta circumflexa, praesertim quae vocalem ex diphthongo penultima amittunt, corripunt ancipitem in penultima relictam. vt $\pi\acute{\iota}\delta\omega$ à $\pi\epsilon\acute{\iota}\delta\omega$, $\delta\alpha\omega$ à $\delta\alpha\acute{\iota}\omega$, $\sigma\iota\kappa\tau\omega$ à $\sigma\iota\kappa\acute{\iota}\omega$, $\chi\upsilon\rho\omega$ à $\chi\upsilon\rho\acute{\iota}\omega$, $\phi\upsilon\rho\omega$ à $\phi\upsilon\rho\acute{\iota}\omega$.

Anceps inceptiua thematis brevis est: saepe tamen producit in praeteritis occasione augmenti: vt in $\iota\delta\chi\omega$ $\iota\alpha\chi\omicron\nu$, $\iota\kappa\delta\omega$ $\iota\kappa\alpha\nu\omicron\nu$, $\iota\kappa\omicron\alpha\alpha$, $\iota\kappa\omicron\mu\alpha\omega$. Item in $\alpha\sigma\alpha\iota$, $\alpha\sigma\alpha\delta\alpha\iota$, quibus accedunt $\alpha\rho\alpha\iota\Theta$ $\alpha\rho\alpha\varsigma$ ab $\alpha\rho\omega$: quanquam haec sunt qui contracta esse dicant ex $\alpha\beta\sigma\alpha\iota$ $\alpha\beta\sigma\alpha\delta\alpha\iota$, $\alpha\epsilon\rho\alpha\iota$ $\alpha\epsilon\rho\alpha\varsigma$.

Quanta est vocalis in primitiuo, tanta transit ad possessiuum. vt $\iota\delta\alpha\iota\Theta$ prima longa, quia $\iota\delta\eta$. Item quanta est vltima syllaba in masculino, tanta transit ad femininum, vt in $\pi\acute{\iota}\epsilon\rho\alpha$, $\omega\alpha\sigma\alpha$ prima producuntur, quia eadem in masculinis sunt longa.

Omne

Omne participium fœmininum actiuum penultimam habet longam.

Participia masculina actiua vltimam habent longam. Fœminina verò in α, & neutra qualibet non contracta breuem, præter futurum secundum. τὸ τυ-
πῶμ.

Nomina finita in ois adiectiua præcedentem vocalem habent correptam: & quartam à fine productam quum tres excedunt syllabas. vt ὁδᾶτόεις, ἰόεις, χιονόεις, δακρυόεις.

Nomen masculinum aut fœmininum, in immutabilem desinens, vltimam producit, neutrum corripit.

Anceps finalis in nominibus neutris non contractis corripitur.

Anceps ante consonantem duplicem, licet positione longa sit, natura tamen corripitur. vt in ἀρπᾶσσω, βαδίζω, κλύζω, αὔλαξ, λατῦλις, κῆρυξ. Exceptis nominibus masculinis dissyllabis finitis in αξ, penultimam natura producentibus: qua α habent natura longum non positione: neque enim vtrunque simul esse potest: vt ὁ δῶραξ, φαίραξ: & eorum compositis, vt δολινοθώραξ, ὁ φιλοφάραξ. præter κῶραξ, σῶραξ, ὕλαξ. producunt quoque κόρδαξ, νείραξ, φένραξ, & polysyllaba, vt ἰέραξ. Item πρᾶξις & χαμᾶζε aduerbium. & præterita ab ancipiti incipientia, vt ἰξευομ.

S C H O L. Has regulas à præcedentibus seposuimus, ne multitudo confusio esset aut terrori. Quarum exceptiones in regulis de fin ancipitum paulo post subiiciemus.

Anceps ingressa.) Hoc nonnumquam fallit, ut in πμεγῆτης, ἰθαγενὴς διδυμότης, πυριπόλος, ταναῦπες, & alijs inferius excipiendis.

I geminationum.) & hoc fallit, non in praeeteritis tantum, sed & in thematis, quae sunt ab alijs positione productis in quibus sublata positione, manet in natura productum. ut in γίνωμαι, quod sit à γίγνομαι, & γινώσκω à γιγνώσκω.

Particule.) Ἰλ. β. δ. ἔπειτα φρεσὶν ἦσιν ἀνοσμά τε πολλὰ τε ἦλν. & α, κίλλαντε ζαθέην τενέλοιο τε ἰφιδά. άαας. Orphe. εὐδελε, πλύμορφε, ποφά πάντων ἀγρίηδε. Proclus Lycius, & πασιτὸ ζαθὴς ἐπιφεγγίος ἀγλαοκέρπε. ἱ. υ. σ, ἐγγυό ται δ' ἦτε δὴ γροίην, ἐρεώλον ἰκονέ. & α, ὄν βριάριων κελύεσι. Theoretic. δ' ὑπερώς τις ἀγαν, καὶ ἀμύχανός, ἱερ. Hoc autem intelligendum est circa positionem & contractionem. nam ἀαονδός, (αῖος, & similia) producuntur.

Prepositionis.) Poetarum licentia quandoque hoc praeterit, ut in ἡδὲ & σύν, occasione immutabilium. Ἰλ. λ. παρα. πῶν, ἀγαθὴ δὲ πρὶς ἰφαις ἐσὶν ἑταίρς. Dionys. παραλὴν ναῖσιν ἔσω ῥεωνίδος ἀλμης. Ara. σμεχεῖς αἰ ψ. Item in δὲ, Ἰλ. γ, δὲ μὲν ἀαπίδος ἦλθε φαεινὸς ἄμβριμον ἔγχος, & δὲ μὲν ἀρ (αῖος) ἰλὺλας δαῖδαλ. Et compositione. Nonnus, δαδολός τῆος ἀλός ἐν ὀφύγονισι ἀν ὡρ, ob sequentes, breves produxit.

Verba ex baryto.) Notanda regula quae plurimum tollit ambiguitatis è verbis.

Anceps inceptiua.) inde est quod in praesentibus ἐξέτω, ὑ-ερίσσω, & similibus, anceps brevis esse traditur à Grammaticis, in praeteritis verò longa.

Quanta est.) Haec regula poterat omitti: quandoquidem in nona capitis praecedenti includitur. Ceterum de syllabis quae non variantur, hoc totum est intelligendum: quod ipsum adhuc perpetuum non est, ut mox docebitur.

Omne particip.) ut ἡ τύπ[ισ]α, τυφ[ύ]α, τῆδ[ε]α, δαδ[ε]α. Item ἡετ[ε]α, ἱσα[α]α, συγγύα, quae sunt à masculinis ultimam producentibus, addito α. His addi poterunt participia, aorist. πασινorum. ut τυφ[ύ]α, τυπ[ύ]α.

DE SYLLAB. QVANT. 121

Participia mascul.) vt ὁ τὴν ὥρην, πετυφῶς, πθεῖς, διδῶς. Itidem ὁ τὴν φασ, ἰσῶς. (εὐγυῖς. Quædam masculina feminina & neutra tono indicant quantitatem. Nam τῆς φασ acuto demonstrat ultimam produci: δ ποῖσσι circumflexo corripi: item τὴν ὥρην τὴν φασ antepenultimæ acuto, ultimam esse breuem.

Nomina finita.) In his quandoque fallit regula superior de possessionis. Nam ab ἰός, id est, venenum, producto ἰός venenosus, idem habet breue apud Nicandrum. Item ἀ χιόν νix, breui, χιονέας eadem longa reperitur, quamvis χιονώης & χιονώδης quantitatem simplicis retineant. Exempla suppetunt apud Nonnum & alios.

Nomen masculinum) πῦρ & ἄν neutra producuntur, & pauca alia è masculinis ac femininis corripuntur, in vltimis syllabis indicanda.

Anceps finalis.) vt δ μέγα, σώμα. εὐχαρί, μέλι, ἰδί, γόο. Itidem de pluralibus est accipiendum. τὰ μέγала, σώματα. Exceptis contractis quæ producuntur, vt τὰ κίρα, σινίπι.

Anceps ante.) Etsi quidam vniuersaliter negent, ancipitem natura produci sequente duplici: apparet tamen id aliquando accidere. vt in ὥρην, πρᾶξις, χαμᾶς. Cæterum quoniam apud poetas manente positione fere productæ reperiuntur: satis habuimus id hoc loco, ac deinde cap. sequenti admonere, ne in regulis de ancipitiū quantitate secundum sitū sigillatim repetereur, α, ι, υ, ante ζ, ξ, τ, natura corripit. Apparet aut corripit ex declinatione in nominibus. quandoquidē obliqui finitorum in ξ & τ, vt c. seq. dicetur, penultimā fere corripunt. Itē tono, quæ ποῖν, κῆρυξ, & similia habent circumflexum, vltima videlicet breui: longa quippe ante longam non circumflexiunt. Item in verbis finitis in α, ω, ι, ω, υ, quia futura & aoristi, dimissa positione breuem seruant ancipitem. vt ἡ πασσαί, ἡ φημισαί, ἡ εἰσαί, ται, ἐνδουαί. quæ tamen poeta more suo producere audet: presertim quum vtrinq; incidit lōga: vt in ἀκοντίσας. ἡ σπονδίσας, & quum duæ sequuntur breues, vt in λήσας, ὁ πλίσας: vbi etiam geminare solent, vt in clementis dicetur.

DE CREMENTO ET QUANTITATIS
variatione in inflexionibus nominum,
& participiorum.

CAP. XVI.

Quanta est anceps vltima in recto singulari nominum & participiorum imparium, tanta fere manet in obliquis, quum cremento sit penultima, vt in δορκᾶς δορκάδ & δορκάδι, δορκάδα, α ubique corripitur: rursus in πᾶν πανός πανί πᾶνα, ubique producit. Excipiuntur finita in υρ: vt μάτρυρ, πῶρ. & ἄλς. quæ licet producantur in rectis, corripuntur tamen in obliquis, μάτρυρ & πύρως, ἄλός.

Aduertendum est nomina finita in duplicem præcedente ancipiti, quum eam in recto natura breuem, sed positione longam habeant, in obliquis natura breuem retinere. vt αὔλαξ, σκύλαξ, κίλιξ, κάλυξ, ἄραψ, κατήλιψ, χάλιψ. αὐλακ & σκύλακ & κίλικ & κάλυκ & ἄραβ & κατήλιφ & χαλυβ & Demptis dissyllabis masculinis in αξ, penultima producta, quæ & in recto & in obliquis α natura longum habent, vt θέραξ, & reliquis superiori capite indicatis. Quibus adijcienda nunc veniunt ῥᾶξ, γῶψ, γῶψ, ἱψ, ῥιψ. ancipitē in obliquis natura producentia in rectis positione, λαίλαψ verò in recto acuta priori cōstanter scriptum reperio. quo indicatur posteriorem naturam produci, quæ tamen in obliquis corripitur, λαίλαπ μασίζων, &c. Quæ verò in ῖς, & υξ desinunt, recti penultimam producentia, finale habent in recto natura breue,

breue, tametsi positione longum. at in obliquis natura productum. vt ποῖνιξ, φόνιξ. τέτιξ, τέτιγ. κήρουξ, κόρυκος, κόρυξ, κόρυγος. Demp̄tis fœmininis finitis in ιξ, & alijs in λιξ, & compositis in υξ. Quæ anticipē in obliquis sicut in recto, natura breuem cōseruant, vt κύλιξ, κύλικος, ἡλιξ, ἡλικος, σύζυξ, σύζυγος.

Ad hæc oxytona dissyllaba fœminina finita in ις, declinata per δ, quæ penultimam recti habent productā, dum modo diminutiua non sint, nec propria: quum in recto: corripiant, in obliquis p̄lung, producunt. vt κνημῆς, κληῖς, βαλῆς, κνημῖδ, κληῖδ, βαλβῖδ. Trissyllaba tamen: breue conseruant, qualiscunque sit penultima recti. vt ὠλκῆσις, ὠλκῆσιδ. ἐρατηῖς ἐρατηῖδ. Nisi quod ea quæ penultimā simul & antepenultimam habent correptas, ipsum producunt. vt βατραχίς, πτοχμῖς, βατραχῖδ, πτοχμῖδ.

Porro genitiuus desinens in ιδ, penultimam in obliquis habet longam. vt μετρίδ, δριδ, ἀγλιδ, κέμυδ, excepto κόρυδ, correpto in obliquis sicut & in recto.

Nomina qualibet finita in υς, siue longum habeant u in recto, siue breue, in obliquis correptum tenet. vt ιχθὺς, ιχθῦδ, ὄφρυς, ὄφρυδ, μῦς, μυός, δρυς, δρυός. πηλαμὺς, πηλαμῦδ. Exceptis dicataleis, quæ longum conseruant u. vt δ φόρυς, ἔφορυν, vel φορυ. Homer. ὁδ. α, φόρυκ θυγάτηρ. Hesiod. κητὼ δπλότατορ φόρυ φιλότλη μιγῆσα. Quum verò declinatur τέ φόρυδ, correptum ex aliorum proportionē, sicut βόρυδ, &c.

Dati-

Datius pluralis aequalem penultimam vult habere cum singulari. Ideoque πᾶσι, αἰάσιν, & similia, eam productam retinent sicut πατὶ, αἰάντι. Ceterū a metaplasmī breue est. vt ἄσρασιν, ἔχρασιν. Item quum in quibusdam interponitur, ἀνδράσι, παῖσιν, μαῖσιν, θυράσιν.

Quū par obliquus impar dialecto efficitur, penultimā producit. vt ἀρχίσις, ἀρχισὶς & ἀρχισαο. αἶδης, αἶδς & αἶδαο. Item τῖ μισθῶν & μισθῶων. ἔλθοις & λόγοιο, τοῖν λόγοις & λόγοις, τίς λόγοις & λόγοισι. τοῖς ἀνείαςι, τοῖς μισθῶσι & μισθῶσι. πηληϊάδω vero & similia etsi penultimam corripunt, synizesi tamen producuntur. Idem contingit in imparibus. nam κέρτατ & τέρατ & prius a habent productum. κέρτατα vero & τέρατα breue.

Participia imparia incontracta sola positione suas vocales simplices inflectendo producunt. Ideoque circumflecti nolunt. vt τὸ ψάτ &, ἰσάντ &, τὸ πόντ &, τυφδί ντ &. Sunt quæ natura correptas habent, vt τιτυφότη &. Penultimam verò eiusdem ferè quantitatis seruant cum suis temporibus.

Participia Ionica à præteritis in a purum, penultimam corripunt sicut sua præterita, vt ab ἴσα ἐσῶς, ἀδέδω δέδως. ἀ μέμα μεμαῶς.

Latina nomina Latini clementi regulis subijcere consentaneum est, quæ magna ex parte Græcas amulantur. Nonnus, Κῆσαρι Τιβερίω.

SCHOL. Syllabæ nominum antepenultimæ & penultimæ immotæ, item vltimæ mobiles, per regulas peculiare de quantitate ancipitum secundū situm veniunt explorandæ. vt in

πυραμῖς, πὺ longa est, πα brevis, πς similiter brevis, vt inferius in uante ρ, & α ante μ, & is terminali apparebit. Item in πυραμῖδας, vltima brevis, nam αs terminalis corripitur. Quae verò ob crementum sunt penultima ex vltimis, in obliquis minimum imparium, seorsum tanquam mobiles & varie nunc explicabuntur, vt patet in πυραμῖδσ, πυραμῖδι, πυραμῖδα, μ syllaba dicitur habere crementum: tametsi crescens supra rectum, vltima est. Quoniam igitur sepe accidit, vt ea syllaba non sit in obliquis eiusdem quantitatis cum recto: necesse est eam varietatem distinguere. Illud autem hic recolendum quod supra monuimus, quandoque ancipitem breuem ob alias vicinas breues, siue aliqui longas produci. Id enim non raro accidit in obliquis nominum. Μῦσευς, γαῖονις ἢ πόλις. Item, οὐσιᾶσ, πρὸ πόλι. Hic in πόλις, & illic in πόλις, & aliàs breue longum efficitur, nisi scribendum sit πόλις & πόλκος per u. secundum Ionas.

Item ὀδύς, & ὀδύναι, πῖλααιρ. Hòc quoque & aliàs breue produciunt. Dionys. μὐδίτε ἑρῆότεροι δρηῖκωρ. Et iterum αὐδίτε θρηῖκτες ἀπειρονα γαῖον ἔχοντες. Vtrobique & in obliquis produciunt, quum aliàs apud eundem non semel corripitur in eadem dictione, & in δρηῖκσ. Item in Epigramm δρηῖκτες. ἀνείτω τις. &c. Sic apud Nicandrum penultima in genitiuis νιδύωρ, προμύωρ, μελαυθῖς, occasione ambientium longarum produciuntur. Id ipsum in penultimis participiorum non raro accidit. Nam α quod in μιμαῖς μιμαῖσ, breue est, in μιμαῖτες per o, prætectu breuium produciunt apud Homerum. Aduertendum autem poetarum etiam alibi cimenti syllabis abuti: nam Homerus vbi Ἰλιά. & scribit, χαίρετε κῆρυκες Διὸς ἀγγελοι, u. producit: alibi corripit, κῆρυκι ἥπυι ἰδν. Idem illic, & ἑρῶκωρ βασιλῆσ, & οὐ facit longum: alibi, οὐδ' ἄρα ἑρῶκτες ἀνδρῖς ἀνδρῖσιν βασιλῆσ, breue. Idem in nominibus desinentibus in is, præcedentibus duabus breuibus, interponere solēt u, vt in obliquis possit remanere & breue. vt παγαῖνις, ποταμῖς, παγαῖνιδσ, ποταμῖδσ.

DE CREMENTO ET VARIATIONE

penultima in verbis.

CAP. XVII.

Quanta est penultima anceps in themate verborum, tanta est manens in parataticis. vt κρινω κρινόν. vtroque producto.

Ad hac tanta solet esse anceps in temporibus aliunde formatis, quanta erat in illis vnde formata sunt. vt κρινῶ, κέκριχα, κέκριχα, correpto: contra κρινα, κρινας, ὁ κρινας, eodem producto, prater subiectis regulis contenta.

Futura quinta coniugationis penultimam semper corripunt. vt κρινω, κρινῶ. μολύνω, μολυνῶ. ψαλλω, ψαλλῶ. ἄρω, ἄρῶ. Futura à verbis barytonis in ῶ & ω, plerumq; penultimū produciunt, licet thema ta variant. vt μέλω, κολίω, λύω, μέλω, κολίσω, λύσω. Item à finitis in αω precedente vocali aut ρ, vt ἔδα, ἔδω, φράδα, φράσω. Futurum à themate habente in penultima ancipitem longam positione ζ vel η, siue ου, sublata positione breuem fere retinet ancipitem. vt ἄρπάζω, ἄρπάζω, νομίζω, νομίσω, κλύζω, κλύσω. πλάττω vel πλάσσω, πλάσω.

Aoristus primus in verbis quinta coniugationis penultimam producit semper: in alijs variat: quantum vt plurimum futurum sequitur. Aorist. secundus supra duas syllabas à themate barytono penultimam corripit. vt ἔτυπον, ἔλιπον, ἔλαβον. nisi quod positione produciatur in quibusdam ortis à themate habente consonantem; mutat immutabili suppositam.

vt

ὥτ' ἡμαρτον, ἑπαρδον, ἑδαρπον, ἀβ ἁμαρτέω, πέρδω, δέρκω. Translatiua autē positione per metathesin, ad naturam suam rediens corripitur, ὥτ' ἑπαρδον, ἑδαρπον.

Paracimēnos cōmūnis seruās ancipitem penultimam futuri, eiusdem quantitatis eam retinet, ὥτ' κρινῶ, κέκριχθ'. Notāda uerba finitā in οπιῶ, quae ancipitem in paracimēno natura longam habent, ὥτ' κύπιῶ, κέκυφα. quam tamen in themate natura breuem esse volunt, qui praecipunt uerba quaecūq; in πιῶ desinentia ancipitem praecedentem habere breuem. ὥτ' βλάπιῶ, τύπιῶ. exceptis ρίπιῶ & πίπιῶ. Quoties autē desinens in χθ', abijcit Ionicē κ, penultimam corripit. ὥτ' ἀβέβηκα, βέβαα; ἀβέβακχ' ἑσαα, ἀ δέδοικα δέδικα, ἀ πέφυκα πέφυα. Porro quum Attico more duas literas primas thematis initio recipit, penultimam simul corripere solet. ὥτ' ἀλείφω ἀλέλιφα, ἑλέυδω ἑλέλυδα, ὄρωτι ὄρωρυχα.

Aoristi imperatiuorum finiti in δι, & infinitiuorū in ναι, penultimam producant. ὥτ' πιῖθι, κριναι. λιῖναι, similiter δῶδι, κλύδι, qui facti sunt per metaplasimum ἀ δῶε, κλύε, τέτλαδι. tamen, τέθναδι, δέιδιθι, κέκλυθι, ὄρνιθι, & ὀθι eandem corripunt, quae à quibusdam praeterita perfecta putantur. Item à uerbis ἑῖς μι infinitiua in αναι & ιωναι, penult. corripunt. ὥτ' ἑσάναι, τεθνάναι, ζευγνύναι, sicut etiam λθέναι & διδόναι. Item aoristi imperatiuorum in δι, in formationibus notati ἔθι, θέλε, δόθι.

Anceps α crescens in uerbis natura corripitur. ὥτ' ἐνέτυψάμεν, τετύφαμεν, τυψάτω, alicubi tamen positione producit, ὥτ' ἐνέτυψαδα, alicubi etiam na-

tura, videlicet in tertijs personis pluralibus finitis in
αισι, τετέυφασι.

Αἰωνικῶς additum in tertijs personis pluralibus
paracimeni & hyper syntelici passiuorum corripitur.
τετέυφασαι, δεδάχασαι, ἐτετέυφατο. & in optatiuo, τυ
πλοίατο. in presentibus tamen verborū in μι. produci-
tur, ἔδεασι, διδόασιν, ἰσᾶσι, ζευγνύσσι: quia omnis
verbi desinentia in σι, producit penultimam.

In personis autem desinentibus in α, quoties alte-
rum α contiguum interponitur, eiusdem est quantita-
tis cum syllaba precedenti. vt in μαμαδα, κρηοινδα,
α penultimum producit. Contra in βοαα, μεμαα,
μικρααται corripitur. his adijciantur Ionica illa,
ἔσαασι pro ἔσασσι, οδαα pro οᾶσι, & similia α corrip-
entia.

In verbis in μι. penultima vocalis thematis actiui
longa est, & longa durat vsque ad tertiam personam
singularem thematis & paratatici & aoristi. vt ζευ-
γνυμι, ζεύγεις, ζεύγυσσι, ἐζεύγυν, ἐζεύγεις, ἐζεύγνυ,
ἔδω, ἔδεις, ἔδω. In personis vero dualibus & plurali-
bus & in infinitiuis inde formatis brevis fit, ἴσαμε, ἴ-
σαμεν. ζεύγνυτον, ἐζεύγνυμεν. sic ἰσάμεν, ζευγνύμεν
infinitiua. quod inde formentur. item φάμεν, ἀφαι-
μεν: nam ἀφαινω, φάμεν, producit. Caterum in aorist. β,
vel si maius parataticos vocare, verborum dissyllabo-
rum in μι. longum perpetuo reperitur v. vt ἰλξ, & κ,
ἔδωτε. & ὀδους. ω, ἔδωτε. Præterea in horum quoq;
præteritis actiuis penultima producit, id quæ opinor
perpetuo in omnibus personis: quandoquidem id tem-
pus peculiare non est verborum in μι. ἔσαν, ἔσαντες,
& c.

Et c. Postremo presentis, prateriti, & aoristi primi passiuorum. deinde etiam aorist. mediorum penultima in tribus primis coniugationibus fere corripitur. Quin & syllaba eadem in reliquis ab his formatis durat brevis: vt in ἴσαμα, ἴσαμην. ἴσαμα, ἴσαμην. ἴσαδην, ἴσασθαι, ἴσαδην.

SCHOL. Crementum in verbis computandum est ab ea syllaba quae secundam personam singularem presentis indicatiui aeterni exaequat. Hic autem penultimam post thema crementum coniunximus, quod saepe ea in alijs temporibus variatur. Itaque vbi penultima huius thematis μόλον inuestiganda erit in regulis capituli de penultimis. aliorum vero temporum, scilicet μόλων, ἐμόλων, & respondentium in reliquis modis, assumenda iuxta ea quae in hoc capite, & quae in formationibus libro secundo dicta sunt. Notandum vero saepe accidere, vt penultima in futuro barytona aequalis sit quantitatis cum presenti, quandoque vt maioris, nunquam tamen vt minoris. Futurum ad haec fundamentum esse quantitatis penultimae in verbis, sicuti etiam formationis. Siquidem eius quantitas fere seruetur in paracimenis & hyperhytelicis actiuis & passiuis, & in aoristo passiuo. vt κρινα thema habet longum, κρινῶ breue. vnde κρινῃς quoque breue, & κρινῶν. Item κρινῶμαι, ἐκκρινῶμαι, ἐκκρινῶν. Et in ceteris modis κρινῶν κρινῶναι, κρινῶναι. Notantur verba quaedam habentia in themate quidem penultimam mediam, in alijs vero temporibus subinde variantia vt λῶν, δύνω, in quorum futuris λῶσω, δύνω, vbi productur: in praeteritis vero actiuis & passiuis corripitur. λῶν, δύνω, τίδω. λῶμαι, τίδωμαι. at in verbalibus fit indifferens. λῶμα, δύνμα. Item in paratatico λῶτο longa est penultima sed in aoristo ἔλῶ, τίδω brevis. Nihil igitur mirum, si regulae certae exactaeque non tradantur, in re ampla & incerta. Attendenda vero hic syllaba praecedens & vltima, quarum nonnunquam rationem habent poet. e. sicuti suo loco notabitur, vbi de verbis finitis in vā agetur. in capit. de quantitate penultimae vā ante vocalem. Id autem non solum in his, sed in verbis quoque in ῶ & in ω praecedente qualibet ancipiti, verū

comperietur. ut in κἀπνισται, κῆρε, ἀνχομάσας, ἀνοντίσας, quæ producta penultima quandoq; legimus. Itidem ἐπαύσατο & ἰγὺς & ἰν antepenultima producta. Quamquam horum aliqua alijs rationibus excusantur. nempe quòd quædam à thematis in differentibus veniant; aut certè à temporibus non sequentibus suorum thematum quantitatem: alia quòd duplici & scribi oporteat. siquidem vocalem aoristorum breuem ante σ, sic extendunt poetæ. ut in ἰτ' ἐλασα, ἐγ' ἐλασα, & alijs. Præterea in alijs temporibus ob variam significationem quantitas variatur. Sic ab Homero πάσας prima longa usurpatur, ἀντὶ τῷ κτήσας, id est possidere: & eadem breui, ἀντὶ τῷ, γύσασθαι, pro gustare.

ἴσμεν ἐσάδην. Quæcunque huiusmodi poetica licentia producantur, excusanda erunt, aut adnotanda potius quam imitanda. Theocr. τίν' ὧ γὰρ τόσων ἔραται. qui locus fortasse gemino & scribendus est. Callim. εἰς ἄδην δ' ἄφθογγον. Sophoc. ἡμῖν μὲν ἢ μὴ ὅς χρόνον κεκλήμεθα.

DE ANCIPITVM QVANTITATE in antepenul. syllabis, & primum de A.

CAP. XVIII.

Ante vocalem in antepenultimis syllabis corripitur, ut ἀᾶται, ἀήτης, αἶω, αῶτ, σαῶτε & c. Producunt verò αἶνα, αἶρι, αἶδι, αἶδαλῆς, αῶνες, αἰσώ, αἰκῆ, αἰκες ἀάατος. ubi a mediū producitur, ἀκράαυτος, ἀχαῖκός, βυγαῖ, βιάζομαι, ἐλαῖδ, ἰδομαι, λαταῖγδιν, λαέρτης, λαοδάμεια. & c. à λαός composita, λαῖν, τεῖσας, ταύγετον. Indifferens est αἰδῶ.

A ante β corripitur, ut ἄβυδ, ἀλβαστρον, ἀραβέω.

A ante γ corripitur, ut ἀγαθός, λαγῶς, πάγρος. Prod. ἰθαγενής, σφραγίζω, ἑμαγήτης, ναυαγέω, ναυάγιον.

A ante

A ante δ corripitur, vt ἀδινός, γάδειρα, χειρμάδιον. Producunt ἀδηνός, ἐξάδι.

*A ante θ corripitur, vt καθαρός, ῥαδάμιγξ, Produ-
cunt γαθυμῖς, ἐξάθυμ.*

*A ante κ corripitur, vt ἀκίομαι, ἀκέω. Producūt
ἀκέσι, διακον, λακέω, μακεδανός, συραπόσι-
, φακία. & numeralia finita in ακόσι, vt δια-
κόσι, ῥακόσι.*

*A ante λ corripitur, vt ἀλήτης, δαδάλε, κεφα-
λῆνες, μαλακός, πηδάλιον. Producunt φαλάγη, &
apud Nicandrum, ἄλυσον.*

*A ante μ corripitur, vt ἀμίλλα, ἀμείβομαι. Produ-
cunt, Απαμῶα, Δαμοίται, Εὐδάμιππ, ἀμνός
μεσίς, & ἀμντ astat. Indifferens est ἀμῶα.*

*A ante ν corripitur, vt ἄνυμος, δάνατος. Producūt
Δάνυβις fluvii, κρανόν, κράννον, κρανίον, κραι-
νός, νεανία, πωαντεὺς. & ex brevibus quadam ra-
tione immutabilis, vt ἀνεμῖός.*

*A ante π corripitur, vt ἀπάτη, δαπανῶ. Pro-
ducunt ἀπιδανός, ἀπεννίνος, ἀπειρ pro ἡπειρ,
δραπέτης, δραπεπίδης, νάπεια. Indifferēs ἀπόλλων.*

*A ante ρ corripitur, vt ἄρις, ἰππάριον, κλάρι-
, χαράτῃ. Producunt ἀμαρακός, ἀράομαι, ἀρήτη
ἀρητ, ἀρητήρ, ἀρήταρα. Ἀρήνη vrbs. Καρίων flu-
vius. κάραβ, μαρύομαι.*

*A ante σ corripitur, vt κασίγνητ, ἄσιν. Produ-
cunt ἄσιος, ἄσιδῆς, ἄσωπός, ἐπαράτιμ, εὐκρα-
σία. ἰάσι, κοράσιον, Πασίφαν, πασιφαῆς.*

*A ante τ corripitur, vt ἀκράτεον, ἀταρπός, κρα-
τίω. Producūt βατήριον apud Phocylidē. & διδυμα-
τόκ.*

τόκος apud Orpheum, & δάτερον contractum à τὸ
& ἑτερον. Itidem ἀτερ & ab δ & ἑτερ &, & compo-
sita à λαός, hoc est lapis, vt λατμία, λατόω &.

A ante φ corripitur, vt γλαφυρός, σαφυλή. Produ-
cit ἐπ' ἀφί &.

A ante χ corripitur, vt Αχιλλεύς, ἀχαμοί. Produ-
cit, Ἰσάχερ & pīcis.

SCHOL. En tibi lector speciales regulas de quantitate
ancipitum secundum situm. Quæ aut ultime sunt, aut penul-
timæ, aut antepenultimæ, hoc est penultimam antecedentes.
Placuit autem hic antepenultimas vocare quasunque penul-
timam antecedentes. Penultimas verò, ultimæ adherentes,
sive primæ sint, sive mediæ. vt in λαπτιάδης, α, ε, ι, antepenul-
timas appellamus. sed α sequentem ante δης, penultimam. æ
similiter in alijs. Quo in loco nonnulla sunt præmonenda, pri-
mum in vocabulis quæ contrahuntur, syllabas incontractas
hic numerari: in verbis vero deponentibus eas quas habet fi-
ctum thema vocis actiue. Itaque huius verbis λυπέω quanti-
tas u querenda est in antepenultimis, quia sit à λυπέω, rursum
huius verbi ῥέομαι, u querenda in penultimis, quia est à ῥέω.
Porro ex personis verborum ultimas syllabas hic esse queren-
das: item antepenultimas quæ non habeant clementum. In the-
matibus verò has utrasque atque insuper penultimas. Nam in re-
liquis temporibus excepto themate, tam syllabæ penultimæ
quàm omnes crescentes, explorandæ erunt iuxta regulas in
precedenti capite traditas. Adhæc multa vocabula, quo-
rum syllabæ regulis generalibus includuntur, in his speciali-
bus ideo repeti, vt memorie consulatur. veluti παός pro παός,
vίος, ὄρος, ἰλυσος & similia.

Αἰδώς.) α initij sequentibus duabus breuibus produci-
tur. vt in αἰδώς αἰώς, & similibus. alias αἰ compositum
& per se corripit solet.

Αδναός.) ex contractione esse videtur pro ἀδναός fessus,
laborans.

Πάσιος.) tradunt Grammatici i subscribendum in hoc, &

in ῥᾶον, ῥᾶον, & in ῥᾶον μ.

Διάκον. per contractionem fieri putant, quasi δια ἔκον-
v.

Μαλακός.) Theocrit. Ἐ, χειρὸς ἐφα-τάμην, μαλακῶν ἔ-
κλιν' ὑπὸ λίκτρον. Semel produci in hymnis Homeri, παίζουσαι
χαίρουσι καὶ ἄνδρα μαλακὰ ποίης. nimirum occasione immu-
tabilis, inuitantibus etiam duabus breuibus.

Ἄρις. optimus.) ἄρισον quoque, id est, prandium, corri-
pi videtur. Ἰλ. ω, ἐστυμένως ἐπίνοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄρι-
σον. Nisi legendum sit ἐντὺ, οὐτ' ἄρισον. ut in quinto lo-
co spondeus locetur. Certe auctor Etymologici per con-
tractionem fieri tradens, ut sit quasi ἄορισον produci vult
α, cui suffragatur compositum ἀνάρις. productum apud
Theocrit. Ἰλ. ι, ὦρα ὅμως κείς εἶνον, ἀνάρις Διὸς κλέ-
δας.

Ἰσῶριον. in diminutivis in αριον breue est α.

Λοί. Ἰλ. Ἐ, ἀσίω ἐρ λαιμῶνι καὶ ὑπὸς ἀμφὶ ῥέεθρα. Sunt
tamen qui deducunt à recto. ὁ ἀσίης ἀσίς, καὶ ἰωνιῶς ἀσίω,
& per syncopen ἀσίω.

Εὐκράσια.) Moschopolus ideo α producere autumat, quod
sit à κερᾶω ὦ. ἀκράσια contra corripere, quod sit à κρα-
τίω, ὦ.

DE QVANTITATE I, IN ANTE- penultimis syllabis.

C A P V T X I X.

I Ante vocalem in antepenultimis corripitur, ut ἀ-
γιαλός, διερὸς, ἰότης, μυκλώ, ἐλλοπιεύω. Produ-
cūt vero ἰάομαι, ἰάξος, ἰάσιμος, ἰητῆρ, ἰαπετός,
ἰαθς, ἰάσιος, ἰαμυδός, ἰονίη, ἰόζω, ἰύγη, ἰύχμος, ἰωχ-
μός. & composita ab ἰδς, id est venenum. ut ἰοβόλ, ἰο-
χέλαρα. Ἰτέ κιάθω, μνιῶδης, ὀόμα, ὀφριονίδης, παν-

δειδης, παλίωξις, προίωξις, πάλνω, πτερϑ, πέρρις
ϑ, φθειώδης, χιονόεις. *Indifferentia sunt* ἀνιδῶ, ἀ-
νιάω, ἀνιάρως, ιαίνω, , ἱερός, ἱμμι εο, ἱεμαι εο, ἱμμι
mitto, ἱεμαι cupio.

I ante β corripitur. vt λιβύη, τιβαρός, ἱευκος. *Pro-*
ducunt ἀλίβατον apud Nicandrū, & Τιβουρις, aliās
Τιβερ, vrbs Italiae. In vulgatis enim codicibus Stephā-
nific quoq; legitur, τίβερ dissyllabum per i.

I ante γ corripitur, vt ῥίγιον, ῥιγέω, τιμιο, ῥιγόω
algeo, σιγάω, ὀρίγαμον.

I ante δ corripitur, vt γνῶμιδιον, ἐριδάην, κερρί-
διος, σίδηρον. *Producunt*, ἀκιδάλιος, ἰδᾶος, ἰδάλιον,
ἰδοιδρεός, πιδύω, πιδύτης, σιδόνιϑ, χελιδόνιον.

I ante θ corripitur, vt κιθαρις, ψιδυρίζω, λεθυνός.
Producunt εἰθωρία, ἰθύνω, ἰδύντωρ, σιδωνία, λεθ-
νός.

I ante κ corripitur. vt ἰκέτης, σικελός. *Producunt*
ἀρικίνη, ἰκέτιη, ἰκεσίϑ, ἱκαρϑ, ἱκάριϑ, κίκαμα,
νικάω, νικίααι, νίκαυδρϑ, σικανίη, σικελίη, φοινίκεος,
φρικάλεϑ, φρικώδης. *Indifferens* ἰκελϑ.

I ante λ corripitur. vt λιλόβη, φιλέω. *Producunt*
ἰλεός, ἰλόεις, ἰλιοςός, ἰλαδδμ, ἰλιϑ, ἰλασμός, μίλη-
τος, μελίλωπν, ὀμιλαδδν, ὀμιλέω, πλέω, σιλλεύος, φι-
λητεύω. *Indifferens* ἰλαϑ, ἰλαμαι.

I ante μ corripitur, vt χίμαρϑ, ἰμάδλη, σι-
ρόεις. *Producunt* βριμάω, εριμιδδμ, δριμύλϑ, ἰμέ-
ρα vrbs & fluvius, ἱμερϑ, ἰμερόεις, ἰμέρω, μιμοδ-
μαι, μίμημα, μίμηλός, τιμοάδα. & composita ac de-
rivative à λμή, vt τίμιϑ, τίμαϑ, λμαγής, φι-
μώδης.

I an-

I ante v corripitur, vt κοτίνεσσα, κινύρομα, κινύρομαι. Producunt γίνομαι, γινώσκω, δίνηςις, δινέεις, ἐρίνεδς, θρίνακίμ, ἱναχός, ἱναπός, ἱνίον, κινέω, κένυμι, κινύφι & fluuius, ἀκροδένια, τευνακρία, λακί-
νι &, λακινιάς, μινώϊ &, πινύσκω, σίνομαι, δελφί-
νι &. Indifferens ἀγινέω, δινέω, δυτεύω.

I ante π corripitur, vt λιπαρός pinguis. Producunt ἡνίπαπε, λιπαρῶ suplico. διῖπετῆς, ἐυρίπιδης &
πυρίπότη &, apud Orph. ἐρίπιζω, ῥίπταμον mons.

I ante ρ corripitur, vt σείραμις, ἑρόνυθι &.

I ante σ corripitur, vt κλισία, πσιδα. Producūt, βισάλτης, βισαλπία, βρισηῖς, ἴσανδρ &, ἰσοφαρίζω, ἰσῶ &, ἰσάζω, κονίσσαλος, μισαρός, μιστέω, νίσυρος, πισιδιχός, πισιδῆς, σισόμβρα, σίσυφ &, σισυφίδης, ἑσιφόνη, φθισήνωρ, χαρίσι &.

I ante τ breue est, vt μιτυλήνι, λιτανεύω, ἴτυλος. Producunt ἰτέα, τίτυρ &, τειτωνίς, τειτγένεια, τει-
τεγενῆς, ἰτιμονεύς.

I ante φ corripitur, vt νιφετός, νιφόεις. Producūt, διφάω, διφήτωρ, ἴφιτ &, ἴφι &, ἰφιγένεια, ἰφιδά-
μας, ἰφίνο &, & alia ab ἴφι. τεφυλλίς. Indifferens
πιφάσκη.

I ante χ corripitur, vt κίχτω. producūt ἰχανῶ, κίχορα.

SCHOL. προῖωξις. Hesiod. ἀσπίδι, ἐν δὲ προῖωξις τε
παλιώξις τε τίτουν in παλιώξις, i per contractionem fieri vi-
detur ex παλιώξις. in altero, si nolis i produci, poteris per sy-
nize sin coniungere o & i, vt προῖω sit spondem.

Διάβολος.) Nonnus in hoc ob sequentes breues primam
producit: quod similiter facit in πετρίος: at in πετρίος, πε-
τρίος, ἱετρίος, corripit. Idem ediuerso primam in νικόλημος
eadem necessitate fecit breuem.

Γρωμίδιον.) derivatiua nomina finita in ιδιον, tres syllabas ultimas habent correptas.

Ορίγανον.) sepe ὀρίγανον inuenio apud Nicandrum & e-
ius interpretem per i.

Σιληνός.) etiam per e scribitur à multis, & σιληνός per
i nunc longum, nunc breue apud Orpheum & Homerum legi-
tur. vnde à Latinis quoque prima longa & breui vsurpatur.
Φιλίω.) Φιλῶμαι Φιλομῆδεια, & Φιλῶ, ac similia, quan-
doque producuntur ab Homero.

Κινῶ.) omnia verba desinentia in ινῶ, habent i longum, vt
κινῶ, εινῶ.

Μισαρὸς.) aliàs scribitur μισαρὸς per u.

Ἰτιά.) quidam tradunt, i incertum ante τ corripi,
vt in ἴτης, ἰτρύον, ἰτία. atqui Homer. non semel producit. vt
Ιλ. φ. καίοντο πελῖαι τε καὶ ἰτῖαι ἥδε μυρῖκες. & ὀδυσ. η.
iterum.

DE QUANTITATE IN ANTE- penultimis syllabis.

Cap. X X.

Y Ante vocalem in antepenultimis corripitur. vt γη-
ρυνεύς, θυώδης, κυανός, κυανῶπις, μυοκτουῶ,
ὑαυα. Producent verò ἀσσύτης, Ἰλ. ν. ἐνυάλιῶ, κυ-
ανοχαίτης, κυάνεῶ, μυελός, μέγροῶ, μυοδόχοῶ,
μύελῶ, πύελῶ, πυετή, πλατυδάδω apud Theo-
crit. δετός.

I ante β corripitur, vt ταλδύβιῶ, κυβισάω.

I ante γ corripitur, vt ὑγιής, συζαρὸς, ὠγογή.
Producent γυγαῖῶ, & θυγάτηρ aliquando in obli-
quis, μυχαλέη, πυγίῳ.

I ante δ corripitur, vt κῦδοιμός. Producent κυ-
δάλιμῶ, κῦδαλίῶ, κῦδιμῶ, κῦδαίνω, κῦδίω,
πυδάω.

I ante

Γ ante θ corripitur, vt ἐρυθάινω, κούθηρα. *Producunt* ἐρυδιόω, πυθάγορας, πυθέδωρ, πύδιϑ, μυθῆμαι, & ab eo composita, vt παραμυθῆμαι, παραμύδιον, ψιμύδιον.

Γ ante κ corripitur, vt πυκινός, μυκῆναί, γλυκερός. *Producunt* ἐρυκακίω, ἐρυκανέω, μυκάομαι, μυκηθμός, φυκάοις, φυκίον.

Γ ante λ corripitur, vt φυλάττω, ὑλακτέω, ὑλάω latro. *Producunt* δυλακίς, δύλακϑ, δυλακόις, ποιχύλιον, παμφυλία, σκύλομαι, συλάω, συλεύω, σφανδύλειον herba, ὑλαῖϑ, ὑλακόις, ὑλακόμωρϑ, ὑλακίδης, φυλείδης, φύλοπς.

Γ ante μ corripitur, vt κύμινδις, πύματος. *Producunt* casus plurales pronominiis secundae personae, & ab eo derivata possessiva. ὑμέτε, ὑμέων, ὑμέας, ὑμέτερος. Item ἀμυμῶνη, θυμῆμαι, ἐνθυμῆμαι, ἐνθύμημα, θυμώδης, θυμῆρες, θυμῶνω, κυμαῖϑ, κυμαίνω, κυρωδής, λυμαίνω.

Γ ante ν corripitur, vt δύναμαι, κωινικός, κωίνη. *Producunt* βιθυνία, χένιϑ. Et interdum quadam à σω, vel ζω, composita, ratione immutabilis. vt ξυνήϊον xenium, ξυνήϊμι, σιωχέες, ξωόω.

Γ ante π corripitur, vt κύπελλον, κυπάριςϑ. *Producunt* λυτώομαι, ζυπάω, ζύπανον.

Γ ante ρ corripitur, vt γυρίνος, θύριον, μαρτυρία, ψιθύρισμα. *Producunt* γυρόω, γυρῶϑ, κυρήνη, κύριος, κυρῖνϑ, κυρίος, μυρία, μύρανα, πλημυρέω, πλημυρία, πυρίλις, & quadam à πῦρ composita, vt πυραμῖς, τύρακος, πυράχμης, alia corripunt, vt πυρά, πυράκμων, πυράρρα. alia etiam variant,

vt πυρήνη, πυραυγής. Item συρίζω, σφύρανα, τυ-
ροίς, πυράω.

Γ ante σ producitur, vt χρέσειΘ, λύσανορΘ, μύ-
σιΘ, φυσάω. corripiunt ἡλύσιΘ, θύσανΘ, ἱκλύ-
σιΘ, τινύσιΘ. Ex compositis verò à λώ siue λύσις
quedam produciuntur, vt λισίπονΘ, λισιμαλής, λι-
σιμέριμνΘ, λισίζωνΘ. alia corripiuntur, vt λισι-
πῆμων.

Γ ante τ corripitur, vt ἔυρότερΘ, σκυτάλη, φυ-
ταλεύω. Produciunt ἄρτυών, αὐτέω, φυτάλμιΘ,
φυταλιδ.

Γ ante φ corripitur, vt θυράλεια, τυφώεις. Pro-
ducunt εἰλυφάζω, κωλύφιον, τύφομαί.

Γ ante χ corripitur, vt νύχιΘ, ὑποβρόχιΘ.
Producit βρυχανάω.

SCHOL. κυανός.) quum post α sequitur vocalis brevis
sit longum v. vt κυάνιΘ κυανοχαίτης. aliàs manet breue, vt in
κυανώπις κυανόχροα.

Σπονδύλειον.) hic v ob ambientes longas produci videtur
à Nicandro: quum in σπόνδυλΘ ab eodem subinde corripia-
tur, sicuti in σπονδύλιον quoque, Il. a.

DE QVANTITATE ANCIPITVM in penultimis syllabis, & primum de A.

CAP. XXI.

Ante vocalem in penultimis corripitur, vt ἄ-
γλαός, ἀει, κεράς, ναυσικάα, ἐλάω, ἰμάω.

Prod. ἀθερέης, ἀμφιάραΘ, ἀχραῖς, αῶν,
δαήρ, ἑάων, id est bonorum, ἐλαῖς, λαῖς, πολεμαῖς.
δαῖς, ἰάωμ, κράαα, λάαα, λάϊγῆ, ναῖς, παμφαῖς apud
Orpheum, πρᾶΘ, τραῦς, ῥάωμ, χαδν, χάωμ. Item
λυκάωμ, ἐλικάων, ἰκετάωμ, ποσειδάωμ, ραχάωμ,
ἄρ-

ἄρτῶν, ἀλκιδῶν, ὀπῶν, σιωπῶν, τυφῶν, δε-
 δυμῶν, ἀμυθῶν, προπῶν, & similia in αω, mi-
 tātia ω in o in obliquis, vt τῷ χάονος, λυκάονος, &c.
 Et nomina substantiua oxytona finita in αός, vt λαός,
 ναός, παός. Item composita ab αω spiro, vt ζαῆς, ἄλι-
 αῆς, ἐυκράῆς, & ab αἶος ω, vt πολυαῖξ. Et verba fi-
 nita in αω precedente vocali aut ρ, vt ἐάω, περάω, ex-
 ceptis ἐψίαω, ἀμφιάω. quū verò precedit consonans,
 corripitur tradunt. πεινάω tamen productum reperio,
 & κάω, κλάω. Indifferens ἀήρ, ἄορ.

A ante β corripitur, vt ἐκβῆ.

A ante γ corripitur, vt ἄγω, ζάγ & . Producunt
 ἀαγῆς, αγῆς, δαγῆς, πρᾶγμα, σφραγῆς, ταγῆς.

A ante δ corripitur, vt βραδύς, κλάδ & . Produ-
 cunt ἀδ & , λαδάς, λαδῶν, δῖλαδῆς, ὀπαδός, σπαδίξ.

A ante ζ corripitur, vt βαδύς, πᾶδ & . Producunt
 κρᾶδῆς, & ἄδλον ex ἄδλον per contractionem.

A ante χ corripitur, vt κακός, πολλάκις. Produ-
 cunt ἀκῆς fluuius, ἄκων inuitus, quia coalescit ex ἀέ-
 κωρ. δᾶκ & . Θράκη verò i habet subscriptum.

A ante λ corripitur, vt μάλα, ἀπαλός. Producunt
 ἀμάλῆς, & ἄλες contractum ex ἀολῆες. δαλός, σαρδα-
 νάπαλ & , σύμφαλ & . Item ὀμφάλη, & τεκίφα-
 λ & , repugnantibus eorum primitiuis.

A ante μ corripitur, vt δάλαμ & , ποκαμῆς. Pro-
 ducunt ἄμδς noster pro ἡμέτερ & , δᾶμῆς, δάμων,
 φρασιδάμ & . Et nomina neutra verbalia finita in
 αμα, vt νᾶμα, θυμίαμα.

A ante ν corripitur, vt ἀνδάων, κανῶν, οὐρανός.

Pro=

Producunt ἀγνάξ, ἀγαδάνωρ, βιδάνωρ, ἡρώδης, ἰα-
 ρό, ἰκάνω, κιχάνω, νεᾶνις, νικάνωρ, φιδάνω. Et no-
 mina dissyllaba oxytona in αω. vt δανός, ΐανός, &
 gentilia in αω, vt βρετανός, καρμανός. & in αις,
 vt βρετανίς, καρμανίς. Item finita in ανος supra tres
 syllabas. vt ἡρωδιδανός, ἰελευανός, excepto ὠκεανός. In-
 differentia, ἱανός, & ἄνω verbum pro ἄνω expé-
 dio.

A ante π corripitur, vt ἀλλοδαπός, ἄπας, τάπης.
 Producunt Απης, Αναπος fluuius ἰάπυξ, νᾶπυ, πρία-
 π, σόραπις.

A ante ρ corripitur, vt χαθαρός, τιβαρός, χάρις,
 κλάρ. vrbs. Producunt ἄρα nunquid, βᾶρις ἄστα-
 ρος fluuius, εὐμάρας, θυμαρίς, καρίς ριςίς, κατάρα,
 νάρων fluuius, πᾶραρ. φαρίς, ἰάρα. Et nomina dis-
 syllaba masculina in αρ. vt ὀταρός, λαρός. Itē
 polysyllaba oxytona in αρ. habentia antepenulti-
 mam longam. vt μισαρος. Indifferentia, ἄρης, ἀρή,
 φάρ. pro vestē.

A ante σ corripitur, vt δασός, δάσος. Producunt
 ἄσις ἄσων, θᾶσων, ἰασ, ἰάσωμ, κρᾶσις, μάσης,
 vrbs, πρᾶσώ, πρᾶσις, φᾶσις.

A ante τ corripitur, vt θάνατς, δέκατος. Producunt
 nomina lapidum & gentilia in ατης vt ἀχάτης, γαγά-
 της, νιφάτης, σπαρλάτης, & in αλς sc̄m gentilia, vt
 σπαρλάλς, μελεῖλς, πσιᾶλς. Item ἄτος, ἄτη, con-
 tracta ex ἄτος, ἄτη, ἀδέατος, ἄρατ, ἀπροσρά-
 τος, ἄόρατος, κράτηρ, φράτωρ, δημάτορ apud Orphe-
 εὐφράτης fluuius, θᾶπον, δέα ΐον, θεατός, ἰα ΐος, καί-
 ρατος fluuius, ὄρατός, ὠράτῳ, φράτηρ.

A ante

Α ante φ corripitur, vt $\rho\alpha\phi\phi$ $\sigma\alpha\phi\alpha$.

Α ante χ corripitur, vt $\tau\acute{\alpha}\chi\alpha$, $\rho\acute{\alpha}\chi\iota\varsigma$. Produciunt
 $\rho\acute{\alpha}\chi\omicron\varsigma$ cum compositis. Indifferens ιαχῆ.

SCHOL. $\kappa\epsilon\rho\alpha\delta\varsigma$,) Adiectiua in α & penultimam habent correptam: substantiua verò dissyllaba productam, vt $\nu\acute{\alpha}\phi$.

$\rho\acute{\alpha}\omega\mu$,) diphthongo scribitur.

$\tau\acute{\alpha}\omega\mu$,) Ex nominibus finitis in ω, ancipite precedente, eam fere produciunt; quæ in obliquis mutant ω in ο: quæ verò seruant ω, corripunt. $\pi\omicron\sigma\epsilon\delta\acute{\alpha}\omega\mu$ tamen retento in obliquis ω producit α apud Homer. in hymn. ἀμφὶ $\pi\omicron\sigma\epsilon\delta\acute{\alpha}\omega\mu\alpha$ $\delta\epsilon\omicron\mu$ $\mu\acute{\iota}\gamma\alpha\upsilon$ $\epsilon\rho\chi\omicron\mu$ $\acute{\alpha}\nu\delta\epsilon\omega\mu$,

$\kappa\acute{\alpha}\omega$, $\nu\lambda\acute{\alpha}\omega$,) quod fiant à $\nu\acute{\alpha}\iota\omega$, $\nu\lambda\alpha\iota\omega$, α produciunt, quia α ex diphthongo relictum produciunt, nisi aliud impediat.

$\lambda\omicron\phi$,) Indifferens reperitur. $\iota\lambda.\eta$, & λ . compositum verò $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\alpha}\phi\phi$ ubiq; produci existimo.

$\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha$,) à $\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\omega$ vel $\pi\rho\acute{\alpha}\tau\omega$, μ . $\pi\rho\acute{\alpha}\xi\omega$. hæc α habent natura longum. quod ipsum circumflexus arguit in $\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha$, $\pi\rho\acute{\alpha}\xi\iota\varsigma$. item in $\pi\rho\acute{\alpha}\phi\iota\varsigma$ & $\pi\epsilon\pi\rho\acute{\alpha}\lambda\varsigma$, à $\pi\rho\acute{\alpha}\tau\omega$, μ . $\pi\rho\acute{\alpha}\gamma\omega$.

$\omicron\iota\lambda\acute{\alpha}\delta\mu\varsigma$,) patronymica in α $\delta\mu\varsigma$ & $\iota\delta\mu\varsigma$ fere corripunt penultimam, vt $\mu\acute{\alpha}\rho\kappa\omicron\iota\lambda\acute{\alpha}\delta\mu\varsigma$, $\nu\epsilon\sigma\omicron\pi\iota\delta\mu\varsigma$. quando autem præcedit υ, poetæ i, breue interponunt. sic $\pi\omega\lambda\mu\iota\acute{\alpha}\delta\mu\varsigma$, $\nu\eta\lambda\mu\iota\acute{\alpha}\delta\mu\varsigma$, $\omicron\iota\lambda\acute{\alpha}\delta\mu\varsigma$ tamen produciuntur illic, alias δ . $\nu\lambda\epsilon\delta\epsilon\lambda\omicron\mu$ $\omicron\iota\lambda\acute{\alpha}\delta\mu\varsigma$ $\epsilon\pi\omicron\rho\epsilon\lambda\alpha\varsigma$.

$\omicron\mu\phi\acute{\alpha}\lambda\mu$,) in hoc α quod sit inter duas longas produciunt, vt locum habeat in heroico. Rursus in $\pi\iota\kappa\iota\phi\alpha\lambda\omicron\mu$ $\pi\epsilon\iota\tau\eta\kappa\iota\kappa\omicron\upsilon\tau\omicron$ $\alpha\iota\phi\alpha\lambda\omicron\mu$, & similibus α efficitur longum ratione duarum breuium precedentium, quibus tertia non coheret in eodem genere versus. $\omicron\mu\phi\alpha\lambda\omicron\varsigma$ enim & $\nu\epsilon\phi\alpha\lambda\alpha$ penultimas corripunt quæ causæ, vt sæpe dictum est, multas syllabas alioqui breues extendere solent.

$\pi\lambda\omicron\gamma\mu\iota\varsigma$,) anceps in penultima quum præcedit immutabilem, & in vltima est σ, corripitur.

$\delta\acute{\alpha}\mu\alpha$,)

Νᾱμα.) nomen enim neutrum in μα purum desinens, longā fere habet in penultima. vt Ἐμα, νᾱμα, χρῆμα, δῦμα. excipiuntur deducta à verbis ἴς μι, vt δῖμα δόμα. Item σόμα. & quæ non habent μ purum. vt, Ἐρέγμα, δόγμα.

Αἰδάνω.) verba polysyllaba in ᾠω & habent breue.

Ἰσλιανός.) In Epigrammate trimetro, Ἰσλιανός ἔτος ἀρμα ἔσσις. λίαν iambus est. Horum tamen aliqua in carmine heroico necessitate corripuntur, vt in altero. τῶν Ἰσλιανῶν τυρίns ἑλάσημα πιδήνης. & in alio, τιτανὶ χρύσει. &c. τιτὶα δακτύlus est.

Ἀπας.) & ᾠα cum compositis, secundum Atticos producunt priores.

Κλάρος.) Nicandri patria ab eodem corripitur.

Ἀρα.) interrogatiua trocheum constituit: illatiua verò aliquando trocheum, sed frequentius pyrrhichium.

Μισαρός) generaliter nomina polysyllaba in pos oxytona accipite precedente, si antepenultimam habent longam, etiam penultimam producunt. vt μισαρός, ἰχθύς.

Ἀσος, δᾶσος, πρᾶσος.) & habent natura longum, vt iam dictum est.

Διήκτος.) nomina barytona polysyllaba in ατος vel ατον, penultimam corripunt. vt δᾶνατος, ἀγράμματος, φίλτατος, ἰχθυόματι.

DE QUANTITATE I, IN PENULTIMIS SYLLABIS.

Cap. XXII.

I Ante vocalem in penultimis corripitur. vt κοχλί-
ας πενία, φιλία, φιλίς, διός in obliquis. θηρίον,
χαμμάτιον, κυλίς, ἰδίω. Producent αίν, ἀκίνη,
κονίη, καλὴ, ὀρίμη ionica. quæ aliàs communiter in
α quoque desinunt. Itē θρίον, ἰυγέ, μνίον, πίκρ, πίκρ,
sine

sive πείρ pinguis, πίων, πρίω, κίων. & pleraq; comparatiua in ίων, vt βελτίων. & alioqui positiua finita in ίων, mutantia ω in ο. vt ἀμύριον. Item φῶν, φῆος, χῖον, gentilia. Et illa propria, δῖον, κῖον, κερῖον, πῖον, τῖον, φλίας. Item δῖον diuinus, δῖα diuina, ἑνδῖον meridianus. Itē διογενής, & similia, ob sequentes breues. Et nomina dissyllaba oxytona finita in ίός. vt κριός aries, ἰός venenum, praterquam ἰός aqualis. Item μεδίον, πρίον, φῶν, χῖον. Indifferens ἰαι, ἰοι, ἰεις, ἰε, ἰε, ἰομεν, & similia cum compositis. λῆα, aduerbium. Item, δῖον, τίον, ἡῖα, εὐδιον, ὑπεῦδιον, ὠρίον, κρονίον. & alia quæpiam eiusmodi nomina simplicia finita in ίων.

I ante β corripitur, vt λιβάς. Producunt ἀκριβής, ἐρυσίβη, θλίβω, ἰβίς, εἰβη, τίβη.

I ante γ corripitur, vt λιγύς, ὀλίγον, γίγας. Producunt μίγων, πνίγος, ῥίγος, σιγῇ. Indifferēs πνίγω.

I ante δ corripitur, vt ἰδὲ, κομίδῃ. Producunt διδῶ, ἐλιδῶν, ἰδῃ, κνίδῃ, πίδαξ, πολυῖδον, οἰδῃ, χιλιδῶν, χλιδῃ.

I ante θ corripitur, vt λιθῶν, πῖον. Producunt βρίθω, βριθῶν, βρεθής, ἐριθῶν, ἐριθεύς, ἰθὺς, κριθῇ, λιθῶν proprium, ἰλ. β. σιθῶν.

I ante κ corripitur, vt δίκῃ, ὀρφανικός. Producunt ἀκκίς, ῥεῖον, κίκας, κῆκον, νίκῃ, φοικῃ, φρίκῃ. Indifferens μυρίκῃ.

I ante λ corripitur, vt ποικίλον. Producunt ἄγιλον, ἄργιλον, ἰλῶν, ἰλὺς, κονίλον, νογιλὺς, ὀμιλον, ὀλιεύς, πῆδιλον, πῖλον, σμίλαξ, σμίλη, σμίλον, σπῖλον, χιλὺς, χίλων, ψιλός. Indifferens φίλον.

I ante μ corripitur, vt $\alpha\lambda\mu\Theta$, $\lambda\mu\eta\mu$, $\kappa\alpha\iota\mu\alpha$.
 Producent $\beta\rho\iota\mu\eta$, $\beta\rho\iota\mu\omega$, $\delta\rho\iota\mu\omega$, $\kappa\alpha\mu\iota\varsigma\Theta$ vrbs,
 $\kappa\lambda\iota\mu\alpha\varsigma$, $\lambda\iota\mu\omega$, $\mu\iota\mu\Theta$, $\sigma\iota\mu\omega$, $\lambda\iota\mu\eta$, $\phi\iota\mu\omega$. Et nomi-
 na composita finita in $\iota\mu\Theta$, vt $\alpha\lambda\mu\Theta$, $\beta\omicron\upsilon\lambda\iota\mu\Theta$,
 $\iota\phi\theta\iota\mu\Theta$. Et verba finita in $\iota\mu\alpha$, deducta à verbis
 penultimam producentibus, vt $\mu\eta\eta\iota\mu\alpha$, $\chi\rho\iota\mu\alpha$. In-
 differens $\iota\mu\alpha\varsigma$.

I ante ν corripitur, vt $\alpha\kappa\lambda\iota\nu\eta\varsigma$, $\epsilon\alpha\rho\iota\nu\omega$, $\pi\iota\nu\alpha\varsigma$.
 Producent $\alpha\iota\sigma\chi\iota\nu\eta\varsigma$, $\alpha\pi\rho\iota\nu\eta\varsigma$, $\epsilon\rho\iota\nu\omega$, $\delta\alpha\mu\iota\omega$, $\theta\rho\iota\nu\alpha\varsigma$,
 $\theta\rho\iota\delta\alpha\kappa\iota\nu\eta\varsigma$, $\iota\nu\omega$, $\kappa\lambda\iota\nu\eta$, $\mu\iota\nu\omega$, $\rho\iota\nu\omega$, $\phi\iota\nu\omega$, $\chi\alpha\lambda\iota\nu\omega$.
 Et nomina barytona desinentia in $\iota\nu\Theta$ & $\iota\nu\omicron\mu$. vt
 $\delta\iota\nu\Theta$, $\gamma\upsilon\rho\iota\nu\Theta$, $\lambda\alpha\tau\iota\nu\Theta$, $\tau\alpha\lambda\alpha\upsilon\rho\iota\nu\Theta$, $\kappa\alpha\mu\iota\nu\Theta$,
 $\sigma\epsilon\lambda\iota\nu\omicron\nu$. Exceptis $\chi\alpha\rho\kappa\iota\nu\omega$, $\kappa\omicron\pi\iota\nu\omega$, $\kappa\omicron\phi\iota\nu\omega$, $\kappa\rho\iota\nu\omega$,
 $\lambda\iota\nu\omega$, $\lambda\iota\nu\omega$, $\nu\iota\nu\omega$, $\pi\iota\nu\omega$. & significantibus materiam.
 vt $\beta\omicron\beta\lambda\iota\nu\Theta$, $\delta\rho\upsilon\iota\nu\omega$, $\kappa\epsilon\delta\rho\iota\nu\Theta$. Producent etiam no-
 mina finita in $\iota\nu\eta$, habentia plus quàm tres syllabas. vt
 $\alpha\delta\rho\alpha\sigma\iota\nu\eta$, $\epsilon\rho\upsilon\kappa\iota\nu\eta$, $\eta\rho\omega\iota\nu\eta$, $\mu\omicron\lambda\upsilon\beta\delta\iota\nu\eta$. excepto $\epsilon\iota\lambda\alpha\pi\iota$
 $\nu\eta$, quibus accedunt trissyllaba, prima producta. vt α -
 $\xi\iota\nu\eta$, $\delta\omega\tau\iota\nu\eta$, $\epsilon\lambda\epsilon\iota\nu\eta$, $\epsilon\chi\tau\iota\nu\eta$, $\eta\rho\iota\kappa\iota\nu\eta$, $\upsilon\sigma\mu\iota\nu\eta$. & dissyl-
 laba duo, $\rho\iota\nu\eta$, $\delta\iota\nu\eta$. Item propria praesertim locorum.
 vt $\alpha\gamma\iota\nu\alpha$, $\chi\alpha\mu\alpha\rho\iota\nu\alpha$. & verba desinentia in $\iota\nu\omega$, siue
 $\iota\nu\omicron\mu\alpha$. vt $\kappa\lambda\iota\nu\omega$, $\kappa\rho\iota\nu\omega$, $\pi\iota\nu\omega$, $\gamma\iota\nu\omicron\mu\alpha$, $\sigma\iota\nu\omicron\mu\alpha$.

I ante π corripitur, vt $\lambda\iota\pi\Theta$. Producent $\chi\iota$ -
 $\tau\omega\varsigma$, $\epsilon\nu\iota\pi\omega$, $\epsilon\upsilon\pi\omega$, $\epsilon\nu\iota\pi\omega$, $\pi\alpha\rho\theta\omicron\sigma\omicron\pi\iota\pi\omega$, $\rho\iota$ -
 $\pi\eta$, $\rho\iota\pi\omega$, $\rho\iota\pi\omega$ vrbs. $\iota\lambda\beta$, $\sigma\iota\pi\omega$, $\kappa\nu\iota\pi\omega$. In dif-
 ferens $\epsilon\nu\iota\pi\omega$ & $\epsilon\nu\iota\pi\omega$.

I ante ρ producitur, vt $\iota\rho\Theta$, $\iota\rho\iota\varsigma$, $\nu\iota\rho\omega$, $\pi\rho\omega$,
 $\delta\sigma\iota\rho\iota\varsigma$.

I ante σ corripitur, vt $\eta\mu\iota\sigma\upsilon$, $\iota\sigma\omega$, forte, $\kappa\lambda\iota\sigma\iota\varsigma$,
 $\chi\rho\epsilon\iota\sigma\iota\varsigma$, $\mu\iota\sigma\Theta$ piaculum. $\sigma\phi\iota\sigma\iota\mu$ in dativo plurali
 pro-

pronominis tertia persona. Producunt ἀρχίς, ἀμ-
φισός, ἀμνισός, βριστός, δειμισός, ἴσως αὐτὴ, μίσις
odium, νίσις, πῖσις, vrbs, ἴσις, sunt tamen qui πῖ-
σις scribingunt gemino σ. τὸ πῖσις vbertas, vnde πῖ-
σις vber, τελμισός. Indifferens ἴσις αὐτὴ, &
ab eo composita pleraq.

I ante τ corripitur, vt ἀλφίτα, θεόκριτος, ἴτις.
Producunt ἀκόνιτον, ἴτις vrbs, ἴφίτις, κλιτός, λι-
τός, λιτόν, παλίνπῖτις, σῖτις, λιτάμ, τίφίς, τί-
των, φῖτις, φρίτῳ, vnde τίφρις. Et nomina fini-
ta in ῖτις, vt ἀφροδίτη, μελίτη. & in ῖτις, & ῖτις. vt ὁ
πῖτις, πολίτις, μακροίτις, ὀνίτις. exceptis verbali-
bus deductis à verbis penultimam prateriti corripienti-
bus, vt κριτής ἀκρίτῳ & composita ab illis, vt διχαιο-
κρίτης, περικρίτης.

I ante χ corripitur, vt εἰχω, δολιχός. Producit
ἰχώρ.

I ante φ corripitur, vt ἐφίφ, ἐριφ, ἀνέφ.
Producunt ῥεφ, ἴφι cum deductis & compositis,
vt ἰφεύς, ἴφίς. Item εἰφ, ἐριφ, σιφαρ. Indiffe-
rens νίφω ningo.

SCHOL. κοχλίας.) In masculinis barytonis in ias, breue est i.
πειρία, οὐλία.) Quidam sic precipiunt: Fæminina oxytona
in ias breue habent, & longum α, præterquam ἴα & μία,
quæ utrasque habent breues. Alij sic, Nomina desinentia in
ias, vltimam habentia longam, corripunt, vt ξενία, πειρία, ex-
cepto αἰία.

φίλι.) Nomina finita in ῖ, siue proparoxytona sint
siue paroxytona, penultimam habent breue. vt ἄλφις,
ἄξις, πόλις, εἶς: properispomena verò longum, iuxta
regulam tonorum precipientem, vt longa penultima ante bre-
uem, si tonum receptura sit, circumfleatur. vt χῖς, λίς,
φῖς.

ῥίσι & similia quæ quidem contracta sunt. aliàs χίσι & ῥίσι nomina insularum primitiua acuum priorem utpote breuem Hic igitur tonus quantitatem docet, sicut inuicem quantitas quandoque tonum distinguit. Proinde non raro conducer rationem toni cognoscere, ad quantitatem deprehendendam. Neque id sperni ob circulum debet: quem in multis locis vtilim & ad maiorem euidentiã admittes, quàm si priuatim regulam absque ratione addiscendam tibi proponas.

Θυρίων.) nempe in neutris diminutiuis in ῖων, siue ea paroxytona sint, siue proparoxytona, corripitur.

Κολίω) verba barytona polysyllaba in ῖω, corripuntur, ex cepta μεδίω.

Πίω.) quia dissyllaba appellatiua finita in ῖω, productum habent.

Βελτίων.) in horum tamen neutris bene est, quia comparatiuorum in ον penultima anceps corripitur. ut τὸ ἡλιον, εἰλον. præter dissyllaba, ut δᾶπον, μάλλον. Etiam γλυκίω breue habet, quod itidem accidit in alijs habentibus præcedentem breuem: ut in ἡγνίω, ταχίω. Similiter in finitis in ῖω, interdum productum. ut in ἡμίον apud Theognidem non semel. Eadem ratione quoque corripitur in δεινγλίω, σωπυρίω, λιυγγλίω, (αυρυρίω, & in alijs ō seruanti- bus in obliquis. Contra in mutuantibus ipsum in o, plerumque productum. ut in ἀμφίω, βραχίω, ὑπέρω, ἔχω, δολίω, πω- δίω, κίω, πρίω, πίω. τὸ ἀμφίονος, βραχίονος, &c. In paucis compositis corripitur, ut in περικτίω, κρονίω, & ὀργίω, indifferenter vsurpantur.

Τίκοις.) apud Nonnum producit penultimum i, ob præcedentes breues.

Ῥίγας.) Orpheus in Argonaut. semel producit, sic scribens, ῥιγάντων, οἱ λυγρὸν ἀπ' ἑραυδ' ἐνσάξαν.

Ξίλυ.) priorem huius & breuem & longam facit Nican- der in Theriacis.

Ορφανικός.) nomina possessiua oxytona in ῖκος, breue habent, ut γραμματικός.

Μορίκη.) apud Homerum reperio indifferens, apud alios longum.

Φίλ.) in nominibus finitis in ιλ. & in υλ. barytonis, brevis est anceps.

Αλκιμ.) in nominibus derivatiuis polysyllabis simplicibus finitis in ιμ. breue est ι.

Κρίμα.) verbalia in ιμα facta à prima persona prateriti passivi, i habente correptum, suæ originis quantitatem obseruant. vt κρίμα, κλίμα, ἀ κήριμου κήλιμου.

Βριμώ.) id est, Proserpina, longum habet ι, licet compositum dicatur à βρι particula i corripiente, vt sit quasi βριμνις iracunda. Apollonius, βριμώ νυκτιπόλον φρονίην ἐνέροιεν ἀνασταν.

Ρυφίος.) ranula, aliàs etiam γίγυς, γερύνων, u correpto à Nicandro vsurpatur.

Εαρίος.) vernus. In nominibus oxytonis polysyllabis finitis in ιω. quæ tempus significant, i corripitur, quanquam interdum etiam producitur. Ιλ. φ, ὡς δ' ὅτ' ὁπωρινὸς ἑορῆς. Aratus, ἢ ἴσ' ἐσθ' ἰνὸν ἐρημαῖον ὁλόλυγόν. De quantitate nominum finitorum in ιω. ieiune agunt Grammatici, quos mihi licuit consulere. Quin & inter ipsos parum hac in re conuenit: sicut & in alijs perquam multis.

Αἴγινα.) penultimam habet productam, etiam cum feminam significant. Orphe. πηλεὰτ' αἰακίῃσιν αἰγίνης ἀγλαὸν ἦόν.

Ξινόμα.) producitur. οἶν. vero apud Nicandrum commune est.

Κρίσις.) apud Nonnum semel productam reperi, & iterum apud Moschum.

Αμνισὸς, ἀμνισός.) hæc aliàs duplici & scripta visuntur in multis codicibus: sicuti ἀμνιστός quoque & μνιστός in sincerissimis quibusque.

ΙΤΥΣ.) superius dictum est, i incipituum ante τ corripit.

Παλίνπτος.) Homer. ὁδ. α, corripit penultimam, πα-

λίνπτα ἔργα γένεας, ἀπὶ τῷ tamen à Phocylide productur.

Θέοκριτῷ.) in epigrammat. ἀλλ' ὁ χιτῷ, ἔγώ δὲ θεοκριτῷ, ὅς τ' αὖτο γράψα. corripitur: in alio producitur, si tamen menda vacat, γνῶνθι θεοκριτοῦ προσιδὼν τὴν ὀλυμπιονίκην.

Ἀφροδίτη.) Demetrius Moschus non semel corripit i, quā Orpheus & Homerus ubique producant.

Ἐτίχῳ.) apud Homerum corripit i. Nonnius in paraphrasi non semel producit: nisi forte in hoc scribendum perpetuo sit σίχῳ sicuti in eodem opere crebro legitur.

DE QUANTITATE Υ. IN PEN- ultimis syllabis.

C A P. X X I I I.

Υ Ante vocalem corripitur, ut ἀμφιζύωμ, δίκτυον, κρύβω, μεθύω, παύω. Producent ἐνυῶ, θυῶς, κῶαξ, μύω, μυῶμ, μύωψ, πῶβ, σῶαξ, ὄω, & verba in υῶ ante υ habentia duas consonantes, vnamque duplicem, aut alioqui praecedentem syllabam longam. ut πύω ποιπνέω, ξύω, ἰδρύω, ἱερτύω, ἰμύω, μαρύομαι, ὠρύομαι. quanquam horum quaedam indifferenter usurpata reperies, praesertim quae sequuntur: δύω, λόω, ῥέομαι, δακρύω, κωκύω, δώω, φύω, ἱρύω, ἀρύω, βρύω, ἀνύω, μέυω.

Υ ante ε corripitur, ut ἀλύβη, κόβω. Producit εἶος.

Υ ante γ corripitur, ut ζυγόν, μαρομαγή, φυγή. Producent ἀμαρυγή, γύγη, ιυγή, λαφρύγωμ, ὀλογυγή, πυγή, ζυγώμ.

Υ ante δ corripitur, ut κλύδωμ, ἀμυδῖς. Producant

cunt ἀβύδθ, βοΰδδμ, ἐρικυδής, κυδός, λυδός, τυ-
δεός, φερικύδης. Indifferens ὕδωρ.

Υ ante θ corripitur, vt σκύθης, ἐγγύθη. Producunt
εὐθός, μύθθ, ζύθθ, πύθω, verbum, πυθώ nomen.

Υ ante κ corripitur, vt γλυκής, μύκης. Producunt
βρυκός, βρύκω, συκῇ, σύκον, φυκίς, φύκθ. Indiffe-
rens ἐρύκω.

Υ ante λ corripitur, vt σκύλαξ, πύλθ μοραύ-
λθ. Producunt ἀσυλομ, ἐριφύλη, κένδυλα, εὐλθ,
τόλη, φυλή, μυλεός, ὕλαξ, ὕλη, φύλας, φυλεός, φυλῶ,
χυλός. & nomina dissyllaba substantiua in υλομ, vt
σκύλον, φύλον, excepto ζύλον.

Υ ante μ corripitur, vt δύμος, πολυώνυμος, ὕαήν.
Et verbalia finita in υμα, vt χύμα, πλύμα. Produ-
cunt tamen θδμα, κύμα, & aliquando λύμα. Item
ἀμύμων, θυμῶν aceruus, κύμη, τρυμῶμ. Et dissyllaba
in υμθ, & ab ipsis composita, vt χυμός, θυμός, ξυ-
μός, προθυμθ. Itē casus plurales pronominiis secun-
da persona cum possessiuis ab eodē derivatis, ὅμεις, ὅμῳ
ὅμιμ, ὅμας & ὅμός, sicut ὅμητεςθ. Itē verborum
in μι themata, ac persona superius indicatæ. Indiffe-
rens νώνυμθ.

Υ ante ν corripitur, vt δικαιοσύνη, κορύνη, & κόωμ
in obliquis κυνός, κυνί, &c. Producunt βιδυνός, ρευ-
νεός, γορτυνός, δίκλυνα, μαραιδυνός, τύνη pro σύ tu,
secundū Doros. ὕνις, φορκυνός. & nomina in υνός dis-
syllaba, vt φρύνθ, δύνος. excepto πλυνός. quibus acce-
dūt ἀνεύδυνος, κίνδυνος, λάγυνος, ὀρκύνος, πάχυνος.
Item dissyllaba in υνη, vt μύνη, φύνη. excepto γωνή
cum compositis, ἀνδρῶν γωνθ, & alijs. Item δύνω, &

verba polysyllaba oxytona in ωω. vt μολύνω, ὀξύνω,
 Item ξυός, ἐπιξω, & similia à ξὺν composita,
 de quibus supra dictum est.

Υ ante π corripitur, vt κτύπ, ῥύπ. Produ-
 cunt προπός, λύπη, & τακαύπης in hymn. Homer.

Υ ante ρ corripitur, vt λύρα, μύρον, πορφύρα. Pro-
 ducunt ἄγκυρα, ἄλιμυρίς, γέφυρα, γυρή, γυρός, κινύ-
 ρη, κορκύρα, κῦρος, λάφυρα, μελίγυρις, νίσυρος, ὀλύ-
 ρα, ὀνόγυρος, πάπυρος, πίτυρα, πημιμυρίς, πυρός,
 σκύρος in insula, τῦριγξ, σφύρα, τυρός, τυρώ. Et nomi-
 na oxytona in ορος, habentia antepenultimam positio-
 ne siue natura longam. vt οἰζυρός, ἰσχυρός. & verba
 finita in υρῶ vel υρομαι, vt ῥύρῶ, τῦρῶ, κῦρομαι, κύ-
 ρομαι.

Υ ante σ producitur, vt φῦσα, χρυσός, διένυσ, &
 χαμβύστις. corripunt λύστις, ρύστις, χύστις, & eiusmo-
 di verbalia in οστις

Υ ante τ corripitur, vt κλυτός, φυτόν, ἥυτε. Produ-
 cunt nomina & verbalia in υτης, υτης, υλς, à verbis
 in primis penultimā producentibus, vt μέλυτης μου-
 τήρ, πρεσβύτης, πρεσβύλς. Item ἀδάκρυτος, ἄλιξυ-
 τος, ἔυγη, βαλυτός, βαρυτός, γαρυτός, κωκυτός, ξύ-
 τωρ, ὀυτή, λύτωρ, κινύτωρ, & similia. ῥυτός, σκυτός.

Υ ante φ corripitur, vt ῥυφή, κύφ, ὕψος, κορυ-
 φή. Producent ἑστροφ, κέλυσφ, κυφός incurvus,
 κύσων, τῦφω, ῥύφ, τῦφ, ῥύφ.

Υ ante χ corripitur, vt τύχη, βρύχα & ὑπόβρυ-
 χα aduerbia. Producent verba finita in ὄχω, vt ῥύ-
 χω, φύχω, βρύχω. Item βρυχή, ψυχή, ἐριβρύχης.
 σαμφύχ. Et nomina composita ab ὀρύτῃ. vt τομα-
 βωρύχος, τοιχωρύχ.

SCHO-

SCHOL. Αμολύων.) Quia exit in oves, iuxta regulā supra positam de quantitate ancipitis penultimae nominum desinentium in ων, quanquam ea interdum fallit, unde à quibusdam aliter adducitur.

Μεδύα.) verba finita in ων, pleraque in presenti habent indifferentem ancipitem, in futuro verò & temporibus indetis, ut plurimum longam.

Πύλος.) in nominibus finitis in υλος corripitur υ, sicut i quoque in ιλος, ut Φίλος.

Πολύωνυμος.) apud Theocritum. iidem cetera ab ὄνομα composita, ut ὁμώνυμος, & Δυσώνυμος. Ιλ μ.

Θύμα, ηθύμα.) corripitur tamen ἱθύμα, & fortasse id generis alia. Hic enim inter Grammaticos non convenit. Quidam tradunt nomina dissyllaba in μα precedente υ, ipsum corripere, ut χύμα, πλύμα, δύμα. exceptis λύμα, & δύμα, quae dialecto producuntur, & adhuc χύμα. Alij nomina neutra in μα purum desinentia penultimam habere productam, ut δύμα, εὔμα, χύμα, exceptis quae veniunt à verbis in υ, ut δέμα, δόμα, & quae non habent μα purum, quod ea fere penultimam naturam breuem habeant ut ἐρίμα, δόγμα.

Χυμός.) Nomina masculina in μος, quae nascuntur à prima persona praeteriti perfecti, penultimam omnino producere volunt, aut naturam, aut saltem positionem. Ideoque Αἰετιμός fit δεσμός.

Κορύνη.) in polysyllabis in υνη brevis est υ, sed in dissyllabis longum. Nicander in Alexiph. semel produxit υ in κορύνη.

Κινάωος.) Quod quidam tradunt polysyllaba in ωος, & producere, non est univ ersaliter verum: τινάωος certe & γαδύωος, & fortè alia, corripunt.

Σφύρα.) malleus. nam σφύρα pro planta, corripitur cum compositis, ut καλίσφυρος.

Τυρός.) Nomina dissyllaba oxytona desinentia in ρος, si in priori syllaba habent υ, ipsum producant. ut τυρός, πυρός.

Ιχυρός.) non omnia eiusmodi producant penultimam.

Nempe ἀλμυρὸς apud Orpheum & Homerum eandem corripit.

Διόνυος (C) apud eosdem alicubi per ω, alicubi per ο, sed sepius geminato α, Διόνυας (C), vel Διόνυας (C).

φύσις (C) correptum reperio apud Orpheum, in opere de lapidibus capite de curatio. In initio vero hymni eius φύσις, ubi vulgati codices habent φύσις παμμήτιρα δὲ πολυμήχανη μήτηρ, deesse videtur ὡς aduerbium, à quo inchoant alij eiusdem hymni ἴς αἰδία τὴν φύσιν, ὑπερία, διχόσοῦν. ut sit ὡς φύσις dactylus non trocheus, nec pyrrychius, quos heroicum carmen nescit. Idem Orpheus alias huius nominis priorem non semel corripit. At verò Demetrius Mocheus Orphei, ut videtur, studiosus (nam in hoc ipsum opus de lapidibus prefatur) nomen φύσις priori quoque producta usurpat, in poemate de Helena & Alexandra.

DE ANCIPITVM QVANTITATE in vltimis syllabis.

C A P. X X I V.

A Terminale corripitur, ut ἡ δάπτειρα, μάχρα, μοῖρα, βαρεῖα, ἰππία, ἐβύλα, σῶμα, τούφια, δέσσα, ἀντα, τέτυφα, ἔτυφα, ἴνα, σίγχα, id est, tacite, aduerbium. Producitur autem in nominibus oxytonis & circumflexis. ut χαρὰ, πονηρά, ἀλῶα & in paroxytonis ἰνα, ut φίλια, & in εἰα deductis à verbo ἰνῶ. ut βασιλεύω βασιλεία, πρεσβεύω πρεσβεῖα. Item in foemininis adiectiuorum, quorum vltimae genitiui masculina terminationis longa est. ut ὁ δὲ διχαῖ (C) τῆ διχαῖς, ἡ διχαῖα. Exceptis duobus breuib, à δι (C) δὲς, ἡ δία, & à πέπει (C) πεπεῖς, ἡ πέπειρα. Item in substantiuis finitis in δα, θα, ut λῆδα, σι-

σιμαῖδα. Et in ρα, non precedente diphthongo, vt κή-
 ρα, quarum quantitatem sequuntur φαῖρα, λαῖρα,
 σαῖρα, αῖρα, & κᾶρα, fæmininum siue neutrum. Et
 qua alteram habent consonantem cum ρ, vt ἄρα, πῆ-
 ρα, præter τᾶρα, & σκολόπεδρα. Item ex ha-
 bentibus diphthongum in polysyllabis finitis in αα, vt
 τελαονόα. Item in articulis fæmininis dualis, τὰ ἀλ-
 µά. Nam in neutris pluralis corripitur, τὰ ἀξύλα, se-
 cundum analogiam nominum parium, genere & ter-
 minatione illis similiam. Item in vocatiuis nominum
 in αα, prima declinationis, & in dualibus prima & se-
 cunda, vt ὦ ἀνεία, τὼ ἀνεία, τὰ ὦ µέσα, quibus si-
 miles sunt vocatiui illi poetici, ὦ λαοδάµα & πολυ-
 δάµα apud Homer. ὁδ. θ, & ἰλ. σ, & si qui sunt eius-
 modi. Item in genitiuis singularibus Doricis eiusdem
 declinationis, vt τῷ ἀνεία, pro ἀνεία. Item in accu-
 satiuis in αα à nominibus in εως Attice, vt ἀΐα, πηλῆα.
 In iisdem tamen Ionice corripitur. ἀ quoque aduer-
 bium percussiois producitur.

Αν corripitur, vt τῇν ῥάπειαν, ὦ εἶαν, ἔτυφαν,
 τὸ τύψαν. Producentur recti & vocatiui nominum
 masculinorum finitorum in αν, vt ὦ ἀλκµαν, πᾶν.
 sic ὦ πᾶν. & accusatiui singulares nominum parium
 prima declinationis, τὸν ἀνείαν. Item νίαν & τὸ πᾶν
 omne, cum compositis.

Αρ producitur, vt ὦ κάρ, φάρ, corripitur verò ὦ µά
 καρ, ἦ δαρ, δάµαρ. & γάρ, αὐτάρ coniunctiones. &
 nomina neutra, vt τὸ νέκταρ, ἄλκαρ, ἦµαρ.

Ας corripitur, vt κέρας, ἀρχάς, αἶαντας, τύποντας,
 ἦµιτας, ἀγχις aduerbium. Producunt recti singulares
 mascu-

masculini nominum circumflexorum & barytonorum. ut *δομάς, αἶας, ἀνείας*, prater *μέγας, λαῶας*. & nomina à *κερανύω* derivata. ut *κράς, μελικράς*. cuiusmodi sunt ὁ *ἡμάς, ἀνδριάς*. Item omnis genitiuus & accusatiuus par, ut ἡ *περιφερέας, τὰς περιφερέας, τὰς ἡπατέρας, τοὺς ἀνείας*. Et articulus accusatiui *τὰς*. Item recti masculini actiui participiorum. ut *τούτας, ποιήσας, ισάς*. Item *ἡμάς, ὑμάς, σφᾶς*, quia sunt ex contractione. sicuti & *κράς* ἀπὸ τῶ *κράας*.

I terminale corripitur, ut *μέλι, ἄνελ, ἄχσι, εὐνῆφι, τύπησι, πῆγῃ, τύποις, νῶϊ, σφῶϊ, σφίσι, δέ, διοί, νόσφι, ἀπονητή*. Producent *κρί*, & nomina literarum, ut *ξί, πῖ*. circumflecti enim solent. Item *κοί, νωί, τῶϊ, δευρί*. & ubicunque i in fine additur ad demonstrandum.

Iv corripitur, ut *νῖν, ὑν, σφῖν* pronomina, & *ἡμιν, ὑμιν* poetice, & *ἄμιν, ὕμιν* Aeolice. Item *πρῖν, πάλιν, εὐνῆφιν, τὴν πόλιν*. Producent *ἡμῖν, ὑμῖν*, & *διχ, τάλιχτα*, ut *ἴν, εἴν, λέν, δελφῖν, ἀκτίμ*.

Is corripitur, ut ὁ *πάρης, ἡ πόλις, λέξις, ἑριστῆς, δῖς, ἀμοιβᾶδῖς*. Producent nomina monosyllaba, ut *κῖς*, excepto *λς*. & dicatalecta, ut *λῖς, ἀκτῖς*. Item composita paroxytona genus suorum simplicium variantia. ut ab ἡ *κνήμη, ὁ εὐκνήμης*. ab ἡ *ἀκτῖς, ὁ χρυσάκλῖς, ἡ κληῖς, ὁ πολυκλήῖς*. Illa vero *κληῖς* βαλβῖς, κρηπῖς, κυμηῖς, σφραγῖς, ἄψῖς, ἀκρῖς & similia, fœminina videlicet oxytona dissyllaba penultimam naturam longam habentia, quæ non sunt propria nec diminutiva, quidam tradunt i in recto, sicut in obliquis pro ducere.

Υ corripitur, vt τὸ δάκρυ. Producent τὸ τυ. & aduerbia quæ inarticulate proferuntur. vt ὃ ὄλφαιεντος. & γῆ grunniens, & similia. item ἀνέκρυ. Et nomina literarum, vt μῦ, νῦ. & υ finale in obliquis huius nominis φόρυς. Item tertia personæ à verbis in μι, vt δάμνῃ, ἔφῃ, ἔδῃ, ἔγῃ, ἔδῃ.

Υν corripitur, vt τὸ ζευγνύμ, νὸν coniunctio completiua. τολύμ ergo. τὸν βαρύμ. Produc. νὸν aduerbiū nunc, & δικατάληκτα, vt φόρυς & φόρυμ. & accusatiui venientes à rectis producentibus. vt μὺρ, ἰλὺρ. & prima personæ in verbis in μι. vt ἔζευγνύμ, ἔφῃ.

Τρ producitur, vt τὸ πῦρ, ὁ μάρτυρ.

Υς corripitur, vt ὁ πῆχυς, ὁ & ἡ ἀδαχρε, βαδύς, ὀξύς. Producent verò ἀρκρε, ἀγλύς. & nomina monosyllaba, vt μῦς, σῦς. Item substantiua tam oxytona quæ circumflexa, quæ per & purum declinantur. vt ἰδὺς, χούς, ὀρφύς, νιδύς. & diminutiua, vt διονύς, & dicatalecta, vt φόρυς. & participia actiua masculina, vt ὁ ζευγνύς.

SCHOL. De quantitate ultimarum regulas alias hio etiam compendio subijcere visum est. Rectus singularis impar variam habet ultimam: par verò, in prima & quarta declinatione semper longam, in secunda non semper, in tertia semper breuem. Genitiuus & datiuus singularis impar ultimam habet breuem: par vero longam. Accusatiuus singularis impar sui genitiui quantitatem sequitur, par vero sui recti. Vocatiuus singularis ferè suum rectum sequitur: nisi quod aliquando minor est, maior vero nunquam. Casus duales & plurales pares quidem ultimam habent productam: impares verò correptā, exceptis genitiuis, qui ubique produciuntur, vt ἔπαιδιον.

ἥ αὖ ἀνίστηται. Hæc autem de incontractis accipienda sunt. contracta enim ubique producuntur.

Ἰσάα (α, μωα.) Omnis dictio proparoxytona vel properi-
sponemena desinens in α, ipsum corripit. Etiam nomina dissylla-
ba finita in α purum, precedente α corripunt α in recto & vo-
cativo.

Μοῖρα.) Nomina finita in ρα precedente diphthongo, simi-
liter corripunt α, illis quatuor exceptis.

Ἑσπεῖα.) α finale in adiectivorum femininis eiusdem quan-
titatis est cum ultima genitivi suorum masculinorum, ut ἡ δα-
κτυλα, α producto, quia τὸ δακτυλῖς. contra ἡ Ἑσπεῖα, α brevis, quia
τὸ Ἑσπεῖα.

Ἰσάα.) Vocativi in α primæ declinationis à rectis in us,
corripunt α. Qui adhuc pro rectis eadem quantitate à poetis
Græcis & Latinis usurpantur: & ab oratoribus Latinis, ut
ὁ προφήτης, ὁ προφήτης, ὁ γεωμέτρης, ὁ γεωμέτρης. Inde hic pro-
phetas, & geometras, &c.

Ἑὺλα.) Omnis nominativus, accusativus & vocativus plu-
ralis desinens in α non contractum, corripit ipsum α. ut τὰ ὠ-
σώματα, ξύλα. Aliàs anceps quoque finalis in neutris corripi-
tur. ut ὠσώμα, &c.

Τύφλα.) Omne participium femininum desinens in α, ip-
sum corripit.

Ἀκντα.) Accusativus communis incontractus finitus in α,
ipsum habet brevis.

Ἰῆσφα, Ἰῆσφα.) Omne præteritum & indefinitum in α
desinens, ipsum corripit.

Ἰνα.) Coniunctiones causales in breuem desinunt, excepta
ὁπως.

Χαρά.) Attici in παῖδα corripunt α.

Φιλία.) De oxytonis femininis finitis in ια, paulo supe-
rius dictum est, quod ultimam producant, & corripunt pe-
nultimam. exceptis ια & ια, quæ ambas breves habent. quan-
quam in genitivo & dativo tono mutato, quantitatem quoque
ultimæ mutant, τῇ ἰᾷ, μᾷ. τῇ ἰᾷ, μᾷ.

Πηδία.) Eurip. καὶ μὴν δὲ δόξα τὸν δὲ πηδία πῖ-
λας,

λας, λας, iambus est.

Τράσιον.) Accusatiuus enim par suum rectum sequitur. Orpheus, χῆρας ἑπαντῖνας ἀπένικλιτο πότνιον ἡ-
ρη.

Ω αῖον.) Quia vocatiuus vltimam habet equalem tempore cum recto, aut minorem, vt hic : maiorem nusquam.

Τύσον.) Omne participium neutrum non contractum vltimam corripit, præter quam futuri secundi. vt ἴδοντες, quod iam superius est notatum.

Αλημάρ.) Dicitur est nomina masculina & feminina in immutabilem desinentia vltimam habere longam, & neutra breuem. quod de rectis tantum est intelligendum.

Τὸν αἰνίον.) Vltima longa, quia fit à recto, qui semper producit, s mutato in v.

Κάρ.) In monosyllabis in ap producit α, in reliquis corripitur: licet in immutabilem desinant.

Κίρας.) Omne nomen neutrum in as desinens corripitur, vt Ἀπας, οὐας. Item omne femininum & commune oxytonum, vt ἡ Πίς, ὁ κῶ, ἡ ἄρκας.

Τὸν ἰοντας.) Accusatiuus enim pluralis impar & incontractus in as nominum & participiorum vltimam corripit, par vero producit. vt ὧν αἰνίαν, τὰς ἰπατρίαν. Cæterum Dorice etiam pares correpti reperiuntur, vt apud Theocritum, ἀπίτος, ὄχυνος ἐνέχον, & ἴας apud eundem, ὁρμήας αἰρας.

Αγκας.) Aduerbium, id est in vltis. sicut ἡνὲς ἀνδραγῆς, ἔπειας, & similia.

Λας.) cum urbem significat, spondaicum est: cum lapidem trochaicum. legitur etiam per contractionem λας, λῶ, pro vrbe & pro lapide. Itidem μέγας cum viri proprium est, posteriorem producit: cum vero adiectiuum, hoc est magnus corripit.

Ἐγας.) pro capite in recto non me minime legisse, sed tantum

tum in obliquis singularis, & in plurali producta priori. Πλ. α. κρατὸς ἄνδρατόιο. Et iterum κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ. reperiuntur & κρατα priore correpta sicut κάρα.

Ο τί-λας.) Participia in αs aliquando corripunt α, raro tamen, veluti apud Hesiodum, δῖσας ἀλκιοτοπὶ δῆλι σπέρμεν ἴα.

Αἰώντι.) Quia omnis dativus singularis & pluralis impar in i correptum desinit

Ερύνθη.) Syllaba Qi & Qiv adiecta finibus dictionum corripuntur.

Τίδημ.) Vltimum in i verbis semper corripitur.

Ο π.) Cōiunctiones causales breui desinunt, vt paulo ante notatum est.

Απορντί.) Adverbia eiusmodi finita in i ipsum ferè corripunt. vt πελοποννησί apud Theocritum: ἀμογντί apud Callimachum μεγαλῶσι, Πλ. σ. & μελῶσι Iliad. ω. Quae tamen aliquando producuntur, vt apud Callimachum ἀφρντί, & Πλ. η, ἐργαγορτί. & Πλ. ο, ἀνιδρωτί. & ρ, ἀνομωτί. Veruntamen in his locis π caesura est.

Iv, ῥlv.) quia desinunt immutabili, producuntur.

Ο κς, ἡ τ is.) hoc vnum nomen ē monosyllabis breui desinit, cetera longa.

Η λῆξις, ῥισκῖς.) Quidam tradunt barytona in is habentia consonantem futuri, & feminina oxytona quaelibet i parum habentia ipsum corripere: sed oxytona feminina simplicia dissyllaba producere, vt κερκῖς. alijs placet nomina omnia finita in is simplicia non circumflexa, finalem in recto corripere.

Δ is.) adverbia in is breue habent i. mirum quod Gaza notat i in is produci, licet in τεῖα corripatur. Nam apud Theocritum bis corripitur in duobus primis Edyllijs. in primo sic, ὡς τοῖς ἀμύλξαι. in secundo sic, ἰς τοῖς ἀποσπῶ ἐν δῶ. Idem apud Nicandrum & alios.

Αντιρῶ.) fit ex αντιρῶς, quod vs vltimum corripit. Id eoq̃ue aliquando eadem quantitate est apud poetam. veluti

Ιλ.

DE SYLLAB. QVANT. 209

ἰλ. ε. οὐμ' εἰας μακάριαι. Διὸς ἀντιπρὸ μάχης. sed producto
v in eodem libro & aliàs frequentissimè. Quidam sic tradunt:
aduerbia finita in u ipsum breue habere. vt μεταξὺ, μισῆνυ,
excepto, ἀκτινῶ.

Φόρκος.) De quantitate recti nominum in ω vel us de-
finitum grammatici certant. de obliquis dictum est in cre-
mento.

ἔφω, ἔλω.) abiecto augmento circumflectuntur, Ἄω, φῶ. Pro-
ducuntur autem quòd sint à verbis εἰς μ. de quibus aliàs satis
dictum est.

Πῆχυς ἄλκιυς.) Barytona in us siue vnius, siue plurium
generum, vltimam corripunt. Itidem adiectiua oxytona, vt
Ἐσθὺς, ὄφϋς. sed ἰχθὺς apud Oppianum modo corripit, modo pro-
ducit.

DE VARIATIONE ABVSQVE
syllabarum apud poetas.

CAP. XXV.

EX hætenus dictis apparet, quæ syllaba è commu-
ni vsu ac certis receptissimisq; regulis longæ, quæ
item breues, quæ demum mediæ siue indifferen-
tes assumuntur. Nunc dicendum aliquid de licentia,
quæ syllabis quibusdam poetæ abutuntur.

Vocales igitur natura breues, interdum nulla me-
trica ratione à poetis extenduntur. vt ἰλ. ↓, Επειδὴ
νῆας τε & Ελλήσποντον ἵκοντο. ad quæ modum aliq̃ quo
que versus ab ἐπειδὴ inchoant apud Homerum. Ad
hæc ἰλ. μ. ὄφϋς producit priorem. Ἰφίτη δὲ ἐπρίχνηται,
ὄφϋς ἴδον ἀόλον ὄφιν. E diuerso longæ aliquādo cor-
ripiuntur. ὄδ. ω, εἰ δὲ οὐμιν ὄδε μῦθ' & ἀφανδάνει.
ἀλλὰ ἐγλεότα. ἀλλὰ βε, dactylus est. Quin & vnius
alicuius dictionis ancipitem in versu eodem quando-

O que

que productam & correptam inuenimus. vt Πλ. ε. α. res αρες ερωτοιγε, μισφνε, τε, χει, πητα. & apud Theocritum, πολλάκις & πολυφμετα μη χαλά χαλά πέραναι. itē apud Callimachū, ἡ ἰαπαῖος ἀκροῶν. quem versiculum subinde intercalat. Illud verò Theocriti, Αἰὲ ἔως ἀνιάρῃ τί μευ μέλαι χροὸς ἄμμα. & Callimachi illud, οἷα δὲ δλον τὸ μέλαιδρον, ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλὶς ὅς. excusationem vtrungz habet. alterum diphthōgo, qua finalis vocali sequente est indifferens: alterum ob s, qua finalis vocalem praecedentem alioqui breuem producere solet. Præterea si regula quadam tanquam generales & statæ vbique assumantur: quicquid præter illas accidat, irregulare & licentiosum iudicari poterit. Sic exempli gratia ἰνάνηρ, ἄρης, ἀνελίδς, ἀπόλλων, φίλθ, φίλτω, & alijs inter indifferentia notatis: quia prima syllabæ frequentius corripuntur: quoties producta obuiabunt, poetica libertate, siue alioqui necessitate, præter regulam id factum dicere licebit. Eadem consideratione abusum deprehendemus, quum quantitas variatur ex occasione praecedentium, aut sequentium syllabarum. Cuius rei sæpiuscule admonuimus. Item variationem, si meminerimus desinentiarum & caesurarum, contractionum & syncoparum, synizescos, liquescentia, positionis & monosyllaborum. Nam his propemodum locis syllabarum variatio apud Græcos & apud Latinos illorum amulos, ex quo pene constare videtur. tamen si illi à Latinis audaciores liberioresque iudicantur. Quæ quidem nota non tam in Græcis hæret ob syllabarum tempora in-

uersa, quàm ob literarum additiones, detractiões, transpositiones, immutationes, & peculiares, siue etiam à dialectis acceptas dictiões, similesq; dictionum inuersiones: quæ libro sequenti bona ex parte indicantur. Poeta præterea Græci, Lyrici, Comici, & Tragicæ dictiões frequentissimè detruncantes, cum finibus præcedentium versuum & initijs sequentium partiuntur. Sicuti apud Aristophanem, Pindarum, Sophoclem, AEschylum, & Euripidem in hymnis & choris videre est, quod nusquam Latini audent. Desiderabit post hæc aliquis pedum metrorumque rationem. de qua tamen silendum omnino iudicaui. Quandoquidem multi veterum ac recentiorum Grammaticorum ea de re iusti libri circumferuntur. Nam præter Latinos præceptores, qui Latinis Græcica metra explicant, habemus editos Hephaestionem, & Aristophanis ac Pindari interpretes. A quibus huius negotij difficillima quæque diligenter explicantur.

SCHOL. Hic poetica libertas & præcipue occasiones inuertendarum syllabarum veluti epilogo perstringuntur. Interpres Homeri in locum adductum ex initio $\text{Il. } \tau\epsilon\iota\chi\alpha\lambda\omicron\nu\ \kappa\epsilon\lambda\alpha\iota\tau\omicron\ \tau\omicron\ \tau\ \mu\epsilon\tau\omicron\nu\ \tau\epsilon\pi\omicron\nu\delta\epsilon\ \gamma\alpha\rho\ \kappa\epsilon\tau\alpha\rho\chi\epsilon\varsigma\ \omicron\ \sigma\iota\chi\omicron$. id est, Acephalum vocatur hoc metrum; afficitur enim versus circa principium. Et iterum in locum alterum, $\text{Il. } \mu\epsilon\tau\epsilon\pi\omicron\nu\delta\epsilon\ \delta\epsilon\ \omega\mu\iota\tau\iota\lambda\omicron\varsigma\ \omicron\ \sigma\iota\chi\omicron$, $\epsilon\chi\omega\mu\iota\tau\epsilon\iota\kappa\epsilon\iota\ \delta\upsilon\omicron\ \epsilon\tau\alpha\rho\chi\epsilon\iota\omega\mu\iota\tau\epsilon\iota\chi\omicron\iota\omicron\mu\epsilon\tau\epsilon\pi\omicron\nu\delta\epsilon\ \mu\epsilon\tau\epsilon\pi\omicron\nu\delta\epsilon\ \mu\epsilon\tau\epsilon\pi\omicron\nu\delta\epsilon$, id est, Versus circa finem afficitur: quum habeat pyrrhichium constantem duabus breuib; vocaturque minus. Huiusmodi loca etiam apud Latinos poetas inueniuntur, vt apud Virgilium, Exerces Diana choros & Miscueruntque herbas, &c. Item alia, vbi eiusdem distichionis vocalis in vno versu & longa & brevis accipitur, vt apud eundem, Et longum formose vale vale inquit Iola, quæ-

quam hic sequens vocalis excusat: sicuti in illo Theocriti: αἱ
 αἱ ἴσως, & cet. Habent etiam Latini suas syllabas indiffe-
 rentes. Variant quoque quantitatem ob precedentes & se-
 quentes, ut Italiam feto. & Egerimus nostri. Porro diphtho-
 gos & vocales longas sequentibus vocalibus corripunt. ut
 insule Ionio in magno. Item, Sub Illo alto. & Sudibusve præ-
 iustis. Utuntur & huiusmodi, ut Laquearibus aureis. & Aluea-
 ria vimine texta. Item positionibus & liquecentiis ferme
 iisdem. Ad hæc monosyllabis breuibus indifferenter. Virgilius
 tertio Aeneid. Liminaque laurusque dei. quo in loco id ip-
 sum Seruius notat. Diæreses verò, huiusmodi, huiusmodi, ad-
 ditiones, detractiones, reliqua&que id genus inuersiones, quid
 refert modo persequi quum singulorum Latina exempla præ-
 sto sint apud Donatū, Diomedem, & alios: Verū enimvero Græ-
 cis modestiores iure optimo habentur Latini poetæ: ut qui par-
 cè admodum septa poetica transiliant. Sæpe dicas eorum car-
 men à soluta oratione modulatione tantum & syllabarum con-
 centu differre. Queritur Marialis, sibi in syllabis non licere
 quod Græcis poetis. Nomen (inquit) nobile, molle, delicatum,
 Versu dicere non rudi volebam. Sed tu syllaba contumax re-
 pugnas. Dicunt εἰς πρὶν tamen poetæ, Sed Græci: quibus est ni-
 hil negatum. Et quos ἀπὸς ἀπὸς decet sonare: Nobis non licet
 esse tam disertis, Qui musas colimus seueriores. Et rursus id
 ipsum Earini nomen periphrasi designans, inquit, Nomine qui
 signat tempora verna suo. Idem myrobalanum, quod multis
 breuibus constat, semigræce expressit in distichis ad hunc mo-
 dum. Quod nec Virgilius nec carmine dixit Homerus, Hoc ex
 vnguento constat & ex balano. Horatius quoque oppidulum
 repugnante syllaba nominare noluit. Sic enim scribit in Epi-
 stolis. Quattuor hinc rapimur viginti & millia rhedi, Man-
 suri oppidulo, quod versu dicere non est. Similiter Ovidius Tu-
 ticani amici nomen, quod tres breues haberet continuas, elegia
 co efferre contra legem metricā non est ausus, quod ad eundem
 scribens hoc modo causatur, Quo minus in nostris ponaris ami-
 ce libellis, Nominis efficitur conditione tui. In his sicut fateor,
 minus religiosos futuros Græcos poetas, inuitante in primis
 diale-

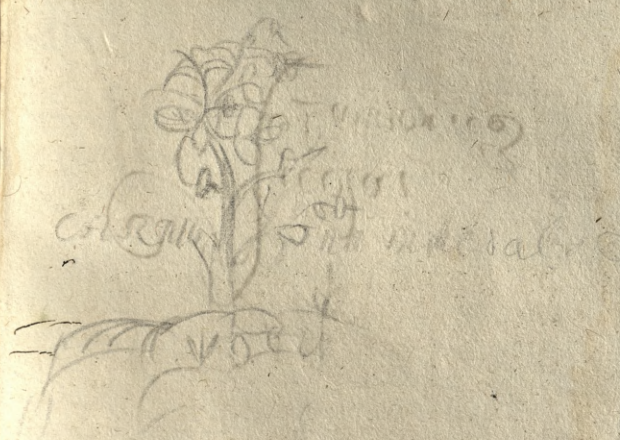
dialektorum indulgentia: ita lege solutos esse, & quiduis pro libidine audere, quod quidam putant, audacter pernego.

Id quod libro sequenti clarè apparebit, & ipsorum adhibita lectione multo euidentius ac melius. Neque enim audiendi sunt Græcarum literarum ignari, venerandæque antiquitatis contemptores: qui vno aut altero poeticæ libertatis exemplo falso persuasi, quiduis licere prædicant in Græcarum dictionū syllabas, cum ad Latinos veniunt: & in nomina quæuis propria, siue ea Græca sint, siue barbara, siue etiam Latina. Quæ tamen præter modo notata, ingens eiusmodi nominum Græcorum Latinorūque præsertim priorum turba in Marone, Ouidio, Papinio, & alijs, definita concordique quantitate occurrat, paucissimis exceptis, quæ non debent aliorum ordinem labefactare. Nam licet ex appellatiuis quoque quædam inueniantur indifferentia, nemo tamen sanus eorum exemplo licere putat, aliorum destinatam certamque quantitatem confundere. De regulis verò syllabarum Græcarum, quas Latine multi Latinis admixtas ediderunt, iudicium nostrum si quis roget, non cunctabimur Latinis quidem vtilis ac necessarias pronunciare: at verò Græcis versibus vel cognoscendis, vel conficiendis, quiuis Græce mediocriter doctus me tacente non admodum aptas iudicabit. Confundunt fere vocales ac diphthongos, coniungentes *u, i, e, ai, o, ω, φ, & u, i, ei, oi.* item consonantes aspiratas cum tenuibus. Græca vocabula tantum ea complectuntur, quibus Latini vsi sunt. quæ nimirum pars quota est dictionum Græcis poetis familiarium? Non tamen in totum abijciendæ erunt, quum idoneis exemplis confirmantur: præsertim si id quod querimus, citius in Latinis auctoribus quàm in Græcis occurrat.

F I N I S.

1794

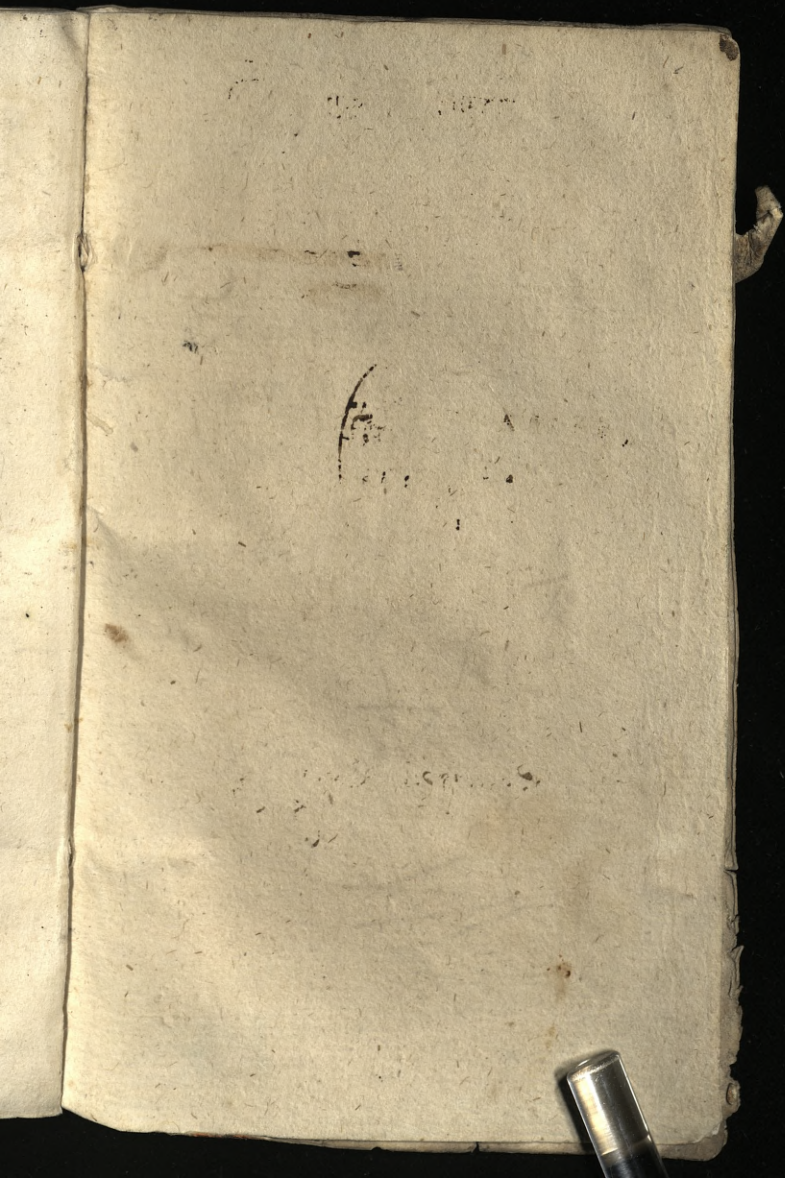

Sauke Michus

~~P. A. [illegible]~~
~~[illegible]~~

Sp. Korum J
icola
[illegible]

Handwritten text, possibly a signature or date, with a flourish.

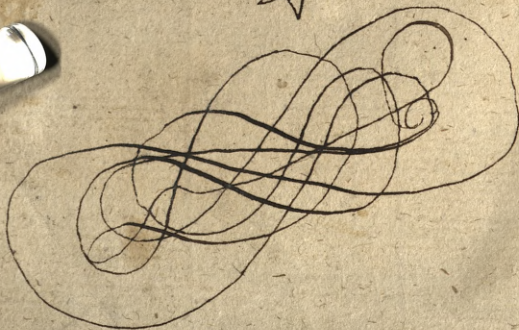
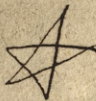

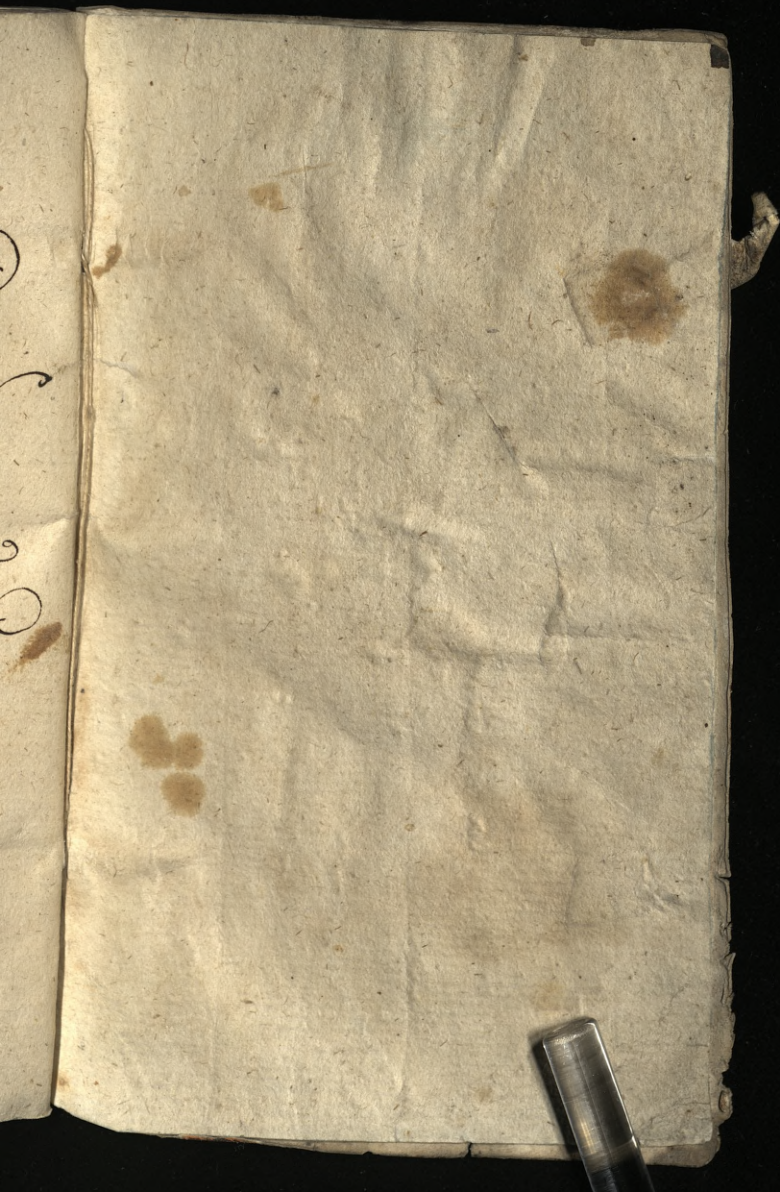
Q. E. M. I. V. X.

Q. E. M. I. V. X.

Q. E. M. I. V. X.

Q. E. M. I. V. X.

BIBLIOTEKA KÓRNICKA

14071

